

DE ZWARTE

nr.
112

BLAD TEGEN DE WAANZIN

14 okt.88
fl.2,75

o.a.:

- AMSTERDAMSE TOESTANDEN
- BEZETTING GELUKT
- ARTIKEL 140-VEROORDEELDEN
- ITALIE TUSSEN '68 EN '88

inhoud

- 2.kolofon
- 3-5.de onderzoeksgroep gaat te ver
- 6-7.art. 140
- 8.aanslag op Heerema
- 9.kritiek radikaal blok
- 10-11.radikaal blok?
- 12-13.bezetting sociale zekerheid
- 14-15.FNV kermis
- 16.C&A en vrouwen arbeid
- 17.anti-IMF aktie bij de beurs
- 18-21.kort
- 22.anti-IMF picket
- 23.chaos dag
- 24-25.Transcoal
- 26-27.verraad van Azivo
- 28-29.40 jaar navo te veel
- 30-31.El Salvador
- 32.39. 20 jaar radikaal verzet in Italië

De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

KOPY VOOR HET VOLGENDE NUMMER
MOET UITERLIJK 25 OKTOBER
BINNEN ZIJN

DE ZWARTE

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolektieve boekhandel, Arnhem: Info-kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen: De Uitbuyt, Amsterdam: Fort van Sjakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/Wereldwinkel

KOPY VOOR HET VOLGENDE NUMMER
MOET UITERLIJK OP 25OKTOBER
BINNEN ZIJN

WAT HEET VERRAAD?!

Donderdag 6 oktober heeft de nodige opschudding teweeggebracht in onze beweging. Wat voor sommige mensen sterke vermoedens waren, zijn nu duidelijkheden. En wat voor sommige mensen min of meer afstandelijk was, is nu konkreet en dicht bij huis.

Wat 's ochtends begon als een vrij, onschuldig, goed voorbereid terugpakken van het kraakkafé 'De Eerste Hulp' in de Oosterparkbuurt is uitgelopen op een direkte confrontatie met de verraders-/onderzoeksgroep, die zich pijsnel in de hele stad verspreidde. (De voorgeschiedenis is bekend gemaakt in 2 stancils, voor wie dit nog onbekend is, je kunt het terugvinden in de Grachtenkrant en de Zwarte nr. 111).

Enkele dagen voor het terugnemen van het kafé, vlak na de publikatie van het eerste stencil, werden de 6 initiatiefnemersters uit de Oosterparkbuurt door 3 mannen van de onderzoeksgroep geïntimideerd en bedreigd met in elkaar slaan. En er werd hen gezegd dat als ze het kafé ook maar met één vinger zouden aanraken, dat ze dan persoonlijk verantwoordelijk zouden worden gesteld. Omdat dit eens te meer het politieke karakter en de scherpte van de confrontatie benadrukte, werd er door de Oosterparkgroep toch doorgezet.

waanzin

In overleg met andere groepen en buurten uit de stad werd besloten om de Eerste Hulp op buurtniveau terug te pakken. Vrij snel na de overname liepen een aantal leden van de onderzoeksgroep opgefokt in de oosterparkbuurt rond. Eén van hen (Theo) besloot net te doen alsof er niets gebeurd was en wilde in de Eerste Hulp naar binnen gaan. Voor de deur werd hij in eerste instantie door 10, later 15, mensen weggezet, tot 2x toe. Bij de derde poging van hem om toch binnen te komen, begon Theo mensen in het gezicht te slaan, hij werd hierop teruggeslagen en opnieuw weggedrukt. Bij zijn laatste poging sprong hij midden in de groep en spoot bij 5 mensen traangas op 10-50 cm. afstand in de ogen. Hij heeft toen van nog min of meer niet door het traangas bedwelmden mensen tegen zich gekregen en een pak slaag gehad, maar bleef op 10 m. afstand van de Eerste Hulp wachten. Opnieuw ogenschijnlijk alsof er niets gebeurd was. De door de burens gealarmeerde smeris arresteerde hem even later. Van ons kregen ze echter geen aanklachten, omdat we daar de smeris niet voor nodig hebben. Zodoende liep hij een uur later al weer langs de 1e Hulp op weg naar het huis van Bernard (een van de leden van de onderzoeksgroep die in de oosterparkbuurt woont). Daar verzamelden zich nog meer van hun mensen, waarna zes kort daarna het terreurgroepje vormden dat vlak voor sluitingstijd boekhandel Slagerzicht en Frontline Info op de A. Cuijpsstraat overviel. Eén van de vier aanwezige mensen in de boekhandel en het infocentrum werd door de overvalgroep, gericht en zo hardhandig aangevallen dat hij in het ziekenhuis moest worden behandeld. In de beide ruimtes werd een onvoorstelbare ravage aangericht, de kopieermachine, typemachines en alles wat breekbaar was werd kort en klein geslagen, boekenkasten en tijdschriftenrekken omvergetrokken. Binnen één minuut waren ze weer weg. Klaarblijkelijk bedoeld als strafexpeditie en afleidingsmanoeuvre, omdat één uur later de inmiddels tot 13 deelnemers uitgegroeide onderzoeksgroep een hernieuwde poging deed de Eerste Hulp te bestormen en terug te pakken. Deels ging dit vermomd en met helmen en knuppels. 1 van de 2 mensen van de 1e hulp, die toevallig buiten stond, werd in elkaar geslagen, waarna ze door de openstaande deur naar binnen vielen. Ze kwamen ongeveer 3 m. binnen, maar werden er toen weer uitgedreven. Op hun terugtocht, namen ze de andere persoon die nog verbijsterd buiten stond, mee naar de woning van Bernard. Daar werden zijn zakken doorzocht, sleutels afgepakt en werd hij onder druk gezet om namen te noemen van de mensen die nog binnen in de Eerste Hulp zaten. Ze bedreigden hem met elektro shocks d.m.v. een apparaat dat ze bij zich hadden. Aangezien hij niet veel meer namen wist, dan die ze al kenden, werd hij zonder sleutels weer vrijgelaten. Aan het begin van de avond reden ze in auto's langs kraakkafé De Harde Kern in de Kinkerbuurt en opnieuw langs Frontline/Slagerzicht, waar zich inmiddels al veel gewaarschuwde mensen bevonden. De onderzoeksgroep trok zich terug in de Staatsliedenbuurt. Daar werd 's avonds toen iemand die in die buurt woont, maar ook op alarm naar de Eerste Hulp was gekomen, op straat door Jack met traangas bespoten en vervolgens geslagen, opnieuw aangevuld met allerlei bedreigingen.

De Onderzoeksgroep

De groep bestaat uit 8 min of meer kernleden, aangevuld met ongeveer 10 vaste maatjes, waarop ze vaak kunnen rekenen. Ze kennen elkaar over het algemeen al jaren lang uit de kraakbeweging en draaien ook al jaren mee. Ze wonen verspreid over 5 buurten van de stad, waar ze ook allemaal meerdere jaren kraakspreekuur draaiden en een grote vinger in het buurtgebeuren voor zich opeisten. Na het wegvallen van mensen, structuren en hoop vanaf 1982 waren zij 2 keer initiatiefnemersters voor een nieuw stedelijk overlegkragegroepen (SOK) en meerdere andere initiatieven, waarbij toen al de ervaring werd gemaakt dat enkelen van hen als generaals de ideeën presen-

teerden en de anderen het werk konden opknappen.

Wel werd indruk gemaakt met ervaring, een ongelofelijke, maar streng afgescheiden hoeveelheid aan contacten en een soms zo aanlokkelijke doortastendheid.

De crisis in de beweging zette zich vast en de huidige onderzoeksgroep kreeg zijn vorm. Met als taak de al vaak geciteerde doelstelling; "de oude beweging afbreken en op zijn puinhopen een nieuwe gezuiverde beweging opbouwen". Sinds enkele jaren ontmoeten zij elkaar dagelijks/wekelijks in niet-openbare bijeenkomsten om zich aan hun taak te kunnen wijden, waarbij de generaals het woord voeren en de bevelen geven, de luitenants het contact naar buiten verzorgen en de rest als voetvolk fungeert.

Al jaren is bekend dat leden van de onderzoeksgroep uit de Staatsliedenbuurt en Oost sexisten zijn, mensen bedreigen, in elkaar slaan, kortom machtspolitiek bedrijven. Door het gebrek aan discussie en verantwoordelijkheid in de beweging de afgelopen jaren, ontstond een vrijblijvendheid, die het mogelijk maakte, dat dit min of meer onbekend bleef en geen gevolgen had. Werden andere leden van de onderzoeksgroep daarop aangesproken, dan werd dit hardnekkig ontkend en/of omzeild. De mensen met kritiek werden daarna meestal individueel onder druk gezet en verdacht gemaakt. Toen al de taktiek van desorientatie, individualisering en bedreiging.

De eind 1986 ingezette verraadskwestie was voor hen de eerste, zorgvuldig opgezette campagne om de "oude beweging" af te breken. Het was geen constructieve discussie, maar destructief omdat elke menselijkheid en solidariteit ontbrak. Bij zulke moeilijke vraagstukken middenin de crisisperiode van de beweging werden makkelijk in het gevoel liggende tegenmaatregelen gepresenteerd, uitsluitend om daarmee te mobiliseren en zonder zichzelf iets van iegen verraad aan te trekken. De verraadskwestie kwam daardoor snel in een zwart-wit dwangbuis te zitten, waarbij veel politieke aspecten uit het oog verdwenen en dus voor iedereen onbevredigend was, behalve voor de onderzoeksgroep. Het stedelijk besluit om hen op grond hiervan te isoleren werd dan ook niet algemeen gedragen. In verschillende buurten waren de relaties met andere leden van de onderzoeksgroep te nauw om zomaar af te kunnen kappen. Daarom bleef er desondanks een infrastructuur bestaan voor hun 'politiek', in de buurten waar ze het meest in geïnteresseerd waren: O.P.-buurt, Schinkelbuurt, Staatsliedenbuurt en Haarlemmerbuurt. In de O.P.-buurt en Haarlemmerbuurt stond daarvan nog het meest overeind, in de staats was sprake van een gewapende vrede, in de Schinkel van een naast elkaar heen leven. De onderzoeksgroep heeft zich vastgebeten in zichzelf en in hun 'politiek', binnenkort willen ze een volgen de brochure uitgeven over de moraal van de actievoerderster. Inderdaad een terrein waar doortastende uitspraken het goed zouden doen.

Ze hebben een behoefte aan geld en aanhang, op hun voorwaarden. Vandaar dat de 'coup' in de Eerste Hulp plaatsvond. Als een nieuw filiaal voor een nieuw imperium.

Zoals al in 't begin gezegd: veel werd duidelijk wat nog verdekt was, veel werd concreet en dicht bij huis bij de konfrontatie rondom de 1e Hulp. Vrouwenavonden of ruimte voor buitenlandse organisaties worden zgn principieel afgewezen; uiteindelijk telt dat ze juist daar geen behoefte aan hebben, omdat het buiten hun reikwijdte en grip valt. Dat de konfrontatie zo bot en openlijk werd gespeeld tekent hun belang bij een nieuw filiaal, nieuwe aanhang en financieën. Er wordt een machtspolitiek bedreven, die we het beste kunnen omschrijven als systeemdragend. Typerend voor de heerschappij en de machtige groepen waartegen wij juist vechten. **Gebaseerd op autoriteit, desorientatie, individualisering, vrouwvijandigheid en uiteindelijk ook bedreigingen en geweld.** Daarom herkennen zoveel groepen uit de stad deze konfrontatie ook als een politiek konflikt.

Wij zijn geschokt omdat ze uit onze beweging komen, maar woedend door de bedreiging met elektroshocks, ontvoering, het fascistoïde geweld en het ontstane gevoel dat we als minderwaardige idioten cq verraders worden behandeld. Uit alle hoeken van de stad kwamen donderdagavond laat mensen naar een stedelijke vergadering. Mensen die op basis van argumenten, zonder autoritair te zijn, zelfkrities en gezamenlijk een radicale of revolutionaire politiek willen voeren. Natuurlijk waren er meningsverschillen, iets waar de onderzoeksgroep ook op bouwt/inspeelt, maar tegelijkertijd was er de duidelijkheid dat er met hen niks meer te bepraten valt. Algemene overeenstemming om de politieke en sociale isolatie van de groep definitief door te voeren. Ze te verstikken in hun eigen frustraties.

Rond 2 uur 's nachts werd als uitdrukking daarvan de Bak, een nog niet afgebouwde filiaal van de onderzoeksgroep in de Staatsliedenbuurt, verbouwd en vond er een korte maar hevige aanval plaats op de woningen van de 2 onderzoeksgroepleden in de Staats, waarbij hun ruiten werden ingeslagen. Bij 2 leden in de kinkerbuurt werden de ruiten eruit geschoten met katapults en de woning van Bernard, de gevangenis van hun ontvoering, werd kort en klein geslagen.

Het is klote dat door deze konfrontatie onze eigen plannen en initiatieven doorkruist worden, maar het is een noodzakelijk gevecht, dat door niemand anders voor ons uitgevochten zal worden.

NO PASARAN

De Eerste Hulp
1e Oosterparkstraat 218hs
tel 936000

BERICHT VAN LINKSE BOEKHANDEL SLAGERZICHT & INTERNATIONAAL INFO-CENTRUM FRONTLINE

Donderdagmiddag 6 oktober j.l., vlak voor sluitingstijd werden Frontline en Slagerzicht, gevestigd in één pand in Amsterdam, "getrakteerd" op een korte maar hevige aanval van de z.g.n. "onderzoeksgroep". Deze groep die zichzelf de politieke vleugel van de kraakbeweging noemt, wist binnen enkele minuten zowel Slagerzicht als Frontline om te toveren in één grote puinhoop. Gewapend met knuppels, werden boekenkasten omver getrokken, ruiten ingeslagen en typemachine, radio's, telefoon, kopieerapparaat vernield. Zelfs de keuken werd niet vergeten: het fornuis, koelkasten en koffiezetapparaat moesten het ontgelden. De mensen die op dat moment aanwezig waren werden bedreigd en één van hen werd zodanig aangevallen, dat hij voor behandeling naar het ziekenhuis moest.

Wij beschouwen dit als een aanval op de politieke strijd en ontwikkelingen, waar Slagerzicht en Frontline onderdeel van zijn. Wat betreft Frontline, omdat het info-centrum de functie heeft om informatie met betrekking tot politieke discussies, verklaringen, door te geven en uit te wisselen met politieke groepen en organisaties in het buitenland. Wat betreft Slagerzicht, omdat de boekhandel de verspreiding verzorgt van bladen, brochures en boeken, die van belang zijn voor de lopende discussies binnen anti-parlementair, revolutionair links.

Deze aanval op Frontline/Slagerzicht is maar een deel van de terreurkampagne. Verschillende plekken en mensen zijn daadwerkelijk aangevallen en velen voelen zich bedreigd, o.a. kraakkafes (m.n. 1e Hulp, Wicca), het info-centrum, Stg. De Opstand (strijd tegen crisispolitiek en ondernemers)). Aktieve mensen binnen deze structuren worden persoonlijk bedreigd, geïntimideerd, bestolen en aangevallen. Intimidatie en chantage kunnen geen onderdeel zijn van welke linkse, anti-parlementaire en/of revolutionaire strijd dan ook. We beseffen dat we er niet langer om heen kunnen, en willen daarom openlijk stelling nemen tegen de praktijken van deze onderzoeksgroep. Dat betekent dat we ons niet zullen laten verleiden om ons alléén te concentreren op het bestrijden en isoleren van deze groep, maar dat we alle energie willen inzetten en gebruiken om onze eigen politieke strijd(en) door te zetten.

Er zijn de laatste jaren ontwikkelingen aan de gang, óók voortgekomen uit de kraakbeweging, die op verschillende manieren tot uitdrukking komen. Duidelijk is in ieder geval, dat er behoef-

te is aan een politieke ontwikkeling en organisatie op de lange termijn (zoals de discussies over politieke tegenmacht) en dáár binnen worden verschillende keuzes gemaakt en prioriteiten gesteld. Zo organiseren op zich om anti-patriarchale strijd niet te laten verworden tot een strijd waarbij op dezelfde (onderdrukende) rechten als mannen krijgen, maar om op bevrijding te koppelen aan fundamentele bevrijdingsstrijd.

Er is al jaren een anti-SHELL campagne aan de gang die op verschillende fronten gevoerd wordt, van de komitees t/m autonomen en revolutionaire groepen.

De anti-imperialistische praktijk van de laatste jaren o.a. die van RARA en Revolutionaire Cellen, heeft een wezenlijke bijdrage geleverd aan de discussie over revolutionaire strijd en perspectief in Nederland.

De discussies, onduidelijkheden en (soms) tegenstellingen tussen deze stromingen houden een ieder die op de één of andere manier op het anti-parlementaire vlak actief is, bezig. Dit uitte en uit zich o.a. in het kongres Solidariteit & Verzet dat oktober '87 georganiseerd werd, de manifestatie, brochure en discussies n.a.v. de arrestaties van 11 april (de zgn. RARA-zaak).

De "onderzoeksgroep" onderscheidt zich hiervan, door een destructieve praktijk, die onverenigbaar is met welke stroming binnen anti-parlementair links dan ook:

- het bedreigen en in elkaar slaan van mensen uit de beweging, waar zij zelf overigens ook uit voortkomen.
- alle middelen gebruiken om de infra-structuren die er bestaan te vernietigen, vanuit de idee dat alléén op de (letterlijke) puinhopen daarvan een krachtige beweging zou kunnen ontstaan. War betreft die inhoud van die krachtige beweging houden we ons hart vast, als we kijken naar hun huidige praktijk.

Dat onderscheid maakt hen objectief gezien tot een verlengstuk van het repressie-apparaat, dat zich ten doel stelt elke vorm van verzet dat het kapitalistische systeem ontoelaatbaar acht, in de kiem te smoren. Door dat onderscheid ook, zijn wij -de verschillende anti-parlementaire posities die uit de beweging zijn voortgekomen- in staat om ons, door de verschillen en lopende discussies heen, te bundelen om gemeenschappelijk de "onderzoeksgroep" te weren uit de bestaande structuren.

Het aan de "onderzoeksgroep" in bepaald opzicht (o.a. door Slagerzicht) gegeven 'voordeel van de twijfel' (daar waar het ging om kritiek op de beweging) is nu definitief van de baan, door hun rücksichtlose opstelling, die het gevolg is van een a-solidaire, destructieve houding. Deze breuk is definitief en wij be-

schouwen hun dan ook op geen enkele manier meer als onderdeel van links.

De rol en de positie die Paul Moussault binnen de onderzoeksgroep speelt is tot nu toe buiten schot gebleven. Ook hij nam deel aan de georganiseerde aanval op ons. Het samenkomen van Moussault en de onderzoeksgroep is niet verbazingwekkend, gezien de destructieve en autoritaire houding die beiden er op na houden, en in praktijk brengen. Al-lebei baseren ze zich op holle militantie die kwa uitwerking op hetzelfde nivo te plaats is, als de door de staat georganiseerde repressie. De linkse jas waarin Moussault zich naar de buitenwereld presenteert is 'De Knipselkrant'. 'De Knipselkrant' presenteert zich als krant van revolutionair links. Er verschijnen naast kranteknipsels verklaringen en discussiestukken in van revolutionaire strijdende groepen uit m.n. West-Europa/VS/Japan. Het belang van zo'n medium staat voor ons buiten kijf. Het is ook niet die inhoud die wij bestrijden, die staat los van Moussault (de hoofdredakteur van 'De Knipselkrant'). Wat wij aanval-len is de manier waarop Moussault 'De Knipselkrant' gebruikt als machtsmiddel om te manipuleren en te censureren, n.l. het doodzwijgen en daarmee ontken-nen van politieke ontwikkelingen die in Nederland aan de gang zijn.

Dit gekoppeld aan het recente optreden van de 'hoofdredakteur', -het doelbewust vernietigen van bestaende structuren in Nederland- heeft ons voor eens en altijd duidelijk gemaakt dat 'De Knipselkrant' in handen van Moussault geen inhoudelijke, politieke bijdrage kan leveren aan de ontwikkeling van revolutionaire strijd. Integendeel, voor ons is eens te meer duidelijk geworden dat strijd voor bevrijding alleen mogelijk is, als je bereid bent, jezelf onderdeel te maken van strijd. Daarbij uitgaande van het bewustzijn dat wij zelf de motor zijn van revolutionaire strijd. Dat veranderingen niet alleen buiten onszelf moeten plaatsvinden, maar juist ook in onszelf. Dat is de basis van revolutionaire strijd.

Dit geeft voor ons de onmogelijkheid aan van welke vorm van samenwerking of discussie met de "de onderzoeksgroep" dan ook.

We voelen ons gesterkt door de solidaire (zowel moreel als financieel) steun die we uit uiteenlopende hoeken krijgen.

NO PASARAN

Frontline/Slagerzicht, Albert Cuyp-straat 8-10, 1072 CT, A'dam, tel. 020-6644117, open di. t/m vrij. 12-6 uur, za. 12-5 uur.

Nadat in de vorige Zwarte delen van de pleitnota's van de raadslieden van de art.140-arrestanten in hoger beroep werden gepubliceerd, heeft datzelfde hof inmiddels uitspraak gedaan en heeft de landelijke pers geprobeerd de zaak weg te moffelen in minuscule artikeltjes of de zaak als een drugspraktijkje te criminaliseren, waarover in brede lagen van de bevolking eenstemmigheid zou heersen.

Overwegingen met betrekking tot het bewezenverklaarde

Overwegend voorts:

Uit de gebezigde bewijsmiddelen vloeit voort, anders dan namens verdachten aangevoerd, dat in deze zaak sprake was van een organisatie als bedoeld in artikel 140 Wetboek van Strafrecht, zoals dat luidde ten tijde van de bewezenverklaarde feiten.

Deze organisatie hield immers een op een vereniging gelijkend samenwerkingsverband in waarbinnen:

- (als regel) wekelijks vergaderingen werden gehouden, waar besluiten werden genomen en instructies werden opgesteld;
- verslaglegging plaats vond van vergaderingen en een financiële administratie werd bijgehouden;
- werkverdeling plaats vond door de vorming van onder andere een binnengroep, een buitengroep, een contactgroep en een persgroep, terwijl later nog een EHBO-post werd geformeerd;
- ten behoeve van de publiciteit posters en pamfletten werden geredigeerd en de verspreiding daarvan georganiseerd, terwijl voorts aan radio en pers interviews werden afgegeven;

Nadat de arrestanten in eerste instantie voor alles waren veroordeeld behalve art.140 (het was toch slechts een proefballonnetje, aldus de OvJ.) bevestigt nu het hof de uitspraak door op die schuldigverklaring de toepasbaarheid van art.140 te wijzen en zo de arrestanten voor beide beschuldigingen te veroordelen.

Het OM heeft dus op alle fronten gelijk gekregen en de verdediging twee maal teruggewezen. Hoe de juridiese wereld in Nederland hierop zal reageren weet ik niet.

PROCES

- de werving werd opgezet van handlangers onder sympathisanten in andere plaatsen;
- activiteiten werden georganiseerd die fondsvorming beoogden ter bestrijding van de kosten van barricadematerialen.

Het optreden naar buiten van dit samenwerkingsverband geschiedde onder de naam "De Mariënburcht" en varianten daarvan.

Het geproclameerde verzet impliceerde het plegen van misdrijven, met gebruikmaking van onder meer rookbommen, verfbommen, barricademateriaal en brandende autobanden.

Uit de bewijsmiddelen leidt het hof voorts af dat het samenwerkingsverband niet slechts het plegen van een enkel misdrijf in het kader van één enkele actie als oogmerk had, doch het op deze wijze ageren wilde voortzetten ten dienste van het verzet tegen de leegstandswet, onderdrukking van de zwarte bevolking in Zuid-Afrika en nog een reeks andere zaken, in verband waarmee meerdere objecten als doelwit werden aangemerkt.

Voor ons is één ding wel heel erg duidelijk geworden: ook de rechterlijke macht ziet een 1992 wel zitten en doet braaf haar huiswerk.

De wetgever zou bij een nieuw wetsvoorstel veel te lang dromen, zoals gebleken is bij de kwestie van NSB-pensioenen.

Wat wij in "onze liberale rechtstaat" met onze burgerlijke vrijheden nog allemaal mogen of juist ook niet, lees dat zelf maar eens rustig na in deze uittreksels.

ART. 140

Overwegend in het bijzonder ten aanzien van de op te leggen straf:

De aard van het bewezenverklaarde, waarbij gevoegd de collectieve opstelling van verdachten, zich voortzettend tot in de rechtzitting in hoger beroep, geeft het hof aanleiding om aan alle verdachten een gelijke straf op te leggen.

De redenen die leiden tot het opleggen van een deels onvoorwaardelijke gevangenisstraf zijn in het bijzonder gelegen in het toegepaste geweld tegen personen en goederen, waarbij valt te wijzen op de zeer aanzienlijke materiele schade die in totaal enige miljoenen guldens beloopt en is toegebracht aan een uiteenlopende groep van benadeelden. Het tegen personen aangewende geweld kan in een aantal gevallen welhaast als wreed worden aangemerkt.

Weliswaar is deze schade toegebracht en dit geweld aangewend door de deelnemers aan de ongeordendheden, doch dit geschiedde op instigatie van het samenwerkingsverband, waaraan verdachten met kennelijk sterke betrokkenheid en in hechte en inten-

Illegaliteit was tijdens het nazi-regiem een belangrijk onderdeel van het verzet.

Illegaliteit was tijdens de economische boom een belangrijk onderdeel van de arbeidsmarkt.

Illegaliteit is tijdens de economische herstructurering en de 'door iedereen langverwachte' eenwording van Europa misschien wel de enige bestaansvorm voor wie niet buigen wil.

Er zal binnenkort een brochure verschijnen i.z. art.140, waarover in de Zwarte melding zal worden gemaakt.

sieve samenwerking hebben deelgenomen. In zoverre rust op hen een zware verantwoordelijkheid. Zulks te meer nu hun bekend moest zijn welke gewelddadigheid ontketend werd bij eerdere, soortgelijke acties.

De houding van verdachten bij opsporing en vervolging staat er aan in de weg hen aan te merken als overtuigingsdaders.

Bij de bepaling van de duur van de onvoorwaardelijk opgelegde vrijheidstraf is de omstandigheid dat verdachten merendeels nog van betrekkelijk jeugdige leeftijd zijn, in aanmerking genomen. Deze manifesteerde zich mede hierin dat verdachten, die uiting gaven aan voortdurende en heftige verontwaardiging over het in hun ogen in velerlei opzicht verfoeilijke optreden van politie en justitie, bij het onderzoek ter terechtzitting noch zelf, noch bij monde van de raadslieden, blijk hebben gegeven van enige erkenning van eigen laakbaar handelen. Die jeugdige leeftijd geeft het hof aanleiding een deel van de op zichzelf gerechtvaardigde straf als geëist, voorwaardelijk op te leggen.

Mislukte aanslag op Heerema-kantoor

In de nacht van zondag op maandag 3 oktober is er een aanslag gepleegd op de belgische vestiging van de multinational en offshore gigant Heerema. Het gaat om een kantoor-villa waarin Heerema-International b.v. gevestigd is in Essen. Bij dit alles is zeer zorgvuldig te werk gegaan om ietsel aan welke personen dan ook te voorkomen.

Aanleiding voor de aanslag zijn de gebeurtenissen rond het werkeilanden Odin, Hermod en Balder hetgeen resulteerde in het lozen van 900 Spaanse zeelui. Dit is zeker geen incident maar vloeit voort uit het beleid van Heerema. Een beleid wat erop gericht is op een zo makkelijk en goedkoop mogelijke manier zoveel mogelijk winst te vergaren. Een beleid ook waarin ze beslist niet alleen staat in het nederlandse en internationale bedrijfsleven maar daar juist een onderdeel van is. Een uitwas van dit beleid is recentelijk het vervangen van, in vergelijking tot nederlandse al goedkope spaanse zeelui, door nog goedkopere en onmondig gemaakte arbeidskrachten uit de verre wereld. In dit geval Fillipino's.

Het gebruik van minderheden, vrouwen en andere mensen onder het bestaansminimum als goedkope arbeidskrachten in een multinational en het bedrijfsleven in het algemeen moet gezien worden als het offeren voor grove winsten die in de zakken van een kleine elite verdwijnen; mensen worden gereduceerd tot produktie-eenheden. De oprichter van Heerema, ing. Pieter Schelte Heerema, handelde in de tweede wereldoorlog al lucratief in menskracht. Als SS-Obersturmführer ronselde hij voor de nazi's goedkope arbeidskrachten voor bouwprojecten aan het Oostfront. Deze arbeiders werden tegen hun zin ingedeeld bij de SS-frontarbeiter en vielen onder de SS-tucht. Door de rigoreuze aanpak van Pieter Schelte meldden zich te weinig mensen en hij nam z'n toevlucht tot deportaties. Duizenden nederlandse gingen dienstver-

Zijn opgedane ervaringen als onderdirecteur van de Oostcompagnie komen hem goed van pas. De arbeidsomstandigheden in zijn bedrijf zijn dan ook mensonterend; zijn werknemers zijn moderne slaven. Pieter Schelte is intussen overleden en zijn zoons nemen het concern over. Het concern is nu wereldwijd vertakt met het hoofdkantoor in Zwitserland.

Qua beleid en ideologie verandert er niet veel. Al snel werd de gehele vloot (kraan- en werkschepen en sleepboten) onder goedkope vlag gebracht. Dit houdt in dat men het recht heeft arbeidskrachten tegen een hongerloon aan te nemen, zonder CAO en ook de veiligheidsmaatregelen tot een minimum te beperken aan boord. Er is sprake van neo-koloniale verhoudingen. Nederlandse hoog opgeleide officieren tegenover rechteloze buitenlandse arbeidskrachten die het vuile en levensgevaarlijke werk moeten opknappen. Toch is dit niet alleen eigen aan Heerema of de scheepvaartwereld maar inherent aan internationaal kapitalisme.

Ook andere multinationals en kleinere bedrijven uit de geïndustrialiseerde landen verplaatsen zich naar de verre wereld voor goedkopere arbeidskrachten, grondstoffen en een investeerdersvriendelijk klimaat. Terwijl deze bedrijven op de volledige medewerking van verschillende overheden uit die landen kunnen rekenen, blijkt ook nederland hier niet voor onder te doen. In innige samenwerking tussen Heerema en de staat der nederlanden worden 75 spaanse zeelui totaal onverschrokken door de ME in de boeien geslagen, afgevoerd en op het vliegtuig naar spanje gezet. De vakbonden steken geen hand uit en verschuilen zich achter het feit dat de spanjaarden geen nederlandse CAO hebben en dus hun eisen niet gerechtvaardigd zijn. Dat het hier echter om iets structureels gaat, nl. in dit geval het varen onder goedkope vlag, wordt totaal genegeerd. Vakbonden zijn vaak niet langer strijdbare orga-

nisaties die opkomen voor arbeidersbelangen maar zijn verworven tot een ingekapseld instituut wat fungeert als bliksemafleider van radicale arbeidersstrijd. Het is dan ook noodzakelijk dat arbeiders zich binnen en buiten de vakbond organiseren, hun eigen aktiemiddelen kiezen (binnenschippers), zich niet afhankelijk stellen van de bestaande vakbonden en daar waar er mogelijkheden liggen samenwerken met andere linksradikale groepen uit de samenleving. Samen voor een leefbare wereld tegen uitbuiting.

KOMMANDO GE KOMT ER NIET DOOR

plicht naar het Oostfront en velen kwamen niet meer terug. Pieter Schelte wordt uiteindelijk door Rauter (het hoofd van de SS in nederland) ontslagen omdat hij slechts oog heeft voor z'n eigen financiële zaakjes. Op onnavolgbare wijze belandde Heerema sr. vlak voor het einde van de oorlog nog bij het verzet. Hierdoor werd hij na de oorlog slechts licht gestraft en kon daarna ongehinderd naar Venezuela vertrekken. In dat land bouwt hij zijn imperium op, de huidige multinational Heerema.

DE ZWARTE 8

LEIDEN (anp) - Een tot nu toe onbekende aktiegroep, die zich „Kommando ge komt er niet door” noemt, trachtte vorig weekeinde een aanslag te plegen op een Heerema-kantoor in het Antwerpse Essen. Dat maakten woordvoerders van Heerema en de politie dinsdag bekend.

Het kommando eiste de aanslag op in een brief aan het Algemeen Nederlands Persbureau (ANP). Het bedrijf Heerema International is gevestigd in een villa in Essen. Het is een klein bedrijf, waar ongeveer 15 mensen werken. Een vrouw, die in een naastgelegen huis woont, ontdekte maandagochtend vroeg een openstaand raam en verwittigde de politie, die een onderzoek instelde.

Er werden sporen van braak ontdekt en in het gebouw vond men een brandbom, die niet ontplofte.

In de verklaring van de aktiegroep staat dat de aanleiding voor de aanslag ligt in de gebeurtenissen rond het ontslag van ongeveer 600 Spaanse werknemers van Heerema. Uit protest tegen de afvloeiingsregeling, bezetten de Spanjaarden bijna 2 weken lang 3 kraanschepen van Heerema.

Uiteindelijk verwijderde de Mobiele Eenheid hen van het schip. De andere twee schepen verlieten ze gewillig. Heerema verklaarde toen dat de werknemers geen cent meer zouden krijgen.

Volgens het kommando handelde Heerema gedurende de hele zaak als een typische kapitalistische multinational. Het kommando verwijt ten slotte de Nederlandse overheid samenwerking met Heerema bij de inzet van de Mobiele Eenheid. Ook de vakbonden verwijt het een weinig strijdbare houding.

KRITIEK OP EN DISKUSSIESTUK OVER HET RADIKALE BLOK IN DE DEMO VAN 8 OKTOBER IN AMSTER- DAM

Omdat er bij ons veel kritiek was op het radikaal blok in de demo hebben we besloten een aantal dingen op papier te zetten, die volgens ons fout gingen, of niet goed (of helemaal niet) georganiseerd waren. Het is niet de bedoeling dit stuk alleen als kritiek te zien maar evengoed als discussiepunt over die kritiek. Daarbij hebben we een aantal suggesties gedaan die in het vervolg eventueel opgenomen kunnen worden bij een volgende soortgelijke demo. We hopen dat hierop enige reactie ontstaat zodat er wat meer serieus over gediscussieerd wordt. De kritiek is opgedeeld in 3 stukken, van aanvang van de demo tot einde op het museumplein.

De demo was te kort! Het begin was mat. Halverwege begon het pas goed te lopen en los te komen, maar toen er uiteindelijk vaart in zat waren we al bij het museumplein. Voordat we er erg in hadden was de demo alweer voorbij! Bij aankomst viel er ineens de totale leegte. Het radikaal blok viel binnen enkele minuten totaal uiteen. Zonder te weten wat er eigenlijk nu ging gebeuren stond iedereen maar in kleine groepjes af te wachten of er nog iets gepland was!

Toen het idee werd geopperd het podium te bestormen werd dit door enkelen 'voor later!' afgedaan, en eerst maar eens wachten. Die besluiteloosheid (en doordat maar een kleine groep dit probeerde) heeft ervoor gezorgd dat dit later ook is mislukt. De demo was toch afgelopen, nu maar omtspannen en feesten? Was er eigenlijk wel voor op de manifestatie zef iets van te voren besproken?

De axies bij de banken onderweg. Dit sloeg alles! Deze waren chaoties en gedeeltelijk zelfs blind. Prima was het dat er automaties bij de banken gestopt werd door het blok, doch wat meer aansluiting zou niet slecht geweest zijn vooral later bij de Munt. Bij de banken (en El Al) werden leuzen gekalkt, ruiten ingegooid en verbommen gegoid. Er werd niet gekeken of er mensen in de buurt liepen of stonden. Dit had tot gevolg dat argeloze voorbijgangers onder de verf kwamen te zitten door boven hun hoofd ontplofende verbommen. Stenen die rakelings bij mensen voorbijvliegen of neerkomen doordat sloten die zonder overzicht te houden ruiten ingooiden op de derde verdieping. Vooral later bij de Munt kregen voorbijgangers alvast stenen om hun oren.

Zijn jullie blind? Hier werd wel op gereageerd in de zin van schelden, maar niemand die ingreep.

Suggestie van onze kant, zorg ervoor dat een groepje vantevoren ervoor zorgen dat mensen voor het gebouw en vlak ernaast weggaan, dit kan gewoon rustig gedaan worden. Dat er gezegd wordt dat de mensen afstand moeten nemen. Als dit gebeurt is kan een groepje van 5 - 10 mensen uit het blok met knuppels (en niet met stenen!) alle ruiten inneppen, daarna wat leuzen of verbommen. Ga dit niet allemaal tegelijk doen!

De rest van het blok moet ervoor zorgen dat de politie, stillen en M.E. op afstand gehouden wordt, en moeten de mensen die bezig zijn beschermen. Dit hoeven niet steeds dezelfde mensen te zijn, er kan gewisseld worden. Hoezo was er ook niemand met een megafon die bv de stand van zaken doorgaf en alles wat bij elkaar hield.

Bij de Munt werd het een grote puinhoop. Een groepje mensen viel één paar M.E.'ers aan die rechts meeliepen. Terwijl dit gebeurde liep de kop van het blok gewoon door en werden verderop ruiten ingegooid van een bank, vlak naast mensen die links aan kwamen lopen. Terwijl dit weer gebeurde liepen de mensen vooraan gewoon door zodat er grote gaten vielen. Er werd van alles door elkaar geroepen, 'stoppen, aansluiten, doorlopen'.

Hadden we haast? Op een gegeven moment liep iedereen weer door en werd er verder gesukkeld naar het museumplein, waar het snel een bekeken zaak was. Die M.E.'ers hadden eigenlijk meteen weggejaagd moeten worden, in plaats daarvan bleef het bij wat trekken en schoppen door een kleine groep. Het blok had moeten stilstaan tot de M.E.'ers weg waren daarna door moeten lopen. Een konfrontatie had er zowiezo niet ingezet daer het nog geen 10 M.E.'ers waren. Op een konfrontatie met de ME zouden we zowiezo niet uit zijn moeten geweest.

Wat ook opviel was dat er absoluut bijna niet gepraat werd tussen de mensen onderling, de noodzaak staat dan boven wantrouwen! Ook al kenden de meesten elkaar niet, je loopt wel in één blok. Er werd absoluut niet gesproken over wat te doen, bij kritieke punten werd er alleen geschreeuwd en dan ook alleen nog tegenstrijdig.

Manifestatie.

Niemand wist meer wat. Hoezo is er daár geen plan voor gemaakt? Het podium bestormen was een goed idee, alleen, waarom ter plekke, en dan nog met zo weinig mensen? Is er vantevoren de FNV benaderd voor een eigen spreker? Er was er wel één die het probeerde, maar die werd geweigerd. Daarna werd besloten het podium te bestormen aan de voorkant en aan de zijkant bij de trap. De mensen werden zo weggeslagen door de FNV ordedienst en mensen van het PA-verhuurbedrijf. De rede waarom het niet lukte was omdat er te weinig mensen waren, zo'n 50 tot 60. Daarna werd alleen nog om axie geschreeuwd en wat op het podium gegoid. Dit alles gaf de precetratrice van het FNV de kans de zaak totaal anders over te laten komen dan het was. Er werd gezegd dat er een relletje aan de gang was, en verder: 'waar maken jullie je druk om? Wij zijn niet jullie tegenstanders, maar medestanders', allemaal onder groot applaus van het publiek. De zaak droop daarna snel af. Wat wilden we nu eigenlijk? Dat was voor onszelf ook helemaal niet meer duidelijk. Waar waren die andere honderden 'autonomen' uit het radikale

blok? Biertje tappen zoals de hele FNV aanhang en naar de muziek aan het luisteren? We hadden de kans om onze stempel op de hele manifestatie te zetten door met z'n allen het podium te bestormen (niet te molten), iemand van ons een speech te laten houden en vervolgens gewoon weg te gaan. Was alles ook duidelijk overgekomen naar die 150000 dagjesmensen. Dit bleef nu allemaal achterwege. Dit heeft de FNV in de kaart gespeeld. De reactie van de media nadien was dan ook één grote propaganda stunt voor de FNV met z'n reformisties gelul. Precies wat ze wilden. De manifestatie zelf was net een feest. De FNV zegt ook alleen maar het kan anders, beter. Wij ook, hoe lullig het ook klinkt, organisatie is een must, publiciteit en duidelijkheid ook. Absoluut geen domme fouten want die worden te gen je gebruikt. Geen kleine zelfstandigen aanpakken (hoezo werd die coffeshop eigenlijk ondergekalkt?), de banken hebben voorrang.

Er zijn veel vragen gesteld, veel vragen zijn ook gericht aan de 'verzetsgroep oktoberrevolutie'. Wij willen hiermee de discussie openen en verwachten enkele antwoorden. Laten we de dingen beter en eerder afspreken (links-af?) zodat de volgende keer we niet half voor jan lul lopen. 'enkele axievoerders uit venlo'

Persoonlijke reacties : postbus 1274, VENLO
we prefereren andere reacties via de bladen, openlijk!

HOEZO

BLOK

Hoewel er al meerdere malen over een FNV-demonstratie gesproken en gepubliceerd was, drong dit pas echt tot mij door, toen er een pamflet bij ons in de bus viel met een oproep om in een radikaal blok vanuit de demo linksaf te slaan. Vanaf dat moment barstten her en der de discussies los.

Wat is het nut van een radikaal blok wanneer je er voor kiest om uit de demo te stappen. Hoe maak je dan je eigen visie, je eigen standpunten duidelijk aan anderen, aan zgn. gematigden? Als je er voor kiest binnen zo'n demonstratie te lopen kun je meer mensen bereiken, dan wanneer je je isoleert.

Binnen zo'n demonstratie kun je je eigen strijd uitdragen, discussies aangaan met omstanders, met andere demonstranten. Je kunt d.m.v. spandoeken duidelijk maken welke aspecten van strijd jij belangrijk vindt. Je kunt vanuit de demo objecten aanpakken en d.m.v. goed doordachte leuzen foute bedrijven aanwijzen. Zeker als je in een blok loopt, een blok dat iets uit te dragen heeft, kun je heel sterk overkomen. Op jezelf en op anderen. Je toont bovendien dat jouw strijd ook die van anderen zou kunnen zijn.

In de vorige Zwarte stond het verhaal van de Haagse Autonomen, naast de oproep om linksaf te gaan. Natuurlijk ontstond hierdoor ook weer een discussie. WAarom was er vanuit het land niet gereageerd op eerdere oproepen om te vergaderen over de demo? Waarom wordt er pas gereageerd als er al 10.000 stencils door het land zijn verspreid? Gebrek aan motivatie, desinteresse of "gewoon" slechte communicatie?

De oproep vanuit Den Haag zaaide nogal wat verwarring. Het was beslist niet onze bedoeling om het blok in duigen te laten vallen. Integendeel, we wilden met onze oproep, een goed gemotiveerd, rechtdoorgaand, blok laten ontstaan.

Na enkele lobby's over en weer, werd uiteindelijk besloten rechtdoor te gaan. In Den Haag gingen we aan de slag. Spandoeken maken, voor de kop en de rest van het blok. Leuzen om te spuiten werden bedacht, want op de route rechtdoor waren nog meer foute objecten dan op de route linksaf. Er werd een pamflet geschreven, wat we eigenlijk in de demo wilden uitdelen. Maar het was te lang en bovendien leidde de inhoud van het pamflet tot een discussie binnen de eigen leiders, vandaar dat het dus ook in deze Zwarte wordt afgedrukt.

Daarnaast werd er bedacht hoe we met ons radikaal blok iets tijdens de manifestatie konden doen. Want immers, bij de manifestatie na de anti-apartheidsdemo liep ons blok hopeloos verloren in de mensenmassa. Dat was behoorlijk frustrerend. Dat zou ons dit keer niet overkomen. Met ons blok zouden we doorstomen tot aan het podium, en daar FNV-bons Stekelenburg het spreken onmogelijk proberen te maken. Eventueel een poging wagen om op het podium te komen en daar ons zegje te doen.

Kortom, behoorlijk gemotiveerd stapte ik op de trein (jawel, met een gratis FNV treinkaartje). Gewapend met spandoeken en spuitbussen en een grote dosis goed humeur. Ik wist immers wat ik ging doen in A'dam. Niet meelopen achter de FNV top, maar gebruik maken van hun organisatie om mijn mening en mijn strijd uit te dragen. (Het schijnt trouwens, dat de FNV top deze demo helemaal niet zag zitten).

In A'dam aangekomen, een weg proberen te banen tussen duizenden mensen door, naar het Beursplein, waar ons blok zich zou verzamelen. Even schrok ik. Een handjevol bekenden en een handjevol bivakmutsen. Op dat moment was ik gelukkig niet te demotiveren. Toen we ons gingen opstellen, tussen twee migrantenblokken in, kwamen er al snel steeds meer mensen bij. Het blok groeide naarmate de demo vorderde. De sfeer was vrolijk, gelaten.

Toen de demo op gang kwam waren we al snel bij een ABN gebouw. Ons blok stopte en er werden leuzen gespoten "Hier organiseert men armoede". Het blok ging verder. Een volgend objekt. Weer stoppen. Er ontstond een nogal grote ruimte tussen ons blok en de mensen die voor ons liepen. En bloc renden we vooruit. Luid roepend en gillend. Iedereen lachend en uitgelaten. Een aantal mensen had het fantastiese plan gehad om trommels mee te nemen. Voor mijn gevoel gaf dit een extra dimensie aan ons blok (de burgerlijke media noemt dit dan gelijk weer dreigend, nou ja zeg). Helaas was er geen geluidswagen. Ikzelf vind dat altijd wel wat hebben, muziek, leuzen die duidelijk te verstaan zijn, verklaringen, die voorgelezen kunnen worden; strijdbaar!

Dat er in ons radikaal blok een aantal mensen met bivakmutsen rondliep, zoals gewoonlijk, maakte mij in het begin niets uit. Pas later ging ik mij hieraan irriteren. Aangekomen bij de Munt waar het blok oorspronkelijk linksaf zou slaan, zagen we hordes ME-ers staan. Hadden die eikels inderdaad verwacht dat ons radikaal blok linksaf zou slaan. Gna, gna, wat mij betreft stonden ze voor joker.

Wel werd vanaf dat moment de sfeer in het blok anders. Veel mensen raakten gefokt door de ME. Al helemaal toen de ME ons blok ging begeleiden. Leuzen spuiten werd moeilijk en alle aandacht ging uit naar de ME-ers. Ikzelf word ook altijd lichtelijk geïrriteerd door die lieden en hoorde mezelf dan ook roepen "ME weg ermee" en "Fokkers Oprotten". Ik voelde me betrappt, want ik was immers gekomen om mijn visie uit te dragen en niet om mijn aandacht te verspillen aan tieps die toch niets kunnen begrijpen van mijn strijd.

Waar ik niet zo goed van werd was dat enkele lieden gekleed in bivakmutsen het niet konden nalaten te sieg heil-en naar de ME. Ik begrijp best waarom dat gebeurt, maar daar liepen we niet voor. Ook vond ik het niet prettig dat het blok gebruikt werd als bescherming, door tieps die zo nodig ME-ertje moesten pesten.

Gelukkig komt aan dit soort gezeik altijd een eind en konden we vrolijk ons blok voortzetten. Met veel knallen en een hoop gelg kwamen we via de poort van het Rijksmuseum op het Museumplein aan.

Zoals ik al zei, we zouden doorstormen naar het podium. Maar toen we honderd meter richting podium gelopen waren, was het blok al aardig uitgedund en, eenmaal bij het podium aangeland, waren er nog ongeveer tien mensen over. Dat schiet niet op dus!

Pas toen iemand vanaf het podium melding maakte van relletjes voor bij het podium (welke relletjes?), kwamen mensen (uit het blok) toegesnel. Veelal met bivakmutsen op. Ikzelf was inmiddels alweer naar achteren vertrokken, een beetje geflipt over het feit dat, net als de vorige keer, het blok wéér verdween in de demonstrantenmassa. Achteraan hoorde ik het gefluit en gejoel dat de spreekster op het podium gold. Een beetje raar, want we zouden toch Stekelenburg uitjoelen? En die zou pas om drie uur aan de beurt zijn. De spreekster die uitgejoeld werd, was van milieu en natuur nogwat. Al zijn het misschien niet mijn ideeën die zo iemand staat te verkondigen, helemaal verwerpelijk is het nou ook weer niet. Het gejoel had Stekelenburg moeten gelden. Maar ja, toen hij sprak was er niemand meer vooraan, want na tien minuten vooraan gestaan en geschreeuwd te hebben, hadden de mensen met bivakmutsen er genoeg van en gingen "naar de stad om te rellen". Als je daar vooraan staat met allerlei ideeën over waarom je daar staat en je hoort iemand zoiets zeggen, word je even niet goed. Je hoopt juist dat andere, 'gewone' demonstranten op jouw aanwezigheid reageren en met je in discussie gaan. Op het moment dat je dan een bivakmutsenmens, op de vraag van een 'gewone' demonstrant waarom hij daar staat te schreeuwen, hoort zeggen, "fuck off", ga je door de grond, geneer je je dood, wil je naar huis. Dit 'incident' deed me beseffen dat niet iedereen in jouw eigen radikale blok daar met de zelfde ideeën rondloopt.

Terwijl ik me wat aan het omkijken was op de manifestatie, hoorde ik van iemand dat het Turkse Miganten blok ons voorfascisten had aangezien. Ik reageerde geschokt: onze spandoeken waren toch duidelijk geweest, lezen mensen die dan niet? Maar wanneer ik erover nadenk kan ik er wel inkomen. We straalden best iets uit, maar niet datgene wat ik voor ogen had. Voor veel mensen straalden we agressie uit. Voornamelijk toen we even vergaaten waarvoor we liepen en ons alleen op de smeris richtten. Veel mensen begrijpen, denk ik, niet waarom we leuzen spuiten en ruiten ingooien bij banken. Ik denk dat een geluidswagen een deel van de oplossing is. Terwijl een fout objekt behandeld wordt, kan een geluidswagen een verhaal laten horen over het foute van op'n objekt.

De bivakdiscussie wil ik eigenlijk nu niet voeren. Veel van mijn vrienden dragen bij dit soort gelegenheden bivakmutsen bij zich. Maar ik wil toch even zeggen wat me niet aanstaat. Het gaat om de houding die veel mensen zich aanmeten, wanneer ze zo'n bivak op hun hoofd zetten. Je wilt iets uitdragen, een visie, een mening, een standpunt, een strijd. Met of zonder bivakmuts. Maar ga verdomme niet met 'fuck off' smijten op het moment dat andere mensen met jou in discussie willen gaan. Met zo'n houding kom je geen reet verder! Het doet afbreuk aan de sfeer, het werkt demotiverend naar onszelf toe en wat ik het ergste vind is dat door dit soort akkefietjes wij onszelf eigenlijk niet serieus meer kunnen nemen. Dat het lijkt alsof wij onze strijd niet serieus nemen. En juist voor die strijd ben ik bereid in zo'n FNV demo mee te lopen. Met een eigen blok, een radikaal blok, met eigen spandoeken, eigen leuzen, eigen axievormen en middelen en met eigen mensen. Hoe wil je anders de 'gematigden', de 'gewone' mensen bereiken....

Voor een aantal mensen zal deze demo zo demotiverend gewerkt hebben dat ze niet meer in een radikaal blok willen lopen. Maar deze mensen moeten niet vergeten dat dit pas de tweede keer is dat we onszelf zo duidelijk als radikaal blok manifesteren. We moeten nog veel leren. Vooral over hoe we onze strijd het beste naar buiten kunnen brengen. Op welke manier wij anderen van onze (en dus ook hun) strijd op de hoogte kunnen brengen. Duidelijk is voor mij dat we nog veel en vaak met elkaar in discussie moeten gaan. Niet alleen over ons perspectief, maar ook over hoe we dat prakties naar buiten brengen.

Een manier om hier mee aan de slag te zijn was zeker de radikale verzetsmarkt op de manifestatie. Voor mij sowieso een welkome afwisseling naast het FNV kermisgeweld en alle FNV-"het kan anders, beter"-tassen, stickers, pamfletten en zelfs zakjes chips. Nu misschien nog een kleine markt, maar volgende keer staan er vast nog meer groepen uit ons blok, onze 'beweging'.

Dit verhaal is lang niet volledig, maar ik zou het wel tof vinden als het mensen aanzet om toch nog eens na te denken over een volgend radikaal blok. Het hoe, wat en waarom van onze strijd is nog lang niet duidelijk. Voor onszelf niet en voor anderen zeker niet. Aan de slag dus !!!

STRONTZIEK VAN HET FNV.

In de nacht van 6 oktober op 7 oktober hebben wij, als alles goed is gegaan, het FNV kantoor aangepakt. Er zijn ramen vernield en stinkbommen naar binnen gegooid. (verrotte karnemelk met stront) De FNV strijdt niet tegen maar maakt deel uit van de HEERSENDE orde. Zij zijn op macht uit, werken samen met politiek en politie, erkennen rechtbanken die stakingen verbieden, zij doen niets voor uitkeringsgerechtigden, vrouwen en migranten. Eén van de vele voorbeelden van hun "solidariteit" is de mijnwerkersstaking in Engeland. Via Rotterdam werden er (Zuid Afrikaanse) kolen naar Engeland verscheept. Ondanks herhaald aandringen van de Engelse stakers, weigerde de FNV hier iets aan te doen. Handel is goed voor havens en werkgelegenheid, zeiden ze. Toen aktievoerders de FNV hierop wilden wijzen werden ze door de smeris het pand uit geknuppeld en gearresteerd. De FNV verklaarde later dat men vrijwillig het pand had verlaten. We zijn solidair met vrije, zelfstandige arbeiders en werklozen strijd. Echte strijd, echte stakingen en revolutionaire akties. We hebben onze aktie bewust voor de 8 oktober demonstratie uitgevoerd. Dit om een bijdrage en of stimulans te geven aan de plannen voor het RADIKALE blok.....

Wij maken er wat moois van,

De "witte" FNV
Front
Nijdige
Verfbommen

OP SOCIALE ZAKEN

te houden en daarna te ver- trekken, en masse. Op deze perskonferentie werd nogmaals de persverklaring voorgelezen. Daarna beëindigden we de bezetting. Buiten wachtte de NOS, om nog wat spectaculaire shotjes te kunnen filmen.

Wat schrijfster betreft een geslaagde actie. Ondanks het uitlekken van het oorspronkelijke objekt. Toch jammer dat acties op grotere schaal zo vaak uitlekken. Maar goed. Ergens heeft het toch effect gehad, de smeris stond voor joker en de bezetting van het andere pand liep gesmeerd. Bovendien, in het pand wat nu bezet is geweest worden de beleidsplannen van sociale zaken gemaakt. In feite dus strategieser gekozen dan het ministerie zelf. Toch moet schrijfster nog één ding van het hart. De persverklaring. Het is erg moeilijk een persverklaring naar ieders tevredenheid te schrijven. Op zich is de persverklaring van de bezetting niet slecht. Alleen jammer dat er wat schrijfster betreft dingen ontbreken:

- Er wordt niet ingegaan op de achtergronden van de bezuinigingen- bv dat onder het mom van scheppen van werkgelegenheid geld wordt weggehaald bij de minima, maar dat aan de andere kant gigantiese investeringen gedaan worden in het bedrijfsleven, waar toch al enorme winsten worden gemaakt, die slechts ten goede komen aan de 'rijken' zelf en dus helemaal niet aan werkgelegenheid, gezondheidszorg, milieubescherming enz. enz., laat staan aan het verbeteren van de situatie in de 'derde wereld'.

- Er wordt geen link gelegd met de bezuinigingen in het kader van de Europese eenwording.

- Het korten op de uitkeringen wordt voorgesteld als een 'foutje' van de regering. Het komt een beetje over alsof als de kortingen niet doorgevoerd worden er geen vuiltje meer aan de lucht zou zijn.

- Er worden geen verbanden met andere maatregelen van de regering gelegd en de gevolgen daarvan voor de samenleving (wereldwijd)

- En wat ik erg jammer vond was dat er geen link gelegd werd met de demonstratie van 8 oktober, waar ook zaken als werkgelegenheid, bezuinigingen, kabinetsbeleid centraal stonden, en waar we dmv een blok onze visie daarop wilden duidelijk maken. De bezetting had daar de eerste aanzet voor kunnen zijn.

Ik besef, zoals ik al zei, dat het moeilijk is om alle aspecten van onze strijd in een korte persverklaring te stoppen, maar laten we vooral beseffen dat een bezetting als deze een deelstrijd is. En daar mag het niet bij blijven !!!

staakt,

HET KAN ANDERS, BETER.

Vandaag hebben wij, een groep uitkeringsgerechtigden, het Ministerie van Sociale Zaken bezet. We doen dit omdat we ons zeer geprikkeld voelen door de bezuinigingen op onze uitkeringen in het algemeen en de bezuinigingsplannen op de uitkeringen van jongeren tot 27 jaar in het bijzonder. Wij, uitkeringsgerechtigden, hebben geen mogelijkheid om te staken, we hebben immers geen werk dat we neer kunnen leggen. Door middel van deze bezetting proberen we dan ook de ambtenaren op dit ministerie te stimuleren om uit onze naam hun werk neer te leggen. Op deze wijze maken wij, zij het indirekt, toch gebruik van ons stakingsrecht. Stap voor stap is het sociale stelsel de afgelopen jaren onder ons weggebroken (bevrozen/verlagen uitkeringen, voordeurdelers- en krakerskortingen, herkeuring arbeidsongeschikten, wachttijd voor schoolverlaters, verlaging minimumloon voor jongeren, verlagen studiebeurzen enz). Onder het motto "verdeel en heersch" maakt deze regering de ene na de andere groep tot slachtoffer van haar bezuinigingswoede. Nu dreigt dan weer een funeste aanslag op het levenspeil van ons, uitkeringsgerechtigden tot 27 jaar. Overigens worden wij sinds kort vanaf 18 jaar wettelijk als volwassene beschouwd, 'jogere' is in dit verband dan ook een misleidende en denigrerende term.

Nu stelt de regering zich voor dat wij gaan leven van f.765,- per maand. Hierdoor zouden wij ons geprikkeld moeten voelen tot het zoeken van werk. Werk wat er niet is. Geprikkeld voelen we ons, maar allerminst tot het zoeken van wit betaald werk. Zwart werk, proletarische winkelen of gewoon stelen lijken in deze situatie bezigheden die meer perspectieven bieden. Met f.765,- per maand zijn wij gedwongen om op een andere wijze ons inkomen aan te vullen tot minstens het huidige nivo, hoewel ook dit geen ruimte biedt voor het leiden van een aanvaardbaar en redelijk bestaan.

Alles draait in deze maatschappij om geld. De voorgestelde bedragen liggen ver onder het bestaansminimum. Deze voorstellen brengen ons nog verder in een isolement. Mogelijkheden om uit deze situatie te raken zijn er nauwelijks. Herorienteringsgesprekken en banenplannen bieden wat dat betreft geen perspectieven; zij leiden tot oninteressante banen in een supercommercieel bedrijfsleven. Ieder eigen initiatief, zoals het opzetten van alternatieve bedrijfjes en projecten wordt gesmoord in onontwarbare en strenge regelgeving. Uitkeringsgerechtigden hebben recht op een eigen invulling van het bestaan.

Nu heeft de regering het ook al over de "harde kern van de werklozen". Waren het eerst de krakers en vredesactivisten die door het gebruik van deze terminologie gecriminaliseerd werden, nu zijn wij blijkbaar aan de beurt om op deze wijze maatschappelijk zwart gemaakt te worden. Zijn al die extra cellen dan misschien voor ons bedoeld?

Minstens f.1400,- per maand is nodig om in Nederland op een aanvaardbare wijze te leven. Bij een aanvaardbare wijze hoort ook deelname aan culturele activiteiten en de mogelijkheid om initiatieven te nemen ter persoonlijke ontplooiing. De samenleving is niet gebaat bij een apatische, slechts vegeterende onderklasse. Wel bij zelfbewuste mensen die in staat zijn initiatieven te nemen om zo een zinvolle bijdrage aan de maatschappij te leveren.

WIE DE JEUGD VERARMT, VERARMT DE TOEKOMST.

MINIMAAL f.1400,- VOOR IEDER INDIVIDU.

COMITE EEN HETE HERFST.

BROOD OF SPELEN?

Het volgende stuk is geschreven i.v.m. de demo van 8-10. Het is een concept voor een pamflet waarvan het de bedoeling was dat het tijdens de demo uitgedeeld zou worden. De lengte van het stuk en de inhoudelijke discussie die het teweeg bracht heeft er toe geleid dat het uiteindelijk niet binnen de demo is opgedoken. Hoewel het stuk niet helemaal af is lijkt het ons toch nuttig het in de Zwarte te publiceren, ter discussie dus.

We willen meelopen in de demo om uitdrukking te geven aan ons verzet tegen de krisispolitiek van regering en bedrijfsleven, en om onze verbondenheid te tonen met andere groepen die de gevolgen van de krisispolitiek aan den lijve ondervinden: migranten, AOW-ersters, studenten/s, thuiswerksters, werklozen en andere minima.

Laat vooral duidelijk zijn dat we niet willen meelopen om steun te betuigen aan de politiek van de FNV-top, die vorm heeft gekregen in het zgn. Deltaplan, de FNV-nota ter bestrijding van de werkloosheid. Dan kunnen we beter thuis blijven. Want in dat beruchte Deltaplan lezen we o.a.: "De FNV wil meedenken over een methode om de loonkosten aan de onderkant te verlagen." Gedoeld wordt op de loonkostensubsidie. Werkgevers die langdurig werklozen, of anderen die moeilijk aan betaald werk komen, in dienst nemen, moeten volgens het Deltaplan 20% loonkostensubsidie krijgen. Dit als bijdrage aan de werkloosheidsbestrijding. Maar vergelijkbare regelingen, zoals de wet Vermeend/Moor of een andere regeling voor werkloze jongeren, hebben geen enkel effect op de werkloosheid gehad. Directeur Boot van Honeywell in Emmen zegt over dit soort plannen: "Je maakt er geen nieuwe arbeidsplaatsen mee...daardoor blijven anderen buiten de deur staan."

Geén nieuwe banen dus, maar wél 20% lagere loonkosten voor de ondernemers.

In een FNV-folder kunnen we lezen: "Geen jongere houdt staande dat hij of zij niet in hoeven te leveren. Die bereidheid en die solidariteit is er juist wel bij jongeren." Geen wonder dat het aantal jongeren op FNV-bijeenkomsten op één hand te tellen is.

In weer een andere folder zegt de FNV de lonen in de hand te willen houden door slechts beperkte looneisen te stellen. Alleen de werkgevers hoeven er kennelijk van de FNV op vooruit te gaan.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden die duidelijk maken hoever de FNV meegaat in de bezuinigingsrage van regering en bedrijfsleven. Werkloosheidsbestrijding is een exkuus geworden om de positie van jongeren nóg verder aan te tasten, het milieu nóg verder te vergiftigen (zie de FNV-folder 'de kortste weg van A naar B'), en de werkgevers kadootjes aan te bieden in de vorm van premieverlaging en beperkte looneisen. Hiermee zit de FNV op dezelfde lijn als kabinet en grote bedrijven, legt 't hoogstens hier en daar een aksent anders. Eens te meer is dit duidelijk geworden door de overstap van FNV-voorzitter Pont naar Binnenlandse Zaken.

De FNV verzet zich niet tegen de krisispolitiek, maar neemt het als uitgangspunt voor haar beleid: er is nu eenmaal een crisis, er moet bezuinigd worden, de loonkosten moeten naar beneden, enz.

Dit terwijl de winsten van de bedrijven stijgen. Waar het op neerkomt is dat grote groepen mensen krom moeten liggen om het gat in de begroting van de overheid te dichten. Dit zgn. financieringstekort wordt veroorzaakt door extra uitgaven die in feite presentjes aan het bedrijfsleven zijn. Zo werden miljarden geïnvesteerd in bijv. het samenwerkingsverband tussen Philips en Siemens (voor de ontwikkeling van de mega-chip), Fokker, Volvo, wapenindustrie (Walrus), bouwsubsidies en EUREKA.

Kadoos aan het bedrijfsleven zijn er dus de oorzaak van dat wij het "met wat minder moeten doen": bezuinigingen in de gezondheidszorg, op de sociale zekerheid, in het onderwijs, op de huursubsidies, enz. Bezuinigingen die door de extra uitgaven (aan het bedrijfsleven) teniet worden gedaan, waardoor het financieringstekort gehandhaafd blijft. Zo wordt ook het argument om te blijven bezuinigen gehandhaafd. Banen worden er beloofd en met ons allen moeten we een stap terug doen zodat we uiteindelijk met ons allen weer boven Jan geraken; zo ongeveerluiddt de filosofie van dit werkgeverskabinet en...de FNV!

Het tegendeel is echter waar! Geïnvesteed wordt er al lang niet meer in het scheppen van banen. Geïnvesteed wordt er in de reorganisatie van de produktie, waardoor de arbeidsverhoudingen ingrijpend gewijzigd moeten worden: flexibilisering van de arbeid in de vorm van toename van thuiswerk, afroepkontrakten, arbeidspools, versoepeling van het ontslagrecht. Zo wordt het bedrijfsrisiko afgewenteld op de werknemersters waardoor hún rechtspositie verslechtert.

Ook de druk op werklozen om zich te richten naar de eisen van het bedrijfsleven wordt steeds dwingender: verscherping van de sollicitatieplicht, al het werk wordt als 'passend' werk bestempeld, gedwongen omscholing. Feit blijft intussen dat er gewoonweg geen werk is voor al die 700.000 werklozen, en dat dat er ook niet zal komen. Want geïnvesteed wordt er alleen in die sectoren die geen werk scheppen, maar die voorop lopen in de automatisering; de nieuwe technologieën. Deze sectoren moeten de grote bedrijven een monopoliepositie op de wereldmarkt verschaffen: mikro-elektronika, telekommunikatie, bio- en genetechnologie, met als doel het kreëren van superwinsten. Deze ontwikkelingen zijn niet slechts een Nederlandse aangelegenheid; het zijn ontwikkelingen die zich op wereldschaal voltrekken (bijvoorbeeld in het kader van de Europese eenwording).

De onvrede groeit onder die groepen in de samenleving die 't het hardst te verduren hebben, zo ook de twijfel aan het nut van bezuinigingen. Maatregelen die door het bedrijfsleven gedikteerd en door de overheid uitgevoerd worden, worden steeds moeilijker verkoopbaar en stuiten op verzet. Het antwoord van de overheid op die onvrede en dat verzet is simpel: méér controle (pasjeswet, legitimatieplicht), omkering van de bewijslast om te beginnen bij de zgn. steunfraude, méér sociale recherche, uitbreiding van de politie-bevoegdheden. De inzet van talloze pelotons Mobiele Eenheid tegen de binnenschippers en de Spaanse arbeiders bij Heerema spreken wat dat betreft boekdelen.

Tegen die achtergrond is de sfeer van verzoening en saamhorigheid met werkgevers en regering, die spreekt uit de bergen FNV-folders, behalve lachwekkend ook diep triest. Iedere werkelijkheidszin ontbreekt. 8 Oktober wordt, als 't aan de Industriebond ligt, "lekker een dagje op stap (...) even een pilsje op het terras", een dag met "tientallen attracties", "niet treurig, maar feestelijk", kortom "een leuke dag". Meer een kermis dan een dag van strijd.

Het wordt hoog tijd dat de leden hun eigen strijd gaan voeren, i.p.v. hun lot in handen van de leiding te leggen. Zeker als die leiding vindt dat werkgevers en -nemers dezelfde belangen hebben. En dat stakingen en andere acties het overlegklimaat verstoren. Want wat heeft dat overleg nou allemaal opgeleverd, behalve wat vaste baantjes voor vakbondsboekkranten?

De binnenschippers hebben in hun strijd tegen Granaria laten zien hoe het anders kan, beter.

Zij hebben laten zien dat verzet gebaseerd op vertrouwen in eigen kracht, succesvol kan zijn. Rechterlijke uitspraken legden ze naast zich neer, omdat ze overtuigd waren van de rechtvaardigheid van hun eisen. Ze waren in staat om met hun acties de overheid en Granaria flink op kosten te jagen. En ze maakten duidelijk over een hééééél lange adem te beschikken. Hierdoor hebben ze uiteindelijk de overheid en Granaria gedwongen om toe te geven, in onderhandelingen. Maar die onderhandelingen waren slechts een afgeleide van de direkte acties en geen doel op zich. De direkte strijd werd ondersteund door de onderhandelingen, en dat is precies het omgekeerde van wat we bij de FNV zien. Veranderingen praat je niet bij elkaar aan de onderhandelingstafel, veranderingen moet je bevechten...

Geïnvesteed wordt er in de toekomst van het bedrijfsleven. Dat deze investeringen in het belang van ons allen zijn is echter al lang achterhaald: de winsten groeien al jaren, maar de enigen die daarvan profiteren zijn de bankiers, de Van Wachem's, de Fenteners van Vlissingen, de Lubbersen, de Dreesmannen. De mensen die de winsten hebben mogelijk gemaakt, zowel hier als in de 'derde wereld', gaan er alleen maar op achteruit: hier in Nederland dalende uitkeringen, loonmatiging, duurdere gezondheidszorg, onbetaalbare woningen, steeds maar stijgende gas- en lichtrekeningen, onbetaalbaar onderwijs; in de 'derde wereld' grondstoffenplundering, steeds verdergaande verarming, milieuvernieming, hongersnood.

De tegenstellingen tussen arm en rijk verscherpen zich, van een 'gemeenschappelijk belang' is geen sprake.

Het zgn. alternatief van de FNV onder het motto "het kan anders, beter" heeft dan ook niets te maken met strijd. Integendeel, de vakbonden maken hun eisen meer en meer ondergeschikt aan de belangen van de kapitalisten. Er zijn zelfs bondsbestuurders die vinden dat de belangen van bonden en werkgevers met elkaar overeenkomen. Industriebond-onderhandelaar Rijkse bijv.: "Ik denk dat de belangen nu en in de toekomst in menig opzicht parallel lopen". En: "Als we nu eens gezamenlijk de parallel lopende belangen onderkennen, kunnen we echt aan de slag..."

Deze verzoeningspolitiek zie je ook terug in de aktievormen die de FNV-leiding kiest. Stakingen, werkonderbrekingen en stiptheidsakties zien ze liever niet en mogen hoogstens dienen als ondersteuning van de onderhandelingen, die gevoerd worden door beroeps-onderhandelaars. Achteraf mogen de leden dan 'ja en amen' knikken.

huiswerk is toch voordeliger!

PERSBERICHT

Vandaag, 29 september, hebben 50 vrouwen pamfletten uitgedeeld en herrie gemaakt bij de C&A vestiging op het damrak in Amsterdam. Wij willen hiermee de aandacht vestigen op de manier waarop de konfektie-industrie, waar een grote, multinationale onderneming als C&A een belangrijk aandeel in heeft, vrouwen over de hele wereld onder misereabele omstandigheden en tegen extreem lage lonen voor zich laat werken.

Dit werk vindt plaats in illegale ateliers of in de huiskamer en loopt doorgaans via een lange keten van tussenhandelaren. De voorwaarden die noodzakelijk zijn voor een bedrijf als C&A om hun produktie plaats te laten vinden in landen als Mexico, de Filipijnen, Thailand en Bangla Desh worden voor een belangrijk deel gekreeërd door het IMF en de Wereldbank. Op dit moment vergaderen de heren in Berlijn.....

Met het machtsmiddel van schulden en leningen worden "derde wereldlanden", ten koste van vrouwen die daar leven en ten koste van vrouwen aan de onderkant van de samenleving in het westen. Ook in Nederland zitten vrouwen weer voor minder als 2/5 van het minimumloon thuis achter de naaimachine. Het aantal thuiswerksters groeit met de dag.

C&A zal bij hoog en laag ont-kennen gebruik te maken van thuiswerksters, net zoals ze ontken-nen een multinational te zijn. Volgens hen zijn de vestigingen in België, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Brazilië, Hong Kong etc. allemaal zelfstandig. Dat de bedrijfsleiding overall lid is van de familie Brenninkmeyer, eigenaars van C&A, is 'toeval'.

Bovengeschetste werkwijze van IMF, Wereldbank en C&A vormt geen vergezochte keten van beschuldigingen. Het is de dagelijkse werkelijkheid van duizenden en duizenden vrouwen !

het uitgedeelde stencil

Op dit moment vindt er in Berlijn een groot kongres plaats van het IMF (Internationale Monetaire Fonds) en de Wereldbank. Dit zijn grote, internationale instellingen die leningen verstrekken aan de zgn. "derdewereldlanden". Deze landen zijn afhankelijk van deze instellingen voor hun leningen. Van deze machtspositie maken IMF en Wereldbank misbruik, dusdanig dat de geldlenende landen nog afhankelijker van hen worden en de machtspositie van de geldleners versterkt wordt. IMF en Wereldbank zijn daarnaast nog medeverantwoordelijk voor de schulden-crisis waarin deze landen zich bevinden. De betalingen van hun schulden zijn zo zwaar dat er op dit moment meer geld van de "derde wereld" naar westerse landen gaat dan andersom ! IMF en Wereldbank hebben op deze manier de "schuldenlanden" volledig in hun macht. Zij bepalen wat voor beleid er wordt gevoerd, hun eisen zijn hard: Landen worden gedwongen Voedsel-subsidies af te schaffen. Landen moeten zich openstellen voor multinationals, grote industrie-terreinen voor buitenlandse bedrijven worden aangelegd, waar die industriën dan belastingvrij hun produkten laten maken.

C&A IS EEN VAN DE BEDRIJVEN DIE ER WINST UIT SLAAT !!!!!!!

Het is veel voordeliger kleding te laten maken in bovengenoemde lage lonen landen dan in Nederland. De vrouwen die in bv. de Filipijnen en Bangla Desh onze kleren maken werken onder extreem slechte omstandigheden voor weinig geld. Ze moeten wel ! Op allerlei manieren bevorderen IMF en Wereldbank de "vrije handel", bedrijven moeten kunnen gaan en staan waar ze willen. Dat wil zeggen daarheen waar het 't goedkoopste is. De laatste tijd is het ook in Nederland weer goedkoop. Door de crisis zijn ook hier weer vrouwen bereid om voor 2 gulden per uur, thuis, te

werken. Ook zij moeten vaak wel. Via een keten van tussenhandelaren belandt het werk uiteindelijk in de huiskamers of in kleine illegale ateliers. Ook in de "derde wereld" stapt de konfektie-industrie steeds vaker over op thuiswerk.

In Amsterdam waren in '85 naar schatting zo'n 500 illegale konfektie-ateliers (zgn. 'sweatshops'). Het aantal thuiswerksters is moeilijk te schatten. Vaak zijn het illegale buitenlandse vrouwen. De tussenhandelaren besteden in elk geval meer dan 30 % van het werk uit aan thuiswerksters. Waarschijnlijk is dit meer. Thuiswerksters zijn ontzettend voordelig voor werkgevers:

- ze werken voor stukloon dat door de werkgever zelf kan worden bepaald.
- ze betalen hun eigen energie en nemen geen bedrijfsruimte in beslag. Ze moeten vaak hun eigen naaimachines kopen; dit zijn bedrijfsmachines en ze zijn behoorlijk duur.
- ze zijn flexibel; ze hebben alleen werk als het konfektie atelier opdrachten heeft. Hun inkomen is daardoor onzeker.
- ze hebben geen rechten. Hun loon wordt beneden 2/5 van het minimum gehouden zodat er geen sociale premies of verzekering of vakantie-geld betaald hoeft te worden. Ziek worden betekent geen inkomen meer.
- ze werken geïsoleerd, alleen in huiskamers, ver van sociale kontakten. Ze kunnen zich dan ook moeilijk organiseren.

Een bedrijf als C&A heeft op deze manier goedkope thuiswerksters over de hele wereld in dienst. Deze vrouwen zijn uitwisselbaar. Niet alleen plaatselijk: 'voor jou 10 anderen', maar ook wereldwijd: gaan de lonen in het ene land omhoog, dan gaat het bedrijf wel naar een ander.

Multinationals als C&A spelen vrouwen tegen elkaar uit, en het IMF en Wereldbank helpen hun erbij.

Ondanks deze uitbuiting van vrouwen, hebben de vrouwen vele acties en stakingen georganiseerd. Vrouwen blijven strijdbaar, wij zijn solidair met hun strijd.

INTERNATIONALE SOLIDARITEIT DAT IS WAT DE VROUW BEVRIJDT !!!

VRJ j.l. 19.00

bericht ANP nieuwdienst
23 september '88
Vanuit de tweede kamer is gevraagd het konfektiekoncern C&A tot de orde te roepen omdat het de hand zou lichten met internationale konventies over kinderarbeid.
C&A zou in Thailand kinderen in dienst hebben. C&A zou daarbij het verbod in Thailand overtreden op arbeid door kinderen onder 12 jaar. Het koncern zou zich ook niet houden aan de beperkingen die gelden voor kinderen tot 15 jaar. De kamerleden Verspaget en Terveld hebben gisteren vragen gesteld aan Bukman en de Koning.

BEURS BESMEURD

AANGEZIEN JULLIE ONAFHANKELIJK-

HEID WILLEN, NEEM HET EN VER-

HONGER..... (F. Fanon, Algerijnse
vrijheidsstrijder)

Amsterdam , 30 september 1988

De beurs, handelsplaats bij uitstek van banken, multinationale ondernemingen, verzekeringsmaatschappijen en individuele kapitalisten.

De beurs stinkt en is besmeurd ! Met verf boterzuur, pek en veren hebben wij vanmiddag de effectenbeurs aangepakt, daar waar de handel in eigendomsbewijzen (aandelen), schuldbewijzen (obligaties) en winst (opties) plaats vindt. Hiermee symboliseren wij onze solidariteit met het brede verzet tegen de internationale 'handelaren' die zich de afgelopen week ophielden op de beursvloer van de jaarvergadering van het Internationale Monetair Fonds en de Wereldbank te West-Berlijn, alwaar zij de balansen opgemaakt en de slotkoersen genoteerd hebben.

In navolging van de "Grossraum-politiek" van de nazi's (een politiek die voorzag in een naar nazi ideologie geherstructureerde wereldeconomie) richten in 1944 de geallieerden het IMF en de wereldbank op. Dit gebeurde op de conferentie van Bretton Woods, Alwaar de geallieerden naties de naoorlogse economische wereldorde vastlegden. De dollar als dé valuta, en de naar onafhankelijkheid strevende koloniën in de tang houden middels de internationale krediet- en controle instituten IMF en WB, dat waren de belangrijkste uitkomsten van deze conferentie. Dankzij het IMF en de WB kon zo het voor het rijke westen 'vervelende' dekolonisatieproces toch nog ten goede gekeerd worden. Het IMF en de WB kregen de expliciete taak het verlies van afzetmarkten, grondstoffen en slavernij door de dekolonisatie te voorkomen. En hét instrument hiervoor werd de kredietverschaffing en 'hulp'verlening door deze instituten met politieke voorwaarden. Het werden de nieuwe ketenen voor de bevolking van de zojuist 'bevrijde' landen. Zo kon het rijke westen zijn overheersing over de bevolking in de arme landen behouden, en zo kon het ook grote delen van de wereld opnemen in zijn kapitalistische roofzucht.

In de jaren 60 en 79 wordt de overvloed in het westen groter en groter en het verarmingsproces in de niet-westerse landen neemt evenredig toe. Met de toename van het aantal cijfers achter het dollarteken op de begrotingen van de westerse landen ontstaat er in die jaren langzamerhand een symboliese eerste (de westerse kapitalistische staten), een tweede (de communistische staten) en derde (de arme

landen, ofwel de landen van de drie continenten Afrika, Azië en Latijns Amerika) wereld. En de derde wereld is met handen en voeten gebonden aan het kapitaal van het rijke westen, omdat zij voor overleving geld lenen bij westerse staten, IMF en WB. Vandaag de dag is de totale schuldenlast van de zg. derde wereld gestegen tot een krankzinnig bedrag van ruim 1200 miljard dollar.

Aandeelhouders en speculanten van het IMF en de WB vormen de rijke geïndustrialiseerde (niet-communistische) landen als de VS, Groot-Brittannië, Frankrijk en Japan. Verder moet elk land dat geld wil lenen lid worden, zo zijn er nu 151 landen lid van deze organisaties. Elk jaar storten de rovers geld in de pot waaruit leningen verstrekt worden. Hoe hoger de bijdrage in de pot destemeeer zeggenschap over het beleid en politiek van de instituten je hebt. Daarom bepalen met name de hierboven genoemde landen al decenia lang welke landen er in aanmerking komen voor een lening, hoe hoog de rente is die terugbetaalt moet worden over dit bedrag en 'last but not least' welke sociale, economische en ideologische 'aanpassingen' het schuldenland moet doorvoeren wil het überhaupt in aanmerking komen voor een bijdrage uit de pot. En zo houden de Westerse staten de politieke en economische touwtjes overal ter wereld in handen en bepalen zij tevens exakt de graad van uitbuiting en onderdrukking in de arme landen. Je krijgt net genoeg om niet te sterven en te weinig om van te kunnen leven.

Na eeuwen van kolonialisme niets nieuws eigenlijk deze politiek van 'belening'. Net als ten tijde van het kolonialisme wordt de bevolking van de drie continenten nog steeds beroofd van hun land, hun grondstoffen, hun bestaansmogelijkheden. alleende wijze waarop deze roof plaatsvindt is geraffineerd en lijkt 'demokraties'. Op de standplaatsen van de Verenigde Naties en de vergaderingen van het IMF en de WB mogen de allerarmsten formeel bezwaar maken tegen deze onmenselijke ont-eigeningen, maar waag het niet om je daadwerkelijk te verzetten tegen deze volkerenmoord (genocide) en natuurvernietiging (ekocide) want dan gaat onherroepelijk de geldkraan dicht en rest slechts 'starvation'. Landen als Peru, Egypte, Tanzania en talloze anderen die ergens in deze 'aderlating van hun kontinent' protest aantekenen, bv in de vorm van niet-terugbetalen van schulden en/of rente worden in de internationale politiek en economie gefsoleerd, geboycot en uiteindelijk onderuitgehaald. En daarom aksepteren de elites

van arme landen de door het IMF en de WB opgelegde 'aanpassingsprogramma's'. En worden zij gedwongen om hun eigen bevolking te konfronteren met : prijsverhogingen op voedsel en brandstoffen; lagere lonen; bezuinigingen op onderwijs en gezondheidszorg; en met schrikbarende repressie tegen groepen die zich verzetten tegen deze smerige kapitalistische politiek van het westen. En openen zij ook hun grenzen en markten voor het buitenlandse kapitaal in de vorm van multinationale ondernemingen. Het zijn de Westerse multi's als Shell, General Motors, ITT, Union Carbide, Dow Chemical, Siemens, AKZO, Unilever, Organon, Us-steel, ect. die profiteren van de door het IMF en de WB bedongen uitverkoop van land, grondstoffen en mensen in de arme landen.

En het zijn deze multinationale ondernemingen die de genocide en ekocide organiseren en uitvoeren en de winsten hiervan in hun eigen zak steken.

Zo zijn zij de afgelopen jaren verantwoordelijk geweest voor:

- **de bevolkingspolitieke moord** op talloze vrouwen en kinderen middels hun anti-conceptie industrie en voortplantingstechnologiën. Gedwongen sterilisatie en abortussen, dumping van schadelijk in het westen bevonden medicijnen en anti-conceptie zijn de moordwapens waarmee zij hun volkerenmoord plegen.

- **de giframpen en afvaldumpingen**, het zijn hun gifuitstotende fabrieken, giflekkende centrales, vaten en schepen die rivieren en land onbruikbaar maken en vele doden tot gevolg hebben.

- **doden in de door hen geëxploiteerde goud-, tin-, diamant-, zilver-, 'noem maar op' mijnen.** Hier wordt door mannen, vrouwen en kinderen arbeid verricht onder feodale omstandigheden.

- **de ontbossing van de aarde** Zo wordt bv in Brazilië, onder auspiciën van de WB, een gebied zo groot als GB en Frankrijk samen in een keer ontdaan van bossen, indianenstammen en boeren, om plaats te maken voor industriële ontplooiing van de mineraalvoorraden in de bodem.

- **de organisatie van de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen** in arme landen middels het sextourisme naar landen als Thailand, de Filipijnen en Indonesië en de vrouwenhandel tbv de prostitutie'tenten' hier in west - europa en de VS.

= **de gevolgen van de zg. bio- en genetechnologische revoluties** (uitgeprobeerd op de landbouwgronden en in de veehouderij van de derde wereld. Zo verwoestte de 'Groene Revolutie' de landbouwgronden en de eigen voedselproductie van menig land in Afrika en Azië. OPeens moest er met verbeterde gewassen verbouwd worden voor de consump-

LATEN WE 'T KORT HO

UTRECHT: 29 OKT.
ANTI-NAVO-OVERLEG

Zaterdag 29 oktober a.s. is de eerste landelijke anti-NAVO Overleg vergadering in het AKU in Utrecht (voorstraat 71,030-314590) om 11 uur. Er wordt gepraat over de volgende speerpunten:
-bijeenkomst Nucleair Planning Group in Brussel en 1 jaar INF-akkoord (8 dec.)
- iets bedenken voor 4 april volgend jaar ivm 40 jarig bestaan NATO
-medio augustus/september

SCHEVENINGEN: 27 EN 28 OKT.
BIJEEENKOMST NUCLEAR PLANNING GROUP

Op donderdag 27 en vrijdag 28 oktober komt de nuclear planning group van de NAVO bijeen in het Kurhaus in Scheveningen. De NPC is een belangrijk onderdeel van de NAVO en bestaat uit ministers van defensie en topambtenaren uit verschillende NAVOlanden.

Er zal in Scheveningen oa. gepraat worden over de uitvoering van het zgn. Montebello akkoord. In dit akkoord is de modernisering van het West-Europese kernwapenarsenaal en uitbreiding van de konventionele bewapening vastgelegd.

ER zullen belangrijke beslissingen worden genomen over een nieuwe bewapeningsronde met als enig doel de NAVO als instrument van uitbuiting en onderdrukking te versterken.

Radikale anti-militaristen roepen daarom op om op vrijdag 28 oktober in Scheveningen een strandwandeling te maken met als eindpunt het Kurhaus om daar de bijeenkomst van deze NAVO kliek enige luister bij te zetten.

Er wordt verzameld om 11 uur 's ochtends achter het Huis van Bewaring (geen grapje) in Scheveningen

LEIDEN: MEIDENGROEP

Ben je een meisje en tussen de 17 en 25 jaar, kom dan eens kijken in de meidengroep van 't Breehuys.

Sinds een jaar is er een meidengroep in 't Breehuys waar nu een aantal nieuwe meisjes bij kunnen. Wat doen we: Vooral praten, soms naar aanleiding van een spel of een film.

We proberen samen dingen te ondernemen en te organiseren. Wat we wel of niet doen bepalen we samen; er is een heleboel mogelijk.

Er zijn gewoon dingen, dat zijn meiden dingen.

Om maar eens een paar voor de hand liggende zaken als ongesteldheid, de pil slikken en handtastelijkheden te noemen. Volgens ons wordt nog steeds onderschat hoe zeer dat soort "dagelijkse" dingen invloed hebben op je leven en je kijk op de wereld. Daarom vinden wij het belangrijk om daar wat extra aandacht aan te geven. En juist samen met meiden vanwege de herkenning, ook horen van andere meiden: jée, dat ken ik, bij mij ging dat ook zo en zo deed ik er dat mee.

Kom kijken en doe mee. Wil je meer weten, kom dan even langs of bel naar Paulien of Ingrid.

Breestraat 19
Leiden.
tel: 130983.

VERVOLG ANTI-BEURS-AKTIE

tie in het westen (koffie, tabak, cacao, ed) en ging de eigen voedselvoorziening verloren.

En het zijn deze moordende multinationals die genoteerd staan op de amsterdamse beurs. Hier verhandelen zij hun door roof verkregen eigendoms- en schuldbewijzen en hier noteren zij hun winst. Hier verdwijnt de onderdrukking en uitbuiting van 75 % van de wereldbevolking uit beeld en komen de dollars in zicht.

Daarom steunen wij vandaag hier met onze aktie het verzet van vakbondsvrouwen in Peru En Colombia tegen de IMF politiek; steunen wij de steeds terugkerende opstanden van mensen in de arme landen tegen de loonsverlagingen, tegen de verhoging van broodprijzen en tegen het hiermee gepaard gaande geweld.

Daarom ook steunen wij het radicale initiatief van west-duitse groepen om deze week, tijdens de bijeenkomst van het IMF en de WB in W-Berlijn, overal door akties, proklamaties, diskussies, informatie en verzet de onvoorwaardelijke opheffing te eisen van INTERNATIONALE MURDER FOUNDATIONS als IMF en WB !!!

JDEN...

KLAASWAAL: 24 OKT.

24 oktober organiseert het CNV een thema-avond over werkgelegenheid in Klaaswaal (Hoekse waard), kerkstraat, verenigingsgebouw "De Rank". Minister de Koning zal daar lijfelijk aanwezig zijn.....

TILBURG: 19 EN 20 OKT.
ANARCHO-KONGRES

Anarchisten uit Nederland en Vlaanderen worden uitgenodigd voor een weekend over anarchisme en organisatie, georganiseerd door het Landelijk Anarchisties Overleg (LAO)

Aanleiding en tevens rode draad voor dit congres is het tweejarig bestaan van het LAO, het functioneren van dit overleg en haar positie in de anarchistiese beweging. Buurthuis st Anna Tilburg info: 013-353912

ASSEN: 24 OKT.

MASSA-PROCES TEGEN ANTIMILITARISTEN

Op maandag 24 oktober staan in Assen zo'n 25 activisten terecht wegens knippen en/of betreden van militair terrein, danwel het blokkeren ervan.

Oproep aan sympathisanten om op zondag 23 oktober in Appelscha op het terrein van de A-camping leuke feestelijke of andere dingen te bedenken. Slaapruimte genoeg, slaapzakken en eten zelf meenemen.

ANTI-SECTION-28-TOUR:
14 T/M 19 OKT.

Het geweld tegen homoseksuelen in Groot-Brittannië is het laatste halfjaar met 11 % schrikbarend gestegen in vergelijking met vorig jaar. Het aantal zelfmoorden onder homoseksuele pubers bedraagt 70 per week, een toename van 20 % in vergelijking met vorig jaar. Deze cijfers werden gepubliceerd door GALOP (Gay London Police Monitoring Group) en de Gay Teenagers Group. Beiden noemen de invoering van "section 28" als de belangrijkste oorzaak. Deze wet, sinds 25 mei jl. van kracht verbiedt het geven van positieve informatie over homoseksualiteit in openbare gelegenheden. Boeken en video's daarover zijn intussen door steden als Glasgow en Wolverhampton verboden. "Er mag niet gepraat worden over homoseksualiteit als zijnde een acceptabele levenswijze of familie-relatie" aldus de tekst van de wet.

Deze wet heeft de toch al niet rooskleurige situatie voor Britse homoseksuelen in een nachtmerrie doen veranderen. Mishandeling van homo's wordt door de politie niet serieus genomen. Aangifte, voor zo ver men dat durft, wordt veelal geweigerd. Op 24 april j.l. vluchtte een homo na zware mishandeling een bar binnen waar hij opnieuw werd mishandeld. De gealarmeerde politie arresteerde hem wegens 'provocerend gedrag'. Na drie uur cel en het tekenen van een schuldverklaring kon de man met een gebroken kaak in het ziekenhuis worden opgenomen. In Glasgow verloor een lesbische moeder haar kind door section 28, omdat ze lesbies was. Twee jongens in London werden wegens zoenen op straat veroordeeld tot 140 gulden boete wegens 'aanstoot-

gevend gedrag'. Dit zijn slechts enkele van vele te noemen incidenten. Mede door de houding van de politie vindt er een verschuiving plaats van individueel geweld naar georganiseerd geweld tegen homoseksuelen. David Wilshire van de Conservatieve Partij, verklaarde in een IKON-documentaire, dat homoseksuelen te vergelijken zijn met kinderen die zonder benen geboren worden, niet normaal dus. De Britse belangenorganisaties hebben intussen een noodkreet naar Europa gestuurd voor morele en financiële steun. Vaguit Amsterdam werd toen het initiatief voor een Europese benefiet- en informatietour die onder het motto "Never going underground" zaterdag 15 oktober om 13.00 uur vanaf het homomonument op de Westermarkt vertrekt, genomen.

De bus bezoekt 22 steden in 10 landen. De eerste manifestatie is op 14 oktober in de Sleepin, 's Gravesandestraat 51 in Amsterdam. Over de tour wordt een boek uitgebracht dat in februari 1989 in diverse talen zal verschijnen.

14 oktober amsterdam: manifestatie 'never going underground'

met GDM (Manchester) vrouwenband Mouth al'Mighty (Londen) kunstveiling, Fifi l'amour, Red Noise, forum e.a.

20.00 Sleep In - 's Gravesandestr. 51. Entree 10 piek. Het geld gaat naar ongesubsidieerde Britse potten en flikkerorganisaties.

Zelfde programma op:

15 okt.: Poststraat 11 Groningen 20.00
16 okt.: i.d. Betouwstr. 9 Nijmegen 20.00
19 okt.: Dommelstr. 2 Eindhoven
Effenaar 21.00

LANDELIJKE PROTESTDEMO TEGEN VOLKERENMOORD IN IRAAKS-KOERDISTAN
22 OKTOBER, MALIEVELD, DEN HAAG
13.00 UUR

De Iraakse strijdkrachten voeren sinds eind augustus een groot offensief tegen de Koerden in Iraaks Koerdistan. Bij dagelijkse bombardementen worden chemische wapens ingezet, die gefabriceerd werden met grondstoffen en middelen die door firma's uit de BRD en Nederland geleverd zijn. Duizenden mensen zijn omgekomen en ruim 100.000 mensen zijn naar Turks-Koerdistan gevlucht waar ze nu in tentenkampen leven. De situatie is zeer slecht en hulp wordt niet toegelaten. Bij 5 graden vorst betekent dat dat de mensen indirect tot terugkeer worden gedwongen.

- Irak moet bestraft worden omdat ze chemische wapens gebruikt.
- Erkenning van zelfbeschikkingsrecht voor het Koerdische volk.
- Werkelijke menselijke behandeling van de vluchtelingen in Turkije.
- Er moet zo snel mogelijk internationale hulp, rechtsstreeks geboden worden.

Om 14.00 uur is er een solidariteitsmanifestatie in Buurthuis Boerenplein, Mandelaplein 55, Den Haag.

bavel, m j. van, j m de m keizerin 20... 44 37 07
 bavel, mr l h j. van, nieuwegr 11.
 advocaat en procureur, kant 31 33 18
 bavel, p f. van, m stokestr 32 ..... 71 47 24
 bavel-raats, ina. van,
 de m keizerin 20, schoonheidsspec. 44 31 17

Utrecht, 7 oktober 1988

BIJLTJESD.A.G.

Vanochtend heeft D.A.G. actie gevoerd bij het huis van kraakpandeigenaar Van Bavel. Met een bijl werd de voordeur ingehakt en het onderstaande pamflet achtergelaten:

VAN BAVEL WIL NIET HOREN

Achter deze deur woont mr. Van Bavel. Deze man is eigenaar van Maliesingel 32 wat in 1984 gekraakt werd na jarenlange leegstand. Van Bavel stuurde er een knokploeg op af - zonder succes. Later spande hij een proces aan - zonder succes. Hij heeft geen duidelijke plannen met dit pand (behalve het weer te ontruimen). Tot op de dag van vandaag weigert hij om met de bewoners/sters te praten over verhuur of verkoop van het pand. Ondertussen heeft hij wel weer een nieuw ontruimingsproces aangespannen.

VAN BAVEL MOET MAAR VOELLEN !!

Voor de rechtbank speelt Van Bavel nu de zielige oude man. Wij weten wel beter. Wij hebben geen medelijden met zulke huiseigenaren. Hoe meer we dit soort lui hun gang laten gaan, hoe vaker we op straat gezet worden. Sinds '87, na de invoering van de leegstandwet, zijn wij als krakers/sters rechteloos gemaakt. Sinds het geval Maliesingel 32 weten we dat we van de gemeente ook geen hulp meer hoeven te verwachten. Het is nu krakers/sters tegen huiseigenaren en als het moet zullen we dat hard tegen hard spelen. We weten nog best met dit bijltje te hakken !!

HANDEN AF VAN MALIESINGEL 32 !!

D.A.G.

Door Akties Gewaarschuid

De aktiegroep D.A.G. liet al eerder van zich horen door akties tegen het stadhuis op 14 sept. '88 en bij Van Bavel en zijn advocaat mr. Bots op 20 sept. '88.

BERICHT UIT DORDT.

In de nacht van zat. 17 sept. op zon. 18 sept., hebben wij onder de naam DE BOTTE BIJL het voormalige terrein van defensie gekraakt.

(DE BOTTE BIJL is voortgekomen uit de zwarte zaag die door sloop van het gymnasium op is gehouden te bestaan.)

De plannen voor het complex zijn: concert/theaterruimte, boeken en platenwinkel, woonruimtes, ateliers en een garage. Om dit te kunnen starten geven we eerst een paar benefieten maar daar horen jullie later wel meer van.

Ons adres is Achterhakkers 7 in Dordrecht.

Groetjes van de bewonersters + gebruikersters van de BOTTE BIJL.

berichtûh

Anti-militaristische akties op de Veluwe.

Op donderdag 3 november begint de vijfde aktieperiode voor dit jaar, die duurt tot en met maandag 7 november en wordt afgesloten met de maandelijkse blokkade of aktie. De Veluwe ligt bezaaid met militaire objekten, waaronder een opslagplaats voor kernwapens in 't Harde. Informatie over de objekten is tijdens de aktieperiode in het kamp aanwezig. Aangezien de temperatuur daalt en meer comfort nodig is om het vol te houden, is ervoor gekozen het kamp op te zetten op te zetten op het kampeercentrum 'De P 'De paasheuvel' bij Vierhouten. Het kampeercentrum is te bereiken door in Nunspeet bus 121 naar Vierhouten te nemen. Bij de halte 'De mallejan' neem je het bospad tegenover het hotel. Door na 500m linksaf en na 300m weer linksaf te gaan kom je bij het kamp. We beginnen aan het eind van de middag om ongeveer 4 uur. Wat je nodig hebt zijn; warme kleding, eventueel een tent en een slaapzak, goed humeur, ideeën voor akties, een muziekinstrument, etc. De kosten voor de camping zijn f4,- à f5,- per overnachting, maar wanneer je geen geld hebt ben je ook van harte welkom. Voor mensen die niet buiten kunnen slapen is er een kleine blokhut. Bij aankomst krijg je een kaart van de omgeving en telefoonnummers van advocaten. Voor meer info kun je bellen naar; 040-444707 (Vredesburo Eindhoven), 05771-336 (De paasheuvel, tijdens de dagen zelf).

Met strijdbare groeten,
Het VAK-mobiel

STOP DE KOLONIALE WERELDOORLOG

28-9-'88

Afgelopen nacht hebben wij het bedrijf EUROCONSULT aan de Amsterdamseweg in Arnhem besmeurd. Deze aktie vond plaats naar aanleiding van de jaarvergadering van het IMF en de Wereldbank in Berlijn.

EUROCONSULT BV is een dochteronderneming van Heidemij. Holding BV.

EUROCONSULT is een voorbeeld voor de Westerse kapitalistische denkwijze ten aanzien van ontwikkelingsprojekten in de zogenaamde Derde Wereld. Het werk van EUROCONSULT is erop gericht investeringen in ontwikkelingslanden terug te laten vloeien in de schatkisten van particuliere bedrijven. EUROCONSULT verstevigt door haar projekten de greep van de rijke kapitalistische wereld op de arme landen.

De Heidemij. Holding BV heeft evenmin scrupules wat betreft het behalen van winst. Het werk van dit bedrijf komt ten goede aan de instandhouding van de internationale economische verhoudingen.

Internationaal Monetair Fonds en Wereldbank zijn deze week in Berlijn bijeen om de economische belangen van de Rijke Wereld veilig te stellen. Koloniale oorlog met als wapen geld.

Philips, Billiton, Shell, AKZO, BASF, Ciba Geigy, Bayer, Sandoz, Melchemie, NMB, AMRO, ABN, PARIBAS, De Nederlandse Krijgsmacht, allen bondgenoten in de imperialistische wereldoverheersing. EUROCONSULT is door ons vannacht aangepakt omdat het een slecht voorbeeld is van ontwikkelingspolitiek.

Voor de 28^e september (derde aktiedag tegen IMF en Wereldbank) is in Berlijn de leuze:

"Uitbuiting en HEERSchappij in het dagelijks leven aavallen, revolutionaire tegenmacht opbouwen."

VERSLAG PICKETLINE IMF

Donderdag 29 9 88 waren er-
uit solidariteit met de mensen die
in Berlijn tegen het IMF knokken-
2 lawaaidemoos/picketlines geor-
ganiseerd: bij de Duitse ambassa-
de in Den Haag en het Duitse
Konsulaat in Amsterdam.

Amsterdam verslag

Tussen 14.00 en 14.30 uur ver-
zamelden zo'n 20 mensen voor het
konsulaat. Het lawaai bestond uit
wat fluiten, loeien, tegen de deur
trappen etc. Voor het konsulaat
bleek weinig voetverkeer te zijn,
dus viel het picketline-idee (sten-
cils uitdelen) een beetje in het
water. We werden al vrij snel ge-
observeerd door twee platte petten
te auto, die ons de indruk gaven
ons met rust te laten en geduldig
af te wachten tot wij zouden be-
sluiten weer te vertrekken....
Niks bleek minder waar ! Op een
gegeven moment kwamen er tot
onze verwondering 2 busjes met
petten met latten aanscheuren zo-
dat de verhouding ons/pet zo'n
beetje een op een was. Sommigen
wilden vertrekken, anderen blijven
(we stonden nogal verspreid zodat
de communicatie ook niet je van
het was). Ondertussen werden we
omsingeld door opgefokte wouten
die plotseling iemand die tegen
de deur stond te trappen arres-
teerden. Er werd door mensen van
ons boven op gedoken wat weer
tot andere arrestaties leidde en
de rest werd opgedreven, "verwij-
deren !". Er was dus niet eens

gesommeerd. Iemand die aan het
bevel tot verwijderen gehoor-
had gegeven, werd alsnog gearre-
steerd; willekeurig. In totaal
werden er 5 arrestaties verricht.
Al met al had de kit waanzinnig
agressief gereageerd op onze
kleine demo. De arrestoos werden
afgevoerd naar buro Lijnbaans-
gracht en in verzekering gesteld
(4 op openlijke geweldpleging, 1
samenscholing) en pas na 25 uur
weer vrij gelaten ! Bij de verho-
ren werd gezeikt over het trappen
op deur en kabelkastje en over
kladden. (er was met een vilt-
stift op een bordje van het kon-
sulaat geschreven "Duitsland
gastland IMF moordenaars,
Scheisse). De stift is bij iemand
anders in beslag genomen en
bij de arrestante haar spullen
gedaan (dit gelukkig gezien),
waarna de recherche beweerde dat
ie bij haar in beslag genomen
was.....

Wellicht werd het zo hoog opge-
nomen omdat Duitsland een "be-
vriende natie" is, of waren de
amsterdamse wouten solidair met
hun duitse kollegaas.....
Maar de ophef (gijzeling van ons,
intimidaties, vernedering, zelf
voor 'bewijsmateriaal' zorgen)
die de politie over ons demootje
maakte was echt belachelijk. De
ex-arrestoos (2 naam, 3 NN)
dienen een klacht in.

Klachten ?

Klachten tegen de politie hebben
doorgaans weinig zin of effect.
Maar 't is de officiële manier
om je ongerief te uiten (en
ondertussen kun je je klachten
natuurlijk ook op een andere,
onofficiële manier 'formuleren')
Bij de afweging van de tijd en
de moeite die je erin steekt
tegenover wat je er mee bereikt
houdt ik terdege in m'n achter-
hoofd dat de klachten in het
onderste burolaatje gepropt wor-
den, máár: die zal toch ooit
overstromen ?! Zij pakken ons
met hun wetjes (lees: ze mis-
bruiken de wet om ons te pes-
ten). Wij kunnen hen ook met die
wetjes pakken !

Verantwoording

Wij- dwz 2 mensen- hebben op-
geroepen tot de picketlines en
herrie bij twee duitse instellingen.
Duitse instellingen omdat Duits-
land haar hele repressie-apparaat
in dienst had gesteld van de
vette bankiers om hun vuile
onderonsjes ongestoord te laten
verlopen. Dit is ook uitgelegd
in het stencil wat we voor het
publiek hebben geschreven.
Eigenlijk waren we niet van plan
geweest iets te organiseren. Net
als iedereen wachtten wij vrij
lang tot een ANDER iets zou
organiseren in verband met het
IMF. In het weekend echter, toen
in Berlijn de rellen al losgebro-
ken waren, bleek dat nog NIEMAND
had opgeroepen tot de een of an-
dere openlijke actie. Dit kon
voor ons niet door de beugel
zodat we zelf wat verzonnen. We
wisten ook wel dat de voorberei-
dingstijd eigenlijk te kort was.
Door keihard werken hebben we in
Amsterdam nog redelijk wat mensen
op de been gekregen. Pers echter

Den Haag verslag

Stipt 14.00 uur staan we voor de
Duitse ambassade..... met z'n
viertjes. We hebben een hard
hoofd in de opkomst. Vrij snel
komt de ambassadeur naar buiten.
"Wat gaan jullie doen ?" (schou-
derophalen) "Tsja, de politie vindt
het niet zo leuk als jullie de-
monstreren, gaan jullie demon-
streren ?" (schouderophalen),
"maar ik wil wel een gesprek met
jullie hebben"- oh nou, daar moe-
ten we nog over nadenken hoor.
5 minuten later arriveren twee
golfjes van de haagse kit.
"wat gaan jullie doen ? Komen
er nog meer ?" etc. Ze vragen
ons de oren van het hoofd maar
we zijn niet erg mededeelzaam,
ze praten met de ambassadeur en
komen terug om ons dat gesprek
aan te smeren. We zeggen dat
we wel zonder hun onze zaken
met de ambassadeur kunnen rege-
len. Er komen nog drie mensen
bij, maar het wachten blijft op
meer. We hebben geen zin om
met z'n zevenen een herrie demo
te beginnen. De kit blijft zeu-
ren om ons dat gesprek aan
te smeren en er achter te komen
wat er nou eigenlijk gaat gebeu-
ren. 14.45 besluiten we dat er
niemand meer komt opdagen en
dat we wel even met de amba-
sadeur zullen kletsen. 2 mensen
gaan naar binnen. Ze krijgen
geen koffie met appeltaart. Ze
bieden de ambassadeur een sten-
ciltje over het IMF aan. Hij be-
looft het naar Bonn te sturen,
(naar de duitse bvd natuurlijk)
en preekt onze geweldloosheid.
Wij vertelden hem dat wij nooit
geweld gebruikten: Wij praten
(als we met z'n zevenen zijn....)
Hij vond het maar zonde dat bij
de picketline in Amsterdam zoveel
geweld (?????) was gebruikt, dat
vond hij maar niks. Wij taaiden
af.

hebben we absoluut niet goed geregeld. Wij wisten dus ook niet dat de smeris zo uit haar dak zou gaan maar we hadden sowieso pers moeten regelen. Het is nu naar ons weten in geen enkel blad gekomen, bovendien had pers een soort bescherming kunnen in houden. Wat Den Haag betreft, daar hadden we slechts enkele adressen en niet de tijd om mensen persoonlijk te benaderen. We kunnen ons voorstellen dat zo'n oproep je dan als plaatselijke beweging nogal rauw op je dak komt vallen. Dat zal dan ook wel de reden geweest zijn dat er niemand uit Den Haag zelf was gekomen. Toch jammer.

Al met al kunnen we spreken van een enigszins mislukt initiatief. **MAAR WE VERLIEZEN NIET DOOR NEDERLAGEN MAAR SLECHTS DOOR DE STRIJD DIE NIET GEVOERD WORDT !!!!!**

OPMERKING

De schrijversters geven zelf al aan dat de actie niet echt goed voorbereid was. Daar valt nog aan toe te voegen dat dit soort dingen zelfs een negatief effect kunnen hebben op de motivatie voor de toekomst. Het is zeker in Den Haag niet de eerste keer dat er een of andere actie totaal uit de lucht komt vallen, mensen weten niet wat ze ermee aan moeten, kunnen er niks mee. Bijvoorbeeld de oproep voor een 'Chaosdag' (zie elders deze Zwarte). Dit heeft het gevaar in zich dat mensen überhaupt niet meer voor dat soort acties te porren zijn omdat ze weinig vertrouwen er in hebben gekregen. De strijd moet gestreden worden, ja zeker, maar wel zinvol. Soms is het dus beter iets niet te doen (te weinig tijd, onduidelijke politiek, niet goed voor te bereiden etc) dan tegen beter weten in een actie doorzetten omdat 'er toch iets moet gebeuren'.

van zwarte mens

CHAOSDAG

dit verslag gaat over de chaosdag, die voor 20 september was uitgeroepen.

mensen die voor actie kwamen waren naar het plein gekomen, maar we elkaar tegenkwamen. enkelen van ons gingen eerst richting perscentrum om zo op het Binnenhof te komen, maar werden daar gelijk weer tegengehouden door smeris die hun begon terug te duwen omdat ze geen toegangs-

bewijs hadden voor het feest. Nadat ze nog even hadden rondgekeken in de stad of er nog meer mensen waren voor actie bleven we uiteindelijk over met een groep van 25 mensen. Op het Plein vond de eerste arrestatie plaats, iemand werd opgepakt voor het roepen van "Is dit nou democratie". Pas toen die jongen al in het busje zat begon de smeris te overleggen waarvoor ze hem eigenlijk zouden oppakken, waarop de jongen begon te schreeuwen. Toen heeft de smeris het maar op "verzet bij arrestatie" gegooid.... Toen de gouden koets aankwam zijn we allemaal richting optocht gerend om naar Beapix te zwaaien. Ons groepje werd gelijk omsingeld door 10 smerissen.

Er waren ook nog een paar oudjes die het beleid bekritiseerden, die liepen met een spandoek "Bezuiniging door ontwapening". Met hen zijn we toen in een klein demootje richting Buitenhof gelopen. Ook daar werden we weer gekonfronteerd met smeris, die ons fouilleerde omdat we verdacht werden van vuurwerkbezit nadat we vuurwerk hadden afgestoken. We zijn toen naar de ingang van het perscentrum gegaan waar de groep iets groter werd. We hebben daar even gepogoot, iemand is daar uitgescholden voor griezel door een smeris waarvan we het nummer hebben (6102) en waar we o.a. een aanklacht tegen hebben ingediend. Toen het ons bij het perscentrum te benauwd werd zijn we terug gegaan naar het plein. Op dat moment kwam daar Beapix weer langs, dus wij weer zwaaien tot ergernis van oranjeklanten. Natuurlijk werden we weer weggestuurd door agent Post. Omdat we de 'konegin' nog wel een keer wilden zien zijn we via de korte houtstraat naar het tournooi veld gegaan waar we weer gezwaaid hebben en zelfs het volkslied hebben gezongen ?! Voordat we het in de gaten hadden waren we alweer omringd door smerissen. Toen de stoet voorbij was gingen we naar de publieke tribune. Eerst langs de VS ambassade waar we nog wat leuzen riepen. Op de tribune die net leeg stroomde konden we toen 'genieten' van het hergroeperende leger. En zij konden genieten van ons: 'geen man, geen vrouw, geen cent voor het leger' en toen ze weg marcheerde 'ein zweil'. De smeris begon toen met het opruimen van de dranghekken en daarbij wilden wij ze wel even 'helpen'. Een jongen gooiden 3 hekken om 'en weigerde ze weer recht te zetten. Vervolgens werd hij door 11 smerissen afgevoerd. De bus waarin hij zat ging richting hoofdburo en wij wilden hem volgen. We gingen eerst achter het nog wegmarcherende leger aan richting Parkstraat, alweer onder het roepen van de leuzen, waar we tegen een groep wegmarcherende mariniers inliepen. Op een gegeven moment kwamen we in de parkstraat de stilstaande smerisbus met arrestant tegen. Toen we daar naar toe liepen sprong er ME uit en werden enkelen van ons door stillen gefouilleerd, zonder reden, we liepen daar alleen maar. WE zijn toen terugge-

lopen maar daarna alsnog de parkstraat ingelopen achter de bus met de arrestant aan. Voorbij plein 1813 achtervolgden we in polonaise 5 smerissen en een krullie. De smeris had ons de hele dag gevolgd dus waarom zouden wij niet even de smeris volgen ? Op een gegeven moment bracht die krullie de Hitlergroet naar ons uit onder het oog van 5 smerissen (!!!!!) die zogenaamd niets gezien hadden. Nadat we het hem vroegen wilde die gozer, met zijn hitlergroet, nog wel op de foto ook. Toen iemand aan de smeris vroeg of hij er niet iets aan kon doen omdat de Hitlergroet uitbrengen nog steeds strafbaar is werd hij uitgekafferd. Toen we aan de voorkant van het woutenburo stonden en we met z'n allen naar binnen wilden gaan om een aanklacht in te dienen kregen we te horen dat er maar één iemand naar binnen mocht. We moesten dus wachten en dus gingen we op de stoep zitten. Gelijk bonje met de smeris want de radio stond te hard en volgens de smeris konden we beter op het grasveldje plaatsnemen. Later mochten er nog twee naar binnen waaronder de eerste arrestant en de jongen die de foto's had gemaakt. De tweede arrestant was intussen vrij gekomen hij moest zijn naam geven en er is een foto genomen door iemand die het kamertje kwam binnenstormen (dat mag dus eigenlijk niet). Nadat de aanklacht was ingediend zijn we nog even langs de volkskrant gegaan om ons verhaal te doen maar die hebben er niets mee gedaan. Ze toonde alle begrip voor ons maar we waren blijkbaar toch niet interessant genoeg. De aanklacht is ondermeer gericht tegen het feit dat we constant door smeris werden achtervolgd. Vanwege ons uiterlijk werden we verdacht van rotzooi trappen en dat terwijl we niets gedaan hadden, dit is discriminerend. Er werd ons ook verteld dat we het feest van anderen niet moesten verstoren (WELK FEEST ?). De dag dat bekend wordt gemaakt dat de kwetsbare groepen uit de samenleving (werklozen, jongeren, etnische minderheden) weer gepakt worden. Kun je dat een feest noemen ? Dit land noemt zich een democratie maar overal waar mensen zich krities uitlieten stonden er gelijk smerissen. Mensen werden zonder reden gefouilleerd. Een meisje werd zonder reden door een mannelijke smeris gefouilleerd. Het is dus duidelijk dat je in dit land beoordeeld wordt op je mening, je mag op zo'n dag wel 'oranje boven' roepen maar als je het uitschreeuwt dat het afgelopen moet zijn met dit kabinet dan wordt dit niet getollereerd terwijl je in beide gevallen een mening ver- tegenwoordigd.

Oproep aan mensen die bij het gebeuren zijn geweest in contact op te nemen met VD DEN Haag (070-655932) op woensdagavond tussen 20.00 en 22.00 uur ivm met de klachten tegen de smeris.

Coalfrans

Dinsdag 18 oktober begint in het World Trade Centre in Rotterdam een congres over de wereld-kolenhandel. Tussen de vijftien en zeventien (grote) belanghebbenden kunnen hun kontakten weer even ophalen en worden voorgelicht over de nieuwste ontwikkelingen op kolengebied, van winning en vervoer tot (industriële)gebruik. Het gezicht van Rotterdam zoals de gemeente dat het liefst laat zien: de grootste havenstad ter wereld, een internationale vrijhaven waar het goed zaken doen is, waar meegeïnvesteerd wordt in economische groei. Onlangs besloot de gemeenteraad van Rotterdam (in meerderheid lid van de PvdA) een investering van 123 miljoen gulden in de bouw van een kolenterminal bij het massagoedoverslagbedrijf Frans Swarttouw goed te keuren. Dit soort besluiten wordt gewoonlijk onopgemerkt genomen: dit niet.

KOLEN UIT ZUID-AFRIKA

Steenkool is voor Zuid-Afrika, na goud, de belangrijkste bron van deviezen. Als de steenkoolexport weg zou vallen, zou dat een gevoelige klap voor het apartheidsregime betekenen.

BOYCOT

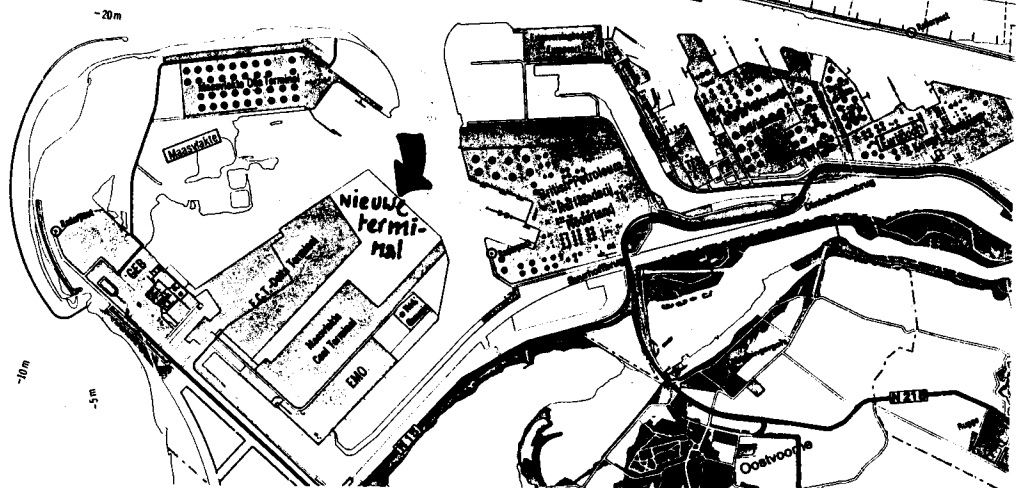
Al tientallen jaren roepen de bevrijdingsbewegingen ANC en PAC op tot een totale economische boycot van Zuid-Afrika. In '86 maakten twee leiders van de Zuidafrikaanse mijnwerkersbond NUM een reis naar Groot-Brittannië en West-Duitsland om te pleiten voor een kolenboycot. Deze landen zijn de belangrijkste dwarsliggers om in EG-verband tot een boycot te komen. In Zuid-Afrika leidden de reis en de uitspraken van de NUM tot felle reacties van regerings- en werkgeverszijde. De leiders van de NUM werd onverantwoordelijk gedrag verweten. Een kolenboycot zou 35.000 zwarte mijnwerkers brodeloos maken. De NUM wees het argument als hypocriet van de hand. Een woordvoerder verklaarde: "Dit (apartheids-)

beleid heeft geresulteerd in een werkloosheid van 6 miljoen mensen, maar hierover bestaat geen politieke onrust". En: "Als die markt wegvalt (de EG-markt) zal het vele duizenden banen kosten, maar verreweg de meesten zijn bereid offers te dragen. Het klinkt cynisch, maar de zwarte bevolking is voorstander van zoveel mogelijk sancties en voor een totaal vertrek van buitenlandse ondernemingen. Het zal haar tijdelijk nog dieper in het ongeluk storten, maar dat is de prijs die zij betaalt voor haar uiteindelijke bevrijding".

Ondanks deze en andere (herhaalde) verzoeken, wil het

met een kolenboycot niet erg vlotten. Binnen de EG belemmeren West-Duitsland en Portugal (stilzwijgend gesteund door Groot-Brittannië) een gezamenlijke boycot. Dit staat weer een wereldwijde boycot in de weg, daar Japan (de grootste importeur van Zuid-Afrikaanse kolen) en Hong Kong zich bij EG-sancties zouden aansluiten. Intussen hebben Frankrijk en Denemarken wel een boycot ingesteld. Nederland verschuilt zich achter de EG-standpunten om maar niets te hoeven doen. Sancties van individuele lidstaten hebben geen zin, zegt deze regering en benadrukt dat Nederland toch al een steentje bijdraagt doordat de elektriciteitscentrales een eind gemaakt hebben aan verstoking van Zuidafrikaanse kolen.

Intussen stijgt de import van kolen uit Zuid-Afrika. Jaarlijks komt zo'n 5 tot 6 miljoen ton Zuidafrikaanse steenkool aan in de Nederlandse havens. Dat is ruim een kwart van alle in Nederland aangevoerde steenkool en ongeveer 15% van de totale Zuidafrikaanse steenkoolexport. Rotterdam, Amsterdam en Terneuzen zijn de belangrijkste aanvoerpunten van deze kolen. Rotterdam (Europoort)voerde in '86 bijna 5 miljoen ton Zuidafrikaanse kolen in. Door geen voorwaarden te stellen aan de investering van 123 miljoen in de kolenterminal werkt de gemeente mee aan een toename van de invoer. Havenwethouder Den Dunnen gaf toe dat de stroom Zuidafrikaanse kolen wel toe zou nemen. Maar, als de andere (Europese) havensteden niet mee zouden doen aan een boycot, had hij geen zin om met een heilig aureooltje te gaan lopen. Andere steden zouden graag de kolenoverslag overnemen, alleen Rotterdam zou niet effectief zijn. Systematisch doet de wethouder voorkomen alsof Rotterdam inderdaad de eerste zou zijn die een boycot zou beginnen, terwijl de boycot van Frankrijk en Denemarken tussen '85

en '86 al tot een afname van 5 miljoen ton had gezorgd. Daarbij gaat het nog eens om een investering door de gemeente zelf in een toename van de invoer. Rotterdam als boycotbreker dus. Het bestuur van het gewest Rotterdam van de PvdA heeft zich flink in kronkels gedraaid om de leden ervan te overtuigen dat de Partij en voorop loopt in de strijd tegen apartheid en hiermee een goed besluit genomen heeft. Het bestuur verklaarde zich achter dit besluit te stellen omdat dit een gevoelig punt is en verdeeldheid de strijd tegen apartheid schade zou kunnen berokkenen. De leden hebben zich daar blijkbaar in kunnen vinden.

COALTRANS

Een maand na deze affaire, op 18, 19 en 20 oktober, vindt in het Wereldhandelscentrum in Rotterdam het congres voor de wereldkolenhandel plaats: Coaltrans.

Op het congres zouden twee Zuidafrikaanse deskundigen komen: R.L. Cohen, van Anglo American, lid van het comité van aanbeveling voor het congres en A. Sealy, van de Zuidafrikaanse Rand Mines, die een lezing zou houden onder de titel: 'South Africa: looking for new markets'.

Zouden komen, want de twee is een visum voor Nederland geweigerd door minister van den Broek. Eerder al had het College van B & W van Rotterdam de Britse organisatoren van het congres gevraagd de Zuid-Afrikanen te weigeren. Goede sier met een schijn van anti-apartheidssbeleid, waar de Zuidafrikaanse kolen zelf wel welkom zijn. Overigens is het nog goed mogelijk dat er wel Zuid-Afrikanen op het congres aanwezig zullen zijn.

SHELL

Een dikke belanghebbende op het congres is Shell, een van de grootste kolenhandelaars in de wereld. Zuidafrikaanse steenkool maakt een belangrijk deel van die handel uit. In totaal exporteert Shell ongeveer 7,7 miljoen ton per jaar uit Zuid-Afrika. Dat is bijna de helft van de 15,6 miljoen ton steenkool die Shell internationaal in 1986 heeft verhandeld.

Dit grote aandeel in de Zuidafrikaanse export werd Shell toegekend voor de verzekering ten alle tijde olie aan Zuid-Afrika te blijven leveren. Indien zij haar verplichtingen niet zou nakomen zouden de exportquota worden 'herzien'. Shell zit in de hele productielijn; in de Rietspruitmijn heeft ze 50% van de aandelen,

voor twee andere mijnen verzorgt ze de export. Verschillende kolenvelden in Zuid-Afrika worden door Shell geëxploreerd op de aanwezigheid van steenkoollagen. Het bedrijf financiert een speciale leerstoel voor kolen-technologie aan de universiteit van Witwatersrand en het verkoopt de methanol, dat in ZA uit steenkool wordt gewonnen.

Shell heeft voor 12,5% aandelen in een diepwaterkolenterminal in Zuid-Afrika. Het beschikte in 1985 en 1986 over een aantal bulkschepen, waarmee het steenkool kon vervoeren: de Tagelus, de Tectus, de Tribulus en de Tricula. De Tagelus en de Tectus zijn inmiddels verkocht en varen nu onder andere naam voor andere bedrijven.

Ruim 10% van de aanvoer van Zuid-Afrikaanse kolen in Nederland komt voor rekening van Shell. Sinds '86 is vooral Amsterdam belangrijk geworden voor Shell, mede veroorzaakt doordat het bedrijf een van de eigenaars van de OBA-Groep is. Verder gebruikt Shell in Nederland steenkool in een verbrandingsinstallatie voor wervelbedverbranding. Ook be-

zit het een proefinstallatie voor kolenvergassing. Shell begeleidt de kolen van de wieg tot het graf.

Het congres is de plek waar de grote belanghebbenden in de (zuidafrikaanse) kolenhandel bij elkaar komen. Verschillende groepen, onder de naam van Rotterdam tegen Apartheid, organiseren op dinsdag 18 oktober een blokade voor het World Trade Centre aan de Coolingsingel in Rotterdam.

Tegen de invoer van Zuidafrikaanse kolen in de havens, tegen de hypocrisie van gemeentebestuur en regering die keer op keer (laten mee-) verdienen aan de handel met apartheid, tegen de vertegenwoordigde bedrijven als Shell, die winst halen uit onderdrukking.

DINSDAG 18 OKTOBER,

11.30 uur

BLOKKADE

**WORLD TRADE CENTER
Beursplein, Rotterdam**

Aan de redactie van 'Vies, Voos en Verkeerd'
Werkgroep 'Solidariteit'
Dirk Smitsstraat 76
3031 XE ROTTERDAM

onderwerp uw uitgave Rotterdam Steunt Apartheid
datum 11 juli 1988
kenmerk dp/iz ro-206

Hierbij deel ik u mee dat wij geen prijs meer stellen op toezending van uw uitgave.

Wij waren toch al niet bijzonder onder de indruk van de journalistieke kwaliteiten van uw blaadje, maar uw Rotterdam steunt Apartheid-nummer doet voor ons de deur dicht.

Aan de flagrant tendentieuze berichtgeving (alsof Rotterdam zich op het gebied van de strijd tegen apartheid niet zou inspannen) gaan we maar voorbij. Maar ronduit schandelijk en van riool-allooi vinden wij de volgende (uiteraard - geheel in stijl - anonieme) passage op bladzijde 2:

'Het gaat nog verder: het bewust en actief stimuleren van het behalen van winst over de ruggen van de slachtoffers van het apartheidsbewind, getuigt van een opportunisme dat doet denken aan de collaboratie van die Nederlanders die winst behaalden door de handel met nazi-Duitsland, terwijl ze heel goed wisten wat er gaande was.'

Zonder meer een krenkende en beledigende uitlating, die er uitsluitend op gericht is verdeeldheid te zaaien in het kamp van anti-apartheidsorganisaties en -groeperingen. U bent daar met bovenstaande uitlating in geslaagd. Vergelijkingen als bovenstaande zullen wij niet graag hanteren, maar wij adviseren u de achterpagina van uw blad eens rustig te bestuderen. U ontwaart dan een methodiek waarvan linkse en progressieve mensen zich niet gaarne bedienen. Weldenkende mensen zullen het snel met u eens zijn dat die methodiek van een niveau is waar linkse en progressieve groeperingen zich voor zouden behoren te schamen.

Maar het ergste vinden wij nog dat uw blad eigenlijk helemaal niet over Zuid-Afrika gaat. Het gaat over de Partij van de Arbeid en hoe voos, vies en verkeerd die wel zou zijn. Dat mag u vinden, maar om mensen die mening op te drinden over de ruggen van de slachtoffers van het apartheidsbewind, vinden wij getuigen van een verdorven opportunisme. U gebruikt daarmee de anti-apartheidsbeweging voor uw eigen politieke doeleinden, die u daarmee weer verder bezoedelt.

En vooral: met het uit elkaar spelen van groepen mensen die allen, op hun eigen wijze en via door hen gekozen wegen, strijden tegen apartheid, speelt u het Zuid-Afrikaans regime in de kaart.

Met de Werkgroep Rotterdam tegen Apartheid hebben wij een goede en open verstandhouding. Die groep zullen wij blijven steunen en we hopen en vertrouwen dat zij zich van uw stemmingmakende geschrijf zullen distantieren.

Wij zullen onze strijd tegen apartheid voortzetten. In overleg met allen die oprecht en zonder bijbedoelingen zich ook met die strijd bezig houden, met respect voor elkaars wegen en standpunten. Met natuurlijk soms verschil van opvatting over de wijze waarop moet worden geopereerd. Echter in de wetenschap dat men elkaars bedoelingen en motivatie respecteert en elkaars integriteit niet aantast.

Maar zonder u. De Werkgroep 'Solidariteit' heeft zich wat ons betreft geheel gediskalificeerd.

PARTIJ VAN DE ARBEID
Gewest Rotterdam

D. Pettinga,
gewestelijk secretaris.

COOPERATIEF ZIEKENFONDS DE VOLHARDING

In 1872 werd er in Den Haag door leden van de coöperatieve broodbakkerij De Volharding (in de Paulus Potterstraat) een eigen ziekenfonds opgezet als alternatief voor de bestaande haagse ziekenfondsen, die een autoritaire structuur hadden en waarbij de leden geen zeggenschap hadden.

In een folder aan de bevolking wordt er gezegd:
" De bestuurders, met name de directeur, zijn doof voor iedere gegronde klacht, zij maken geen werk van hun baantje, doch zij zijn er wel op uit jaarlijks een kolossaal traktement op te strijken, waarvoor zij zo goed als niets hebben te doen."

Bij het nieuwe ziekenfonds zou een eigen apotheek komen, waar een klachtenboek lag. De medicijnen werden aan huis bezorgd en overal in de stad kwamen receptenbussen te hangen. Dat systeem, in de loop van de jaren met kracht bestreden door konkurrent Haaglanden, is er nog steeds.

Binnen tien dagen had het fonds 1300 leden. Het fonds nam dertien huisartsen, vijf 'speciaal-artsen', een tandarts, acht vrouwelijke verloskundigen en een apotheker met vijf helpers en vijftien loopjongens in dienst. In 1902 werd de eerste polikliniek ingericht.

het begin

In eerste instantie was er in 1882 door de Volksbakkerij, die geïnspireerd werd door Domela Nieuwenhuis, een "Ondersteuningsfonds bij ziekte" opgezet. De zieke had recht op dertien weken gratis brood. Een jaar later kwam de coöperatie zieke leden ook financieel tegemoet.

Niet alleen bij het begin van het AZIVO was het een "rood bolwerk" dat door veel artsen werd verfoeid. Dat bleef zo. De artsen, verenigd in de Maatschappij ter bevordering van de geneeskunst, hadden niets op met militante rode bolwerken als de Volharding. Als tegenzet richtten zij eigen doktersfondsen op, zoals het AAZ, dat ook is opgegaan in het latere Haaglanden.

De Volharding was genoodzaakt

een eigen ziekenhuisje in te richten, omdat zijn artsen door de Maatschappij de toegang tot andere ziekenhuizen werd ontzegd. Het fonds eiste van de artsen dat zij uitsluitend de eigen patienten zouden behandelen om diskriminatie met partikulieren te voorkomen. Ook tijdens de oorlog bleven de artsen, verenigd in het Medisch Front, actief om het Algemeen Ziekenfonds De Volharding te bestrijden.

Ook na de oorlog bleef het AZIVO een links ziekenfonds en bleef het strijden voor een rechtvaardiger gezondheidszorg. Zoals enkele jaren terug nog met de "knakenregeling". Het AZIVO weigerde als enige om de regeling uit te voe-

ren, tot ze hiertoe werden gedwongen door de overheid. Er is nog jaren tegen geprocedeerd.

de fusie

Nu in 1988 dreigt het AZIVO te verdwijnen. De bezuinigingen in de gezondheidszorg, "het Plan Dekker", dwingen het AZIVO

nu, volgens de directie en de ledenraad om te fuseren met de grote, aloude konkurrent Haaglanden.

Alleen door een fusie wordt er gedacht de konkurrentie met de partikuliere ziektekostenverzekere-

ONDEN

HARDING: DE AFBRAAK

wat dat betekent weten we!
Het is daarom belangrijk om bij het AZIVO te protesteren tegen de fusie.

In de Haagsche Courant, van 8 okt 88 zegt directeur Halm: "Dit heeft weinig meer met een eerlijke verdeling van de lasten te maken. De solidariteit verdwijnt. De premie die de verzekerden moeten gaan betalen, vind ik onbehoorlijk. Ik had het liefst een volksverzekering gehad, waar door de sterkste schouders de zwaarste lasten worden gedragen."

krisispolitiek

Een van de gevolgen van de crisispolitiek is de afbraak van de gezondheidszorg: steeds minder bedden, minder platsen in verzorgingstehuizen, minder tijd voor verzorging, steeds hogere premies, het specialisten-geeltje, het invoeren van aanvullende verzekeringen voor bijvoorbeeld fysiotherapie, medicijnen en tandarstenhulp. Met als gevolg dat het voor met name de lagere inkomens steeds moeilijker wordt om de gezondheidszorg te betalen.

En straks bijv. het weigeren van AIDS-patienten en het verplicht gaan stellen van DNA-onderzoeken. De gezondheidszorg zou meer onze aandacht moeten hebben. Een belangrijke voorwaarde is daarbij o.a. het hebben van goede eigen ziekenfondsen, met eigen voorzieningen, zoals het AZIVO. Dus protesteer bij het AZIVO tegen de fusieplannen!!!

raars aan te kunnen. Het AZIVO heeft nu 90.000 leden, na de fusie zouden dat er 400.000 worden. De huidige directeur, Halm, meent dat het met deze regeringsplannen onmogelijk is om door te gaan: "Het is vervelend om te zeggen, maar gezondheidszorg is vooral een kwestie van centen geworden. De kleintjes hebben in die konkur- rentieslag geen kans te overleven."

Daarmee zou dan een ziekenfonds verdwijnen, dat als enige in Nederland een ledenraad als bestuur heeft, dat altijd voorop heeft gelopen met protesten tegen regeringsmaatregelen om de service en de kwaliteit van de gezondheidszorg uit te kleden.

Heel veel mensen in Den Haag zijn uit principe lid van het AZIVO. Ook mensen die naar randgemeenten (Leidschendam, Zoetermeer) verhuisden, wilden er wel bij blijven, maar dat werd verboden door de overheid.

Het zou belachelijk zijn als het AZIVO na 95 jaar strijd nu toch zou verdwijnen. De ledenraad is weliswaar akkoord gegaan met fusiebesprekingen, maar de vraag is of de leden er wel baat bij hebben.

Niet fuseren zou financieel wellicht inhouden dat het verzekeren duurder wordt. Maar wel fuseren houdt in dat definitief wordt toegegeven aan de privatisering van de ziektekostenverzekering. En

- * tegen de afbraak van de gezondheidszorg
- * Stop het eigen risico
- * Een volksverzekering voor iedereen met een premie naar draagkracht

bronnen:

- NRC, 4 okt 88
- Haagsche Courant 8 okt 88

Aan de vooravond van een mogelijk toenemend verzet tegen de NAVO, tegen de modernisering van het totale nucleaire en conventionele arsenaal en tegen de imperialistische machtsconcentratie binnen het Atlantische bondgenootschap leek het ons goed om een belangrijk facet van de beleidsvoering binnen de NAVO nader te belichten. De centrale rol van de Nuclear Planning Group (overleg van ministers en militaire top) is tekenend voor de onkontroleerbare machtsconcentratie binnen de NAVO. Vandaar!

De in de NPG aanwezige ministers zijn bij beleidskeuzes, betreffende de militaire strategie of de aanschaf van nieuwe wapens, volledig afhankelijk van adviezen van technische adviseurs, kolonels en generaals. De ministers hebben hun eigen politieke verantwoordelijkheid en de samenstelling van de NPG kan bovendien per land, per verkiezing of frauduleuze handeling verschillen. Het zijn commissies als deze

binnen de NAVO, die in de verschillende aangesloten of binnen de directe invloedssfeer gelegen landen, ertoe hebben geleid dat politice zich meer zijn gaan profileren op hun, vermeende, eigen deskundigheid. De afhankelijkheid echter van informatie en deskundigheid van militairen leidt vaak tot manipulatie van de verkiezingsbeloften en heeft i.i.g. tot gevolg, dat de macht van, wat heet, gekozen volksvertegenwoordigers centraliseert. De NAVO creëert zo haar eigen vazallen, die ons zand in de ogen moeten strooien.

De in 1949 opgerichte NAVO lijkt haar repressieve doeleinden, controle over de machtsmechanismen in Europa en de uitbreiding cq verdediging van de westerse kapitalistische invloeden, te benaderen

Op 27 en 28 oktober houdt de NPG weer haar halfjaarlijkse bijeenkomst. Een overleg dat dit jaar in Nederland wordt gehouden, te weten in het Kurhaus in scheneningen.

In april van dit jaar kwam de NPG voor het laatst bijeen in Brussel en bevestigde daar het zg. raamwerk voor de handhaving van een, wat zij noemen, geloofwaardige nucleaire afschriking op het minimaal daar voor benodigde bewapeningsnivo. Dit hield een extra druk in voor het al in 1983 gesloten Montebello akkoord. Al in 1983 werd rekening gehouden met een mogelijk akkoord tussen de Sowjet Unie en de V.S. over de middel-langeafstandwapens (INF-akkoord) en werd besloten tot modernisering van een aantal andere reeds bestaande kernwapensystemen. Tussen 1983 en 1988 liggen 5 jaar van dikussie over de konsekwenties van het INF-akkoord en het halveren van het aantal lange afstandwapens. Vijf jaar

waarbij geregeld de indruk werd gewekt dat het bondgenootschap op springen stond. Het heeft er zelfs even op gelegen alsof de NAVO de nul-optie (afschaffen van alle kernwapens) zou aksepteren. Voorop stond echter dat een aantal belangrijke strategische uitgangspunten niet mochten worden losgelaten. Te weten de strategie van de flexibele respons (strategie van het aangepaste antwoord) en de voorwaartse verdediging. Uitgangspunten, die een optimale mix van effectieve nucleaire en conventionele strijdkrachten vereisen.

Wie nog enigszins vertrouwde op de uitlatingen van de regeringshoofden, ministers en hoge militairen, dat het INF-akkoord toch een grootse stap is in de richting van wapenbeheersing, zal toch moeten toegeven dat hem en haar zand in de ogen is gestrooid.

Al in 1983, het jaar van de grootste demonstraties tegen de kruisraketten, werd een begin gemaakt met het verbeteren van de integratie van nucleaire wapens binnen de tot nu toe voor het grootste deel met conventionele wapens toegeruste NAVO

strijdkrachten in Europa. Dit betekende modernisering van een aantal kerntaken (het MLRS-lanceersysteem, de Lance, de F-16 straaljager, de Houwitzers) en verdere standarisatie van het NAVO materieel. Sinds begin van dit jaar is men bezig het aantal gevechtsvliegtuigen van de VS te vergroten in Zuid-Europa, mn. Italië

Het moge duidelijk zijn dat één omstreden klasse van kernwapens is afgeschaft, maar dat hiervoor een aantal andere wapens wordt gemoderniseerd en uitgebreid. Tegelijkertijd doet de NAVO een beroep op ons gezond verstand en stelt dat wanneer de kernwapens (lees: slechts de kruisraketten, vallend onder het INF-akkoord) worden afgeschaft er een uitbreiding plaats moet vinden van de conventionele bewapening. Het is aantoonbaar dat de NAVO het INF-akkoord gebruikt om uitbreiding en verfijning van zowel het conventionele als het nucleaire arsenaal er door te drukken.

Naast vele verschillende committees van de NAVO is de NPG uitgegroeid tot het belangrijkste beleidsvoorbereidende instru-

VOORBEREIDING

ment. Naarmate de integratie van kernwapens binnen de militaire strategie voort gaat neemt de macht van de NPG toe. De komende vergadering op 27 en 28 oktober in Scheveningen zal dan ook de laatste stappen gaan nemen voor de uitvoering van het Montebello akkoord. Er is 5 jaar gebakkeleid over de beslissingsbevoegdheden binnen de NAVO, over de defensie budgetten en er is gedanst rond de nuloptie.

Nu moeten spijkers met koppen worden geslagen en zullen de lidstaten van de NAVO in moeten gaan stemmen met de uitbreiding van hun defensie-inspanningen. Al in Monte bello werd rekening gehouden met de vele politieke roerselen na het gesloten akkoord. De NAVO ministers kregen van de Amerikaanse minister Weinberger alle ruimte voor het uitvechten van hun politieke geschillen en stelde een gefaseerde uitvoering van het akkoord voor tot in de jaren 90. De politieke ruzie tussen de lidstaten lijkt nu beslecht. De middellange afstands raketten spelen bij het akkoord van Montebello geen rol en kunnen afgeschaft worden. Genoeg verdiend. Het INF werd een cir-

cus van goede wil. Het heeft opgeleverd dat Europa niet langer afhankelijk is van de, uit middellange en lange-afstands raketten bestaande, Amerikaanse atoom-paraplu, omdat de uitbreiding van andere kernwapen systemen een feit is. De nul-optie is van tafel en iedereen binnen de NAVO loopt moegestreden achter de Amerikaanse regering en NAVO-technocraten aan. De effectuering van het Montebello-akkoord is nog slechts een kwestie van handtekeningen zetten onder de aanschaf van nieuwe of verbetering van bestaande wapen-systemen. De NAVO heeft haar strategie verfijnd en bekrachtigd.

40 JAAR NAVO TE VEEL!!!

Het is belangrijk voor de NAVO om nog in oktober van dit jaar een punt te zetten achter de discussie rond de politieke varianten en de schijn-ruzie. Volgend jaar viert de NAVO haar 40 jarig bestaan en dit moet natuurlijk een festijn van eensgezindheid en kracht worden.

In een tijd, waarin de NAVO zich aan het ontwikkelen is tot de

belangrijkste imperialistische kracht en macht in de wereld moet immers zelfvertrouwen blijven. Tot nu toe heeft de NAVO het nog maar nauwelijks aangedurft om als gezamenlijk bondgenootschap haar agressie te manifesteren. De oorlog in Korea is tot nu toe de belangrijkste daad van agressie, maar de vele oefeningen in het Caraïbisch gebied, het Verre Oosten en de controle van de Middellandse Zee manifesteren heel goed de afschrikking van de NAVO.

De NAVO als geheel maakte weliswaar geen deel uit van de oorlogshandelingen van afzonderlijke lidstaten, maar de Falkland oorlog, de Golf oorlog, de zog. Vredesmacht (beschermers van de economische navelstreng van het westen, olie) en de raket-aanval op Tripolie zijn allemaal voorbeelden van oorlogshandelingen gepleegd door afzonderlijke lidstaten, met instemming en coördinatie van andere lidstaten.

De Amerikaanse aanval op Grenada vond plaats met medeweten van alle staten.

Binnen de internationale wapenmafia is de NAVO een belangrijke tussenschakel in de handel met andere (potentieel binnen de invloedssfeer vallende) landen; als wapen-lobby of als invloedrijk smeermiddel binnen het militair industrieel complex.

De alliantie blijkt een perfect opererend imperialistisch instrument.

Een machtsbolwerk, dat ook in Europa haar repressie laat gelden. De vele repressieve maatregelen, die in Europa tot politieke activisten worden uitgevoerd in Duitsland bv art 129 of worden verfijnd, in Nederland bv art 140 zijn in Brussel reeds in het begin van de jaren 70 door de NAVO geadviseerd aan de lidstaten.

Dit Atlantisch Bondgenootschap zal er alles aan doen om de eigen politiek en macht te consolideren. Natuurlijk het liefst door leugens, bedrog en slimmigheden, maar als dit niet lukt moet het kritiese en sociale verzet gebroken, uitgeschakeld worden. Daarom is verzet tegen het machtsmonopolie noodzakelijk en laten wij ons niet onderdrukken.

Tegen modernisering en uitbreiding van de wapensystemen

Tegen de imperialistische oorlog

40 jaar NAVO teveel

tot ziens, activisten tegen de NAVO

Nota bene! Zie elders in dit blad oproep voor een actie-vergadering.

PERSBERICHT VAN HET NEDERLANDS PALESTINA KOMITEE

Betreft: 20 Palestijnse vluchtelingen op Schiphol-Oost

Datum: 14 september 1988

Het Ministerie van Justitie heeft gisteren, 13 september de aanvraag van 20 Palestijnse vluchtelingen voor politiek asiel afgewezen. De groep, bestaande uit mannen, vrouwen en kinderen is bijna geheel afkomstig uit het vluchtelingenkamp Shatila in Beiroet en verblijft sinds 4 september op het bureau Asielzaken, Schiphol Oost achter gesloten deuren. Advokaten van de vluchtelingen hebben beroep aangetekend tegen de beschikking van de Nederlandse regering. Het vluchtelingenkamp Shatila, in 1982 het toneel van een beruchte massamoord, was tussen mei 1985 en juni van dit jaar het doelwit van belegeringen en bombardementen door pro-Syrische milities vanwege zijn Arafat-getrouwe gezindheid. Syrië probeert al jarenlang de invloed van de PLO uit Libanon te weren en de Palestijnse vluchtelingenkampen onder

kontrole te brengen. De vluchtelingen op Schiphol zijn overwegend leden van Fateh, de grootste organisatie binnen de PLO, geleid door Yasser Arafat. Tijdens de jaren van beleg met zijn ontberingen was het voor hen levensgevaarlijk om zich buiten het kamp te begeven vanwege het risico gedood te worden door leden van de shi-ietische Amalmilitie of gearresteerd en gemarteld te worden door de Syrische geheime dienst. In juni van dit jaar werd Shatila na zware bombardementen volkomen verwoest. De belegerden gaven zich over en kregen een vrijgeleide naar Saida. De twee Palestijnse vluchtelingenkampen daar, Ain al-Helwe en Miye-Miye zijn de laatste bolwerken van de PLO in Libanon en de vrees bestaat dat deze het nieuwe doelwit zullen worden van Syrië. De vrees voor vervolging en nieuwe gevechten was voor de groep Palestijnen uit Shatila die nu op Schiphol verblijft de reden om Libanon te ontvluchten. Via Lybie arriveerden ze op 4 september in Nederland. Hun aanvraag voor politiek asiel werd door de Ne-

derlandse staat op formele gronden afgewezen. De gezamenlijke Europese vluchtelingenorganisaties, verenigd in de European Consultation on Refugees and Exiles hebben als standpunt dat het onverantwoord is om uit Libanon gevluchte Palestijnen daarheen terug te sturen. In haar afwijzende beschikking stelde de Nederlandse regering dat Lybie het eerste land van opvangst was en daarom de vluchtelingen moet opnemen. De Palestijnen zeggen dat ze van begin af aan naar Europa wilden gaan en als transit passagiers slechts enkele dagen in de Lybische hoofdstad Tripoli hebben vertoefd. Vanwege de slechte veiligheids situatie vliegen veel vliegtuigmaatschappijen al jaren niet meer op Beiroet. Het is mogelijk om met de vluchtelingen uit Shatila te spreken. Bezoekuren zijn tussen 9.00u en 16.00u. Adres: Bureau Asielzaken (Marechaussee), Schiphol-Oost. Tel. 020-484209. Voor meer informatie: Palestina Komitee Amsterdam tel. 020-246046 of Ben Alofs, tel. 020-203110.

RADIO FARABUNDO MARTI

MEI T/M BEGIN SEPTEMBER 88

Sinds maart j.l. is de politieke situatie in El Salvador verslechterd. De tegenstellingen in het Salvadoraanse Parlement (PCD en ARENA) en de tegenstellingen tussen oligarchie en de Noord Amerikaanse plannen (ARENA en USA) worden steeds groter. De PCD (Christen-demokraten) -uitvoerder van de Noord Amerikaanse anti-opstandsplannen heeft bij de laatste verkiezingen een nederlaag geleden. Hierdoor is er voor de uitvoer van die plannen geen meerderheid meer in het parlement. Dit wordt versterkt doordat slechts 30% van de stemgerechtigden in El Salvador een stem heeft uitgebracht. (heeft kunnen uitbrengen). De ARENA-partij bleef over als de relatieve overwinnaar van de verkiezingen. Deze partij is zeer gekant tegen het Noord Amerikaanse anti-opstandsbeleid en wil een zg. totale oorlog voeren tegen het volk. De Arena-partij presenteert zich met een gematigd gezicht: vrede, vooruitgang, vrijheid en nationalisme..... maar de le-

den ervan zijn reaktionairen van de Salvadoraanse oligarchie (familie-regering), mensen die Reagan als te links bestempelen. Eén van de ARENA-leden heeft zich in het openbaar al uitgelaten over een oorlog die te vergelijken is met het neerslaan van de volksopstand van 1932. Toen werden 30.000 mensen vermoord, en daarmee het verzet grotendeels verlamd, en lukte het bepaalde families (o.a. D'Aubuisson) hun privileges te behouden. De ARENA heeft een onderzoek gedaan naar de corruptie in El Salvador en heeft aangetoond, dat: -10 miljoen dollar via PDC-funktionarissen verdwenen is. -legerchefs betrokken zijn bij het verdwijnen van internationale hulp voor de aardbevingslachtoffers. -PDC-leden van de ene op de andere dag eigenaars werden van grote bedrijven en luxe huizen. De partij gebruikt de resultaten van dit onderzoek echter

niet om iets aan deze misdaden te doen; het wordt alleen gebruikt om als propagandamateriaal te dienen tegen de PDC. De PDC is al zijn kracht verloren door alle aandacht te richten op de interne problemen in de partij. Daarmee heeft ze ook het geloof, dat enkele organisaties vóór de verkiezingen nog in de partij hadden, verloren. Het UPD, ééns de sociale basis voor Duarte's PDC riep de vakbonden en het UNTS (overkoepelend orgaan van vele vakbonden en andere volksorganisaties) op om mee te demonstreren tegen de honger en om de kracht van de arbeidersters te laten zien. Hiermee toonde ze zich solidair met de strijd van de arbeidersters en boer(inn)en. Het UDP verklaarde zich ook tegenstander van het regeringsbeleid, waarin boer(inn)en wegens schulden van hun koöperaties worden ontruimd. Het gaat hier om boer(inn)en die bij de landbouwhervormingen van Duarte een eigen stukje land kregen en daar nu weer vanaf ge-

jaagd worden. Het zal duidelijk zijn, dat deze mensen ook alle geloof in de regering verloren hebben en dat laten ze nu middels demonstraties ook horen. Naast deze opvallende verandering in de houding van het UPD heeft het UPD ook nog eens het FDR/FMLN uitgenodigd om hun standpunten toe te lichten.

Op alle fronten komt de bevolking in opstand. Zowel de gewapende als de ongewapende strijd tegen de regering neemt enorm toe. De repressie maatregelen van de regering -het vermoorden van vakbondsleden, arrestaties, mishandeling en verdwijningen, intimidatie van de bevolking, uitvaardiging van de noodwet (arbeidsconflicten komen nu te vallen onder militaire rechtbanken) - blijken steeds meer tekens van politiek verval te zijn, want tegen iedere uitgevaardigde maatregel wordt fel geprotesteerd en akties gevoerd.

De laatste maanden zijn er een aantal volksorganisaties bijgekomen, overkoepelingen van boer(inn)en-, arbeidersters- en studenten-organisaties. Zij laten zich door de regering niet meer de mondsnoeren.

Voordat op 29 juli de Noodwet aangenomen werd door het parlement werden door militaire leiders al dreigementen geuit aan het adres van de volksbeweging. Zo werd het UNTS gezegd vooraf toestemming te vragen voor demonstraties. Het UNTS reageerde gelijk met de boodschap aan niemand toestemming te zullen vragen. Dezelfde dag werd dit ondersteund door het organiseren van een grootse demonstratie. Er waren aanwijzingen, dat het leger zich erop voorbereide om massaal opstanden neer te slaan.

Leger en regering kondigden aan dat er "gewonden en doden" zullen vallen bij nieuwe demonstraties. Op bv. 13 september werd er door het leger met scherp geschoten op demonstranten.... Bij deze mars die in San Salvador werd gehouden (5000 mensen) raakten 100 mensen licht tot zwaar gewond en werden 350 mensen gearresteerd. Dezelfde dag liepen 18 mensen in Santa Ana bij een demonstratie (400 mensen) schotwonden op en werden 40 van hen gearresteerd. Een aantal van die laatsten zijn nog steeds "verdwenen".

Het antwoord van de bevolking -ondersteund door FDR-FMLN- was een transportstaking- die het land grotendeels lamlegde. Ondanks mobilisatie, gedwongen rekrutering en de vele harde akties van het leger is er binnen het leger sprake van grote frustratie en demotivatie. Oorzaak hiervoor zijn de vele tegen-akties van de bevolking en de voortdurende slijtage-slagen en overwinningen van het FMLN. Zo zijn

er de laatste maanden gevallen bekend geworden waarbij soldaten openlijk weigerden de orders van hun officieren op te volgen en zelfs hun eigen officieren doodschoten. De gedwongen rekrutering voor leger en burgerwachten lijkt alleen maar meer verwarring binnen het leger te scheppen; in verschillende situaties bleken soldaten mee te doen aan guerilla-aktiviteiten. Het FMLN heeft het leger de laatste maanden grote verliezen toegebracht en veel wapens en middelzwaar geschut buitemaakt. Er is sprake van veel tegelijkertijd uitgevoerde sabotage-akties en hinderlagen tegen het leger.

De kracht van het FMLN kwam beginseptember wel heel duidelijk naar voren. Op één dag overvielen en vernietigden zij twee kazernes, terwijl er op kazernes in de buurt ook aanvallen werden gedaan. Verder die dag werden een aantal dorpen bezet en aanvallen op militaire stellingen uitgevoerd. Bij deze bezettingen en aanvallen sloeg het leger op de vlucht. Aanvallen van het regeringsleger op de gebieden waar het FMLN opereert zijn tot nu toe afgeslagen. De FMLN akties benadrukken ook steeds weer haar aanwezigheid in de steden. Het is het regeringsleger nog steeds niet gelukt om het FMLN te isoleren van de bevolking. Aanvallen op economische doelen als banken, elektrisiteitscentrales, telekommunikatie en transportwezen hebben grote schade aangebracht. Aan de vraag naar elektrisiteit bv. kan voor 80% niet worden voldaan en dit treft vooral de rijke sektor van het land, aangezien de meeste "gewone" mensen in El Salvador sowieso niet de beschikking hebben over elektrisiteit.

In mei heeft het FDR-FMLN weer een voorstel gedaan om tot een politieke oplossing te komen. De regering heeft laten weten hier niet op in te gaan zonder daarbij enig tegenvoorstel te doen. In het buitenland daartegen wordt het FMLN-FDR steeds serieuzer genomen gezien de uitnodigingen van de Noord Amerikaanse Democratic Party en de Costaricaanse president Arias om de standpunten van hun te komen toelichten. Arias heeft laten weten, in het kader van de hernieuwde pogingen om Esquipulas II nieuw leven in te blazen, het plan te steunen om weer tot een Salvadoraanse dialoog te komen tussen regering, leger, parlementspartijen en FMLN-FDR.

Honduras laat zich steeds meer betrekken bij het Salvadoraanse conflict.

De troepenversterkingen aan de grens met El Salvador nemen toe. Langzamerhand raakt de grenszone gevuld met permanent aanwezige Hondurese troepen.

De Honduresen oefenen terreur uit tegen zowel Hondurese grensbewonersters als tegen Salvadoraanse vluchtelingen die daar in kampen verblijven. Boer(inn)en worden vermoord, kinderen gevangen genomen, de vluchtelingenkampen omsingeld. Dit zijn pogingen de mensen te intimideren en hen te dwingen verder Honduras in te trekken, weg uit de grenszone. De samenwerkende Hondurese en Salvadoraanse legers kunnen namelijk geen getuigen gebruiken bij hun akties tegen de guerilla en gaan ervan uit dat de grensbewonersters de guerilla voorzien van informatie, voedsel en onderdak.

Tevens zijn eenheden van beide legers vanuit Honduras El Salvador binnengekomen om daar de zelforganisaties van dorpsgemeenschappen -die proberen hun eigen problemen op te lossen- te vernietigen. De bevolking komt hier ook steeds meer tegen in opstand.

In de vluchtelingen-kampen zijn hongerstakingen gehouden als protest tegen de druk van het Hondurese leger, de slechte voedsel- en medische situatie en passieve houding voor de verantwoordelijke VN-organisatie. Een solidariteitsmanifestatie volgde van 6000 vluchtelingen om de hongerstakersters te ondersteunen. Onder druk van alle akties en gestuurde brieven naar bv. het Noord Amerikaanse kongres en de internationale druk op de VN zijn er met de VN afspraken gekomen over de voedselvoorziening in de kampen, de aanwezigheid van VN-organisaties en tegen gedwongen repatriëring en verplaatsing van de vluchtelingen. Alleen wat betreft de levering van medicijnen is de situatie niet opgelost.

Vanuit Honduras worden ook akties ondernomen om het FMLN te isoleren van de bevolking en het FMLN te ondermijnen door o.a. het uitgooien van propaganda-materiaal boven El Salvador. Hierin worden guerillaloes opgeroepen te deserteren en wordt hen geld aangeboden indien zij hun wapens inleveren. Het FMLN heeft Honduras nogmaals laten weten, dat zij haar wapens niet tegen Honduras wil gebruiken, maar indien Honduras niet stopt met het ondersteunen van het Salvadoraanse leger zij haar afweergeschut en andere wapens in stelling zal nemen. Tegelijkertijd heeft het FMLN de Hondurese regering en het Hondurese kongres uitgenodigd voor gesprekken met haar ter voorkoming van regionaalsatie van de oorlog.

(voor meer informatie kun je je abonneren op de wekelijkse nieuwsbrieven van steungroep RFM, p/a Papenhulst 26, 5211 LC Den Bosch).

VAN DE "GROTE AVOND" TOT AAN DE BIOTECHNOLOGIES

Terwijl vanuit Frankrijk de media werden overvoerd met 'herinneringen aan mei-68, startte "Noir&Rouge" een serie over de beweging in Italië, dat een duurzamere strijd heeft gekend en nu op een ander punt is aangekomen; een beweging die aan de wieg stond van mei-68 en die op het moment in een strijd verwickeld is, geworteld in die traditie. Dit juist in tegenstelling met de beweging in Frankrijk.. en ook in Nederland.

Oreste Scalzone is een oude rot, die opgepakt werd in de razzia van 7 april 1979, heel lang in Italië heeft gevochten (Potere operaio) en in Parijs in exil leeft, nadat hij na 1½ jaar gevangenis om gezondheidsredenen werd vrijgelaten.

? Wat voor analyse maak je van de politieke en sociale situatie in Italië over de afgelopen 20 jaar?

Italië heeft een lange periode van sociale conflicten gehad met als middelpunt de arbeidersstrijd; het was een jarenlang voortgaand proces - in tegenstelling tot Frankrijk dat in mei/juni '68 een extreem intensieve ontwikkeling heeft meegemaakt (waar zelfs bewegingen in de jaren '73-'74 nog uit voortvloeien). Juli 1960 was in Italië een soort keerpunt: het einde van de opbouw-fase - een wilde kapitalistische akumulatie dus en een ogenblik van politieke crisis. De gebeurtenis die deze kettingreactie ontketent, is de opkomst van de neofascistische partij in het parlementaire bestel; de bevolking reageert hierop - niet zelfstandig maar nog volledig gevoerd door de kommunistische partij - met een poging het kongres van de MSI (de neofascistische partij) in Genua te verhinderen. Het verzet maakte zich in heel Italië breed; een opmerkelijk politieke beweging met elementen van rebelle tegen de heersende sociale orde van die jaren. Hierop volgden de zogeheten jaren van "centrisme van centrum-links"; dwz. het begin van de reformistische fase aan het begin van de jaren 70. Dit zijn ook de beginjaren van het Italiaanse "wonder", de economische 'boom'. Deze bestond hierin, dat het kapitalistische systeem de binnenlandse consumptie probeerde te bevorderen volgens het Keynesiaanse model: de lonen verhogen om de binnenlandse vraag te vergroten en daarmee de economische groei te stimuleren. Met het einde van het centrisme en vd.komst van centrum-links kwam er een totale integratie van de PSI (socialistische partij) in de regering en het begin van een zekere mate dialectiek met de PCI (kommunistische partij) die zelf in de oppositie bleef.

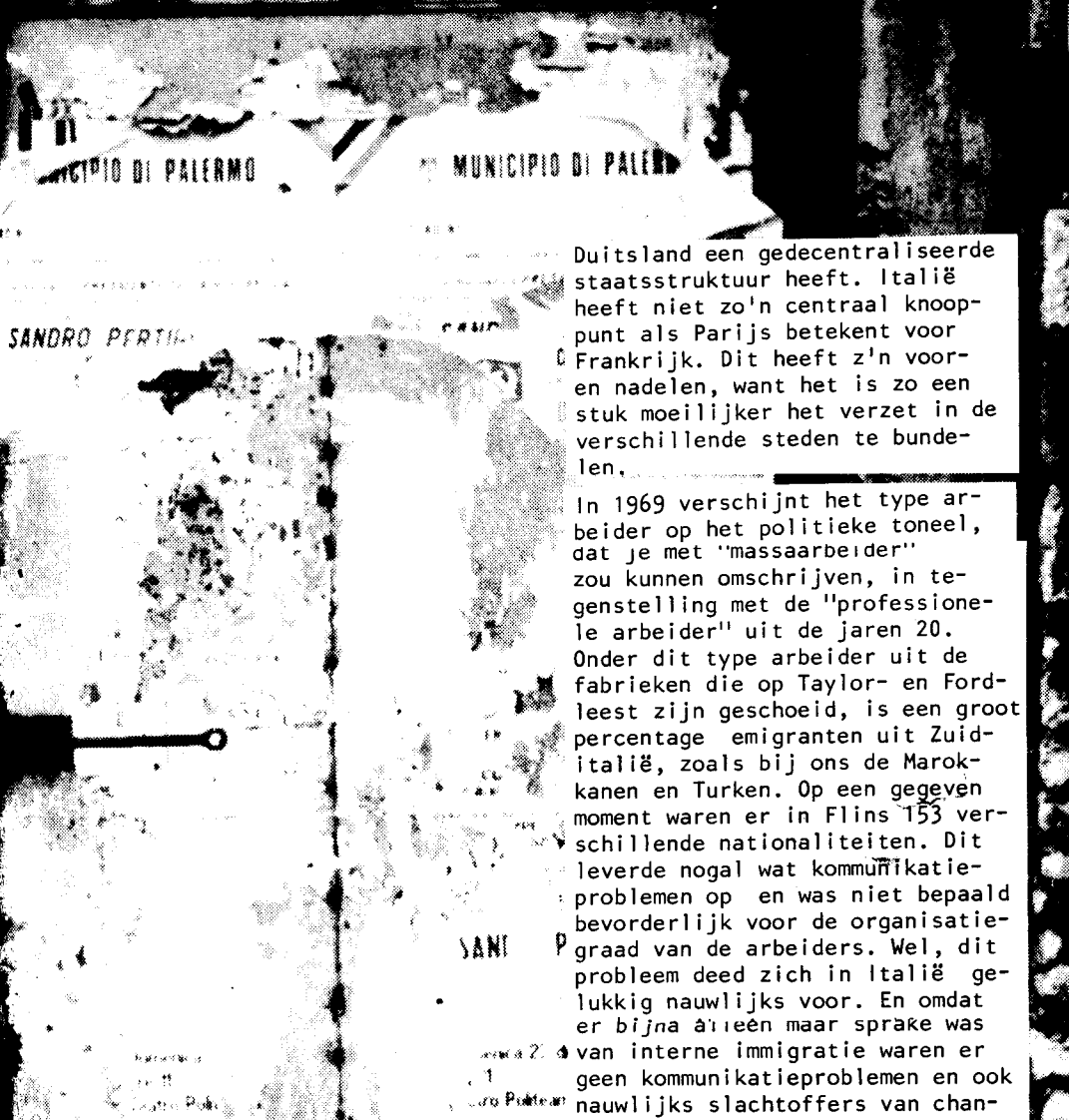
1962 is een historische datum: het is ogenblik van feitelijke onafhankelijkheid en autonomie van delen van de arbeidersbeweging tijdens het eerste massale verzet sinds de bevrijding ('45) en de bedrijfsbezettingen van 1920 in Turijn. Het begon met de wilde stakingen van de elektromonteurs, die zich buiten de vakbonden om hadden georganiseerd; vervolgens sloegen de demonstraties en stakingen over naar het moederbedrijf van Fiat in Turijn. Een nieuwe generatie jonge "extremistische" proletariërs manifesteerde zich: het gele vakbondskantoor aan de in Turijn wel bekende Piazza Statuto werd aangevallen, want het was deze vakbond (UIL) die samen met de bedrijfsinterne vakbond SIDA/AIDS een akkoord hadden ondertekend en daarmee de stakingen hadden gebroken.

De autonome aktie wordt ook door de kommunistische vakbonden CGL en door de kommunistische partij fel veroordeeld; ze hebben 't over "misdadigers", "tuig", "hooligans" enz. Het gevolg is een duidelijke teruggang in de arbeidsconflicten, alhoewel er hier en daar nog wel gestaakt wordt.

Het karakter van de harde en geweldadige konflikten in de jaren 50, waarbij behoorlijk wat doden bij de stakingspickets vielen, was vooral defensief: behoud van arbeidsplaatsen, landbezettingen in het Zuiden. In de jaren 60 daarentegen zijn de konflikten duidelijk offensief. Het verzet begint aan de universiteiten, met name bij bouwkunde, en wordt door de arbeiders, na 2 zwarte jaren zonder arbeidersstrijd, overgenomen in 1967. Hierbij kan het doel waarvoor gestreden wordt, erg uniek genoemd worden: eenheid in de materiële vergoedingen voor de verschillende categorieën. Er bestonden namelijk "regionale loonskala's. Dezelfde arbeider kreeg in Milaan een bepaald loon, dat lager was in bv. Rome en nog lager in bv. Sicilië. Deze verschillen waren in de cao's vastgelegd. De eisen bij het arbeidersverzet luiden dan ook: eenheid in het loon ongeacht de

regio, waar het werk werd verricht. Het ging dus niet langer meer alleen om loonsverhoging (materiële inhoud), maar ook om de eenheid van de arbeidersklasse (ideologische inhoud). Het was in het jaar waarin ook de bezettingsakties en stakingsakties aan de universiteiten op gang kwamen. Het jaar daarop, 1968, het jaar van de studentenvoltes, met interessante dwarsverbanden naar de arbeidersstrijd. In het voorjaar leveren de stakingspickets bij Fiat felle gevechten met de smeris van Valdarno (de Fiatfabriek daar is het toonbeeld van reformisme en paternalisme) en tijdens de demonstraties daar wordt het standbeeld van de vroegere baas, Marzotto, van z'n sokkel getrokken en door de straten van de stad gesleept - net zo als in 1955 in Boedapest het standbeeld van Stalin naar beneden

Duitsland een gedecentraliseerde staatsstructuur heeft. Italië heeft niet zo'n centraal knooppunt als Parijs betekent voor Frankrijk. Dit heeft z'n voor- en nadelen, want het is zo een stuk moeilijker het verzet in de verschillende steden te bundelen.

In 1969 verschijnt het type arbeider op het politieke toneel, dat je met "massaarbeider" zou kunnen omschrijven, in tegenstelling met de "professionele arbeider" uit de jaren 20. Onder dit type arbeider uit de fabrieken die op Taylor- en Ford-leest zijn geschoeid, is een groot percentage emigranten uit Zuid-Italië, zoals bij ons de Marokkanen en Turken. Op een gegeven moment waren er in Flins 153 verschillende nationaliteiten. Dit leverde nogal wat communicatieproblemen op en was niet bepaald bevorderlijk voor de organisatiegraad van de arbeiders. Wel, dit probleem deed zich in Italië gelukkig nauwelijks voor. En omdat er bijna alleen maar sprake was van interne immigratie waren er geen communicatieproblemen en ook nauwelijks slachtoffers van chantage, omdat de immigranten niet het land konden worden uitgezet. Wél hebben de immense volksverhuizingen van arbeiders binnen Italië het verzet onder de arbeiders geradikaliseerd en de "aloude arbeiderstraditie" ondermijnd. Want immigranten gelden traditioneel als onbetrouwbaar in de strijd, omdat ze gewend waren onder de meest erbarmelijke omstandigheden nog te willen werken en minder fel op hun strepen stonden. In Frankrijk daarentegen hebben we kunnen zien, hoe proletariërs uit Aigues-Mortes Italiaanse immigranten hebben afgeslacht, die zich noodgedwongen aan concurrentievervalsing op de arbeidsmarkt hadden schuldig gemaakt. In Italië lag dat heel anders. Daar hebben de immigranten uit het Zuiden vaak aan de kop van het arbeidersverzet gestaan, juist omdat zij de tegenstellingen scherper moesten ervaren, niet alleen op de werkvloer, maar ook daarbuiten, thuis bij het gezin, bv. kwa huisvesting enz.

? In tegenstelling tot de arbeidersklasse uit het Noorden werden ze niet ingekapseld door de kommunistiese partij....

Precies.... je zag het illegale karakter weer terugkomen, gewelddadig, spontaan en opstandig, die kenmerkend waren voor het verzet van de landarbeiders en verarmde boeren in de 50er jaren, toen bij de landbezettingen in Sicilië en Puglia doden vielen. De strijd van eind jaren 60 had dit karakter verloren....

In het voorjaar 1969 draaide alles om Fiat. De strijd eskaleerde de snel. Het begon op 29 mei: in één klap stopten de lopende banden bij Fiat, wilde stakingen om de eisen naar verbetering van de arbeidsomstandigheden en naar betere betaling kracht bij te zetten. Men zei: "Meer loon en minder werk, om zó de mate van uitbuiting te verminderen." Ondanks het feit, dat wij toendertijd deel uitmaakten van de zogenaamde 'operaista' en voor "ekonomisten" werden uitgemaakt, beschouwden wij deze arbeidskonflikten als politiek zeer waardevol, omdat ze verhinderden wat de politici de "politiek van de herstructurering" noemden. En die hield in: gelijkenschakeling, overleg onder deelname van de overheid (vooral vanwege het zeer grote aandeel van de publieke sektor in het Italiaanse bedrijfsleven) en minimale looneisen, uit sluitend gekoppeld aan de toename van de produktiviteit. Of anders geformuleerd: deze nieuwe arbeidskonflikten koppelden de loondynamiek los van de produktiviteitsdynamiek.

Aangezien Fiat zowiezo al een belangrijke rol in de arbeidersstrijd had, werd dit konflikt van belang voor de hele klasse, vooral omdat het plaatsvond aan de vooravond van de nieuwe cao-onderhandelingen voor de metaalsektor. Het werd een hete herfst, een permanente krachtmeting tussen de autonome strijd (tegen kapitaal, staat en politieke partijen) en de vakbonden, die er op uit waren om de situatie in de hand te houden. Het niveau van autonomie werd door verschillende radikale groepen bepaald. Het proces van eenwording binnen de metaalsektor van de vakbond begon met de oprichting van de FLM (federatie van metaalbewerkeren); de vakbonden probeerden via de FLM greep op de situatie te krijgen; op slinkse wijze probeerden ze de beweging in hun greep te krijgen via de interne kommissies, de oude structuren van arbeidersvertegenwoordiging door middel van verkiezingen te laten vallen en daarvoor in de plaats gedelegeerdenraden op te zetten, als een bredere in de fabriek gewortelde structuur met

werd gehaald.

Over '68 ga ik niet verder in detail: het was een reusachtige internationale lente, die aan de Westkust van de VS begon, naar Westeuropa kwam, en naar Oosteuropa (Joegoslavië en Praag) en in zekere zin zelfs invloed heeft gehad op de activiteiten van de Rode Garde in China, ondanks de politieke controle de ze bepleitten. En tenslotte in Japan.... Overal vond je dezelfde elementen terug: aanval op het systeem, op de universitaire structuren, die als verouderd werden afgedaan.... Toelating van mensen met een beroepsopleiding tot de universiteit had een proletarisering van de studenten tot gevolg. Die strijd heeft een grondige verandering van de structuren aan de universiteiten tot gevolg gehad en heeft zeker bijgedragen tot de golf van anti-imperialistische strijd en van anti-autoritair verzet enz..... Een mengelmoes van eisen, die nogal afweken van de eisen in Frankrijk, omdat Italië net als

vertegenwoordigers van alle categorieën; kwa set-up even dubieus als de shop-stewards in England. Terwijl ze heel autonoom aan doen, zijn ze in de praktijk regelrechte controle-organen van de vakbonden. Een groot deel van de arbeiders zag het wel zitten, dat hun militante kollega's afgevaardigden in de gedelegeerdenraden werden. Deze raden van arbeidersgedelegeerden waren, hoe je 't ook bekijkt, heel erg dubbel juist vanwege hun terugkoppelingseffekt, want hierdoor waren de vakbonden in staat de meerderheid te verwerven. Wij zelf waren tegen deze samenwerking met de geïnstitutionaliseerde vakbonden en vóór de oprichting van autonome en strijdvarende basiskomitees. Maar onze militante arbeiders gaven hun plaats in de gedelegeerdenraden niet op....

In 1970 verschuift de strijd zich van de werkvloer en de scholen naar het sociale vlak, de strijd tegen de hoge energierekening, de hoge huur enz. Er was een algehele prijsinflatie en wij probeerden door huisbezettingen en kraken de strijd door te voeren. We bepaalden zelf de kortingen op de vastgestelde prijzen.. Later begonnen jonge proletariërs in supermarkten proletariërs te winkelen of we bepaalden zelf een nieuwe prijs voor de goederen, gebaseerd op de helft van de aangegeven prijs, door "proletarische besluiten" en we organiseerden pickets... een soort praktische massapedagogie voor jongeren. En toen werd de staat in z'n geheel ter discussie gesteld. Aan het begin van de jaren 70 kon onze strijdmethode zo'n beetje als "anarcho-syndicalistische" worden bestempeld. Daarna vond een herbezinning op de leninistische en andere revolutietheorieën plaats. We zetten ons af tegen de in brede lagen van de bevolking heersende opvatting over geweld, en dat in een land, waar het geïnstitutionaliseerde en overheidsgeweld nogal gebagatelliseerd werd.

In Frankrijk heb je zo iets als Charonne, de nacht van de Algerijnen....Iedereen weet dat... Maar in Italië werden na de bevrijding, dus ten tijde van de "demokratische republiek", 170 moorden door de politie gepleegd alleen al in het tijdvak 1950-1960 en alleen maar in samenhang met sociaal verzet en politieke demonstraties. En na 1968 zijn er al 10-tallen doden gevallen in de sociale beweging, nog voordat het experiment van het gewapend verzet is begonnen. 120 tot 130 keer werd er dodelijk geschoten vanuit politiekordons, wanneer mensen niet onmiddellijk aan het politiebevel om te stoppen gehoor gaven. Honderden doden als gevolg van bomontploffingen zoals op Piazza Fontana en het station van Bologna -

aanslagen die deste erger waren, omdat fascistische met de geheime dienst hierbij samenwerkten.... Door al deze feiten werd er steeds gemakkelijker over geweld gedacht, met als resultaat dat er een brede beweging opkwam die verschillende vormen van georganiseerd geweld en gewapend verzet begon te ontwikkelen. Binnen een groep als de Sinistra Proletaria, waaruit de Rode Brigades voortkwamen, werd een theorie van de ondergrondse gewapende organisatie als "theoretische feit" ontwikkeld. Maar ook allerlei bewegingen en groepen onder proletariërs en studenten, in wijken en buurten waren op zoek naar een vorm van sterke organisatie. En dit om de volgende 3 geschetsrede te redenen:

1) Zeer harde botsing met de hiërarchische structuur op de werkvloer, in de fabriek, van

forse betaling wel illegaal aborteerden.

2) Reactie en herbezinning na de staatsgreep in Chili. De kommunistische partij (PCI) kwam tot de konklusie, dat je zelfs met 51% van de stemmen geen alternatief kan ontwikkelen en dat je het beter dus op een akkoordje kan gooien met de christendemokraten (DC) om een coalitie te vormen. In die situatie hebben veel militanten gedacht, dat je het net als de MIR in Chili moest doen.

3) Louter het punt van zelfverdediging, tegen het fascisme e.d. Het gevoel van dit alles was een echt gewapende beweging. De cijfers liegen er niet om! Aan het begin van de jaren '81-'82: 5000 politieke gevangenen, veroordeeld wegens terrorisme, 20.000 in staat van beschuldiging vanwege terroristische activiteiten, een duizendtal mensen op de vlucht,

kader toe. In 1974 zijn arbeiders, als gevolg van de Kip-pourkrisis, de oliecrisis enz. die de herstructurering van het productieproces inluiden, begonnen te zoeken naar vormen van gewapend verzet, verzet tegen de opzichers, tegen de overheersing. Iedereen organiseerde zich op zijn/haar terrein: arbeiders tegen de hiërarchie, feministen tegen artsen die gratis abortus weigerden onder het mom van gewetensbezwaren, terwijl diezelfde artsen in het geheim en tegen

hoeveel verstrikt in de netten van politionele opsporingsacties. Je kan dit niet vergelijken met een groep als Action Directe of RAF: dit is een massaal gebeuren... Natuurlijk gaat het hier niet om de meerderheid van de bevolking, maar er bestond geen duidelijke scheidslijn tussen sociale beweging en gewapend verzet. Het lag allemaal veel genuanceerder, met allerlei gradaties in radicaliteit, zelfs al heeft officieel Links of gevestigd Links sinds het na 1976 de leketorale weg heeft gekozen, dat altijd verborgen ge-

houden. Het maakte veel opwinding over de provokaties, zonder ooit het fenomeen te hebben geanalyseerd: een fenomeen dat, al zou het een vergissing blijken te zijn geweest, puur en onvervalst voortkwam uit de sociale tegenstellingen enerzijds en 'n gekompliceerd samenvoegsel van ideologische opvattingen anderzijds.....

Er is nooit sprake geweest van een brede basis van een echte libertaire beweging, ook al bestaan er in Italië echt traditionele bolwerken, zoals bv Carrare. In de post-68 beweging was de marxisties-leninisties richting heel erg sterk, maar ook de operatsten waren duidelijk aanwezig. Ter verduidelijking: operatisme was een stroming, waartoe ik me zelf ook rekende, die in de begin jaren 60 zich groepeerde rond het tijdschrift Rode Cahiers, daarna "Classe Operaia" uitgaf, wat naderhand "Potere Operaio" werd. Dan

bolschewistiese traditie....

In 1977 zien we no steeds een grote beweging van jonge rusteloze proletariërs, werkloos - niet de klassieke werkloze die klaagt en ijverig werk zoekt, maar een soort marginale mensen, met een bepaald aanpassingsvermogen, die zich wel weten te redden... Hun werkloosheid was zelfs voor een deel hun eigen keus. En er was 'n krachtveld van rusteloos intellectuele arbeid. Vanuit deze hoeken rees verzet tegen de beweging van druk bezette arbeiders, die weer min of meer waren ingepalmd door de vakbonden; de vakbonden die in de jaren van nationale eenheid, van het histories compromis, zelf een centrum-rechtse politiek voerden. Soberheid en rigiditeit op vakbondsniveau.... Er onstond een splitsing, niet alleen tussen radikalen en reformisten, maar ook tussen de grote pijlers van de bezette arbeidersklasse en dit soort nieuw proletariaat.

menleving zo ongeveer als een fabriek georganiseerd is en funktioneert....

Na 1978 begon de terugloop van dit soort bewegingen. Van '73 tot '78 was de periode van "arbeiders autonomie". Dit was niet het werk van één organisatie, maar van een beweging van elkaar 'bekonkurrerende' groepen. De Rode Brigades van hun kant hebben in 1978 geprobeerd zich te plaatsen als avantgarde van een partij, zoals het marxisties deel van hun cultuur dat pretendeerde. Ze probeerden een eenheid te vormen in dit soort bewegingen die erg geradikaliseerd waren. De Moro-aktie had eigenlijk zo'n beetje dat doel: een aktie om een eenheid te bewerkstelligen. De beslissing om Moro om te brengen was een soort Pyrrhus-overwinning. In ieder geval kregen de Rode Brigades in die tijd een grote toeloop uit autonome kringen, maar waarvoor? Om zich gekonfronteerd te zien met een ongelooflijk repressieve tegenaanval.....

Volgens sommigen begon de golf van repressie op 7 april 1979, de datum van de razzia tegen de groep die histories richtingbepalend was voor de autonome beweging - onder wie Negri, ik en anderen - , volgens anderen begon het daarvoor, toen militanten uit de gewapende groepen sneuvelden..... Maar in ieder geval betekende 1979 een keerpunt.... Totdat moment verdwenen er mensen in de gevangenis, omdat ze gearresteerd werden op basis van "politieel onderzoek". In 1979 werd de militaire theorie van generaal Della Chiesa voor 't eerst toegepast en die houdt in: "Er is een vis, dat is de gewapende groep (Brigate Rosse, Prima Linea etc.) en er is een aquarium, de autonome beweging. We halen gewoon het aquarium leeg en vangen zo de vis". Daarna hebben een stelletje paranoïde rechters een theoretiese konstruktie ontwikkeld met een geheim superkommando van de verschillende gewapende groepen en van de hele autonome beweging.....

Rond 1980 kwam de nederlaag voor de 'klassebeweging' in Italië. Deze beweging was totaal gedesorienteerd, overgenomen door de vakbonden, aangevallen door de wilde kapitalistiese herstrukturering, de automatisering en de elektroniese sturingssystemen. In een laatste noodsprong is nog geprobeerd de Fiatfabrieken te bezetten, dit keer met openlijke steun van de PCI, maar het was al te laat. Het bedrijf zette 1000 arbeiders op wachtgeld, zodat die gedurende een bepaalde periode zonder werk een deel van hun loon doorbetaald kregen.... Hiermee gekonfronteerd waren de PCI en de vakbonden als eerste van het strijdtoneel verdwenen... en ging de arbeidersklasse

bestond er de massa-beweging "Lotta continua", die heel wat vager en minder creatief was dan Potere Operaio, ideologies gezien, maar wél een veel bredere basis onder de bevolking had. Zowel Potere Operaio als ook Lotta continua zijn moeilijk onder te brengen in een traditionele indeling: anarchisties/troskisties/marxisties-leninisties. Nou ja, we waren zeker niet m-l., maar hadden 'n soort (volks)frontkultuur, een libertaire traditie met elementen uit het leninisme, ook al was het ketters-leninisme, los van elke

Toni Negri - een militant uit die jaren met wie ik later wat meningsverschillen heb gehad over de houding tegenover repressie, gevangenis... maar die ik nog steeds als heel belangrijk zie op het punt van theorievorming in de jaren 60-70 - Negri dus had het begrip "sociale werknemer" verzonnen voor deze in nieuwe vorm uitgebuite mensen die de grenzen tussen fabriek en sociaal leven probeerden te overschrijden op een moment in de kapitalistiese maatschappijontwikkeling, waarin de hele sa-

op haar bek. De conflicten zijn sterk teruggelopen; maar zij kennen een cyclische beweging. Veel mensen denken nu dat alles voorbij is, maar ondertussen steekt de beweging in veranderde vorm weer de kop op, met andere aanvalsdoelen en andere organisatievormen. Maar soms duren zulke dieptepunten vele jaren. Dat is de overwinning geweest van een bepaalde superindividualistische ideologie, van het cynisme.... van de jaren '80, op een manier die in Frankrijk misschien nog wel katastrophaler was - omdat het verschil met de voorafgaande 10 jaar zoveel groter was!.....

Er is een achteruitgang in de verankering van het gewapend verzet binnen de massa geweest. Sommige, ideologies "onbuigzame" groepen redeneren, dat de staat, om de arbeidersbeweging neer te kunnen slaan, eerst het gewapend verzet moest vernietigen, en zo zien ze zich een beetje als de navel van de wereld,...terwijl andere groepen beweren, dat hun achteruitgang juist het gevolg is van de achteruitgang in de arbeidersbeweging. Maar zo mechanies werkt 't allemaal niet, zelfs al zijn er wisselwerkingen.

We komen nu bij de 'staat van beleg' aan. Zoals ik al eerder heb gezegd heerst er in Italië sinds 1977 een "anti-terroristische noodtoestand", toen de eerste Speciale Afdelingen werden ingericht (vleugels van of hele gevangenissen die onder een extra zware bewaking en beveiliging staan); en deze noodtoestand is sinds 1979 duidelijk versterkt door de feitelijke repressie op sociaal niveau, de toenemende kriminalisering van activiteiten die noch subversief, noch radikaal zijn. De cijfers die ik hierboven heb vermeld geven een indicatie voor de omvang van het probleem. De staat van beleg is een manier van regeren geworden. Het is de verbindende schakel geworden, de ideologie van een politieke klasse in een land zonder tegenstelling tussen links en rechts en met een eensgezindheid van de politieke krachten binnen een stelsel van partijen die slechts op nuances van elkaar verschillen....In Italië is er een gigantische verzelfstandiging van de politiek aan de gang.. De "noodtoestand" heeft radicale veranderingen te weeg gebracht in wat de juristen "het niveau van de juridische beschaving" van 'n land noemen. Het juridies stelsel in Italië was al erg ingewikkeld. Bleef over het Wetboek van Strafrecht uit de jaren van het fascisme (het zo geheten Code Rocco heeft een filosofies "oud-liberale" grondtendens, maar met een harde kern fascistiese theorie van de macht - het hoofdstuk over de overtredingen en misdrijven tegen het binnenlandse staatswezen: poging tot opstand, vorming van gewapende bendes, subversieve vereniging, burgeroorlog etc.). Maar er had een bepaal-

de mate van liberalisering plaats gevonden onder druk van de beweging in de 70er jaren, met name wat betreft de strafrechterlijke procedures. (het was bijv. niet meer mogelijk om buiten een advocaat om iemand in voorarrest te zetten....). Dit is nu allemaal teruggedraaid. Maar het klapstuk van dit hele proces van teruggedraaien was wel de invoering in het strafrechtstelsel van wetten die onderscheid maken tussen verschillende mensentypes zowel in juridies als in penitair opzicht.... Dit begon met de wet op de spijtoptanten, de meest beschamende maar misschien ook in zekere zin de meest ongevaarlijke wet. De "spijtoptant", dat is een vulgair en plomp verschijnsel, dat je overal tegenkomt. De "gedissociëerde" is iets veel geloofwaardigers, minder laag en lafhartig, en juist daarom veel verraderlijker. De wet op de spijtoptanten kwam er op neer, dat vrijheid of kwasi-vrijheid kon worden verleend aan mensen die daarvoor in ruil andere mensen zou verklikken. De wet op de dissociatie echter - die overigens al een aantal jaren in de praktijk werd toegepast voordat die in 1987 door het parlement werd aangenomen - verleent een aantal voordelen in ruil voor 'n ideologische koerswijziging, voor 'n kulturele verschuiving, die verdacht sterk doet denken aan de beruchte processen van Moskou: je moet schuld bekennen en dus de stellingen van de aanklacht bevestigen, jezelf, je eigen verleden of dat van anderen zwartmaken.... Men kan van mening veran-

deren. En zelf denk ik, dat dat heel positief kan zijn. Maar het gaat hier niet om verandering van mening. Men kan vóór gewapende strijd zijn geweest en zeggen, dat deze niet goed was in de historische context.... maar niet om de premie op te strijken. En vooral, van mening veranderen is één ding, maar iedere legitimiteit afzweren.... Je kan zeggen:"Ik heb me vergist"; dat is dan heel wat anders als:"We waren allemaal smeerlappen!" Dat is verlooche-ning.....

Een staat zoals de Italiaanse, die democraties was in burgerlijke zin van het woord, kon zich geen 5000 politieke gevangenen veroorloven: dat zijn een heleboel mensen.... Met familie en vrienden erbij gerekend krijg je honderduizenden mensen, dat is onhoudbaar in dit soort maatschappij. Er moest een oplossing worden gevonden.

Ik had nooit gedacht, dat praten over amnestie revolutionair was, maar de traditionele uitkomst voor de politiek van de staat is in ieder geval tot een amnestie te komen. Dissociatie heeft de staat in de gelegenheid gesteld om tot een goedkope oplossing te komen en daarbij de nauwe door-gang te omzijken. Dit is de zwaarste konsekwentie van de "dissociatie". Het is een soort culturele genocide, zoals het ooit werd geformuleerd, een afzwering, een knieval voor de staat en de ge-

vestigde orde, een de-solida-
risering van de anderen, een
jacht naar privileges. Maar het
ergste is nog, dat de "dissocia-
tie" zich heeft ontwikkeld tot
een anti-amnestie-beweging, ook
al deed men of men dat niet zag.

? Laten we het over de amnestie
hebben. Wanneer is dat idee ont-
staan en hoe werd het ontvangen?

Vrienden van mij zoals Franco Pi-
perno (ex-leider van Potere Ope-
raio) en ik waren zo'n beetje de
enigen die wilden discussiëren
over een strijd voor amnestie;
dat begon zo aan het begin van
de jaren 80; en dat is bij zo'n
kleine groep gebleven tot vorig
jaar toe. Gedurende al die jaren
hebben we ervoor gevochten om de
amnestie bij de kameraden bespreek-
baar te maken, als perspectief en
als strijdvlak voor het stellen
van eisen aan de staat.

Aan de ene kant zeiden mensen,
die sterk aan hun opvattingen en
hun verleden vasthielden, de zgn.
'onbuigzamen': "Nee, want het
vragen om amnestie is een toege-
ven aan de staat" enz. Aan de an-
dere kant zeiden de 'gedissociëer-
den': "Nee, amnestie is een dwaas-
heid, je moet de goeie mensen vrij-
laten, de onschuldigen, de gedis-
sociëerden....".

Aanvankelijk was ons groepje klein
terwijl de 'onbuigzamen' talrijk
waren; de gedissociëerden waren

door hun steun voor de 'gedisso-
ciëerden' op te geven en een
standpunt vóór een amnestie in
te nemen. Zelf Negri - ik ben er
niet erg blij mee, maar ik blijf
krities tegenover hem staan, want
hij was het toch die het berip
'dissociatie' heeft verzonnen...
Hij en z'n vrienden zeggen nu ook
dat ze voor amnestie zijn. Maar
daarom zijn we het nog niet met
hen eens; niet omdat het verleden
moet worden veroordeeld, maar om-
dat, wanneer je vóór amnestie
bent, je toch nog steeds een be-
roep kan doen op de wet voor dis-
sociatie! En precies dát is het
wat Negri en de zijnen willen:
zij willen met een beroep op de
amnestie de voordelen van de 'ge-
dissociëerden' opeisen. En dát is
wel heel erg warrig! Daar komt
nog bij, dat vragen om amnestie
alleen, nergens toe leidt! Je
moet strijdvlakken ontwikkelen
en proberen deze problematiek aan
toekomstige sociale bewegingen te
koppelen. Dus op die manier zit-
ten we nu een beetje op een dood
punt.

? Amnestie kan je alleen maar be-
werken door de krachten te bun-
delen. Het is logies, dat de
staat het individualisme bevord-
ert en dus de 'dissociatie';
amnestie echter betekent een
kollektieve stap....

Misschien zou de staat maatregels
in die richting hebben genomen,
wanneer ze tegenover 5000 vast-
beraden mensen zou hebben gestaan
die amnestie zouden eisen....
Maar nu is het een verloren zaak
omdat het op de boven beschreven
manier is gegaan. En ik denk niet
dat je het politieke establish-
ment kan overtuigen. We moeten
dus proberen zover te komen, dat
we dit probleem aan nieuwe socia-
le bewegingen kunnen voorleggen.

? Hebben de politieke partijen
hierover een standpunt inge-
nomen?

Curcio, met wie ik regelmatig
schriftelijk contact heb, was on-
langs heel euphorisch. Het blad
'Anni Settanta' (De Jaren 70),
dat door een groep ex-gedetineer-
den vooral van de Rode Brigades
wordt uitgegeven en waaraan wij
door middel van brieven en kol-
lektieve teksten bijdrage hebben
geleverd, had op 13 januari j.l.
in Rome een perskonferentie geor-
ganiseerd met beleidsmakers van
de justitionele commissies van
de Socialistiese Partij en de Kom-
munistiese Partij, een vroegere
sekretaris en de ex-voorzitter
van de christendemokraten enz.
Daarmee is een zekere opening be-
gonnen.

Maar de signalen zijn nog tegen-
strijdig: Mijn vriend Franco Pi-
perno bij voorbeeld verklaarde
bij zijn vrijwillige terugkeer
op 17 januari j.l. - nadat hij
5 jaar in Canada in exil leefde -:
"Ik was een subversivering en dat
zal ik ook blijven.... Ik ben voor
een algehele amnestie". Hij werd
hierdoor onmiddellijk het mikpunt
voor een wrede hetzekampagne in de
pers, die erg konformistisch en
totaal gekontroleerd is. En on-
langs is er een aanslag gepleegd
die opgeëist werd door de Rode
Brigades Voor de Opbouw van een
Militante Kommunistiese Partij,
afgeleid van de Rode Brigades
maar zonder sociale betekenis om-
dat er tussen deze groep en het
sociale gebeuren geen enkele ver-
binding te leggen is. Jaarlijks
een paar doden: ik zie niet in
welke revolutionaire eigenschap
je aan dit soort praktijken kan
verlenen! Sinds 3 lentes worden
dit soort acties herhaald en dan
verdwijnt 't weer....

Natuurlijk beweren opportunisten
steeds weer, dat geweldadige ak-
ties altijd en alleen maar een
even geweldadige reactie van de
kant van de staat uitlokken. Het
is echter helemaal niet zo voor
de hand liggend, ook al ziet het
ernaar uit; in een andere samen-
hang kan je verschillende resul-
taten boeken. Maar het doorgaan
met gewapende acties op de dag
van vandaag heeft heeft slechts
2 effecten: enerzijds houdt het
iedereen af van het begin van 'n
diskussie over amnestie en ander-
zijds dient het misschien de op-
richting van een splinterpartij-
tje met een handje vol mensen...

ORE AWIZZATI

in de minderheid. Maar langzaam
maar zeker werden vele 'onbuig-
zamen' 'gedissociëerden', d.w.z.
ze wezen nog steeds het voorstel
van een amnestie af, maar nu om
tegenovergestelde redenen.
Amnestie is een taktiese basis-
eis - net zo als praten over
loonsverhoging, geen revolutie
maakt.... wél weten we, dat re-
volutie het einde van het loon-
systeem betekent.... maar we
knokken tóch voor loonsverhoging..
Nog niet zo lang geleden heeft
de bekendste groep oprichters
van de Rode Brigades (Renato Cur-
cio, Mario Moretti) een standpunt
vóór de strijd om amnestie in-
genomen. In bepaalde linksintel-
lektuele kringen, zoals Il Mani-
festo van Rossana Rossanda (ex-
leidster van de kommunistiese
partij) hebben andere mensen een
spektakulaire omzwaai gemaakt -

? Als we even terugkomen op de amnestie, kan je dan zeggen, dat haar belang vooral is gelegen in de bundeling van de krachten?

Ja

? Eigenlijk kom je hiermee heel dicht bij het standpunt van sommige dwarsliggers, zoals Bonanno, die al sinds een jaar of 4,5 amnestie als een soort kortingsstelsel afwijzen....?

Zo lang geleden had ik het nog helemaal niet over amnestie en daarom heb ik het punt van de krachtenbundeling ook niet naar voren geschoven. Ik gaf de aanzet voor een voorbereidende campagne met als thema: "Kameraden, laten we een gezamenlijk standpunt ontwikkelen rondom de kwestie amnestie". Nu er voldoende mensen zijn, kunnen we het ook hebben over de bundeling van onze krachten, anders komt er van amnestie nooit wat terecht of het wordt een tweede dissociatie....

? Als de staat zich niet langer meer bedreigd voelt, kan ze er toe besluiten om haar image op te vijzelen. Anders keert het zich tegen haar.....?

Ik denk dat de krachtenbundeling een heel ingewikkeld resultaat is waarbij veel elementen een rol spelen. Je kan inspelen op de tegenstrijdigheden in de publieke opinie.... Als 100 Italiaanse intellectuelen een oproep voor amnestie ondertekenen, zal ik er niet op spuwen!

We hebben al heel wat meningsverschillen over dit punt gehad. Ik heb voorgesteld om er een symboliese actie van te maken: in Italië kan met 500.000 handtekeningen een referendum worden gehouden over de afschaffing van wetten. Maar er bestaat ook zo iets als een initiatief-referendum. Volgens de Italiaanse grondwet kan een wetsvoorstel worden ingediend door de regering, door een enkele of meerdere kamerleden, of door 50.000 burgers die een initiatief-text ondertekenen. En als je 'n campagne voert om 50.000 handtekeningen onder een tekst te krijgen, geeft dat de nodige opschudding! Dat is dan nog wel niet het begin van een beweging, maar toch op z'n minst een soort lobby voor de publieke opinie.... Ik had al contact opgenomen met kopstukken uit de Italiaanse wetenschappelijke wereld, de psycho-analiticus Cesare Musatti, de schrijver Alberto Moravia, de filosoof Ludovico Geymonat en anderen. Ze waren allemaal bereid een tekst te ondertekenen met een oproep voor amnestie. Andere mensen echter zeiden: "Het is te riskant, er zijn te weinig mensen, die er achter staan....". En zo is het plan in het water gevallen.

? Diegenen die het punt van amnestie afwezen en nog steeds afwijzen, beargumenteren dit met het feit, dat het de akseptatie be-

tekent van iets dat voorbij is?

Ja zeker, maar persoonlijk ben ik van mening, dat de klassentegenstellingen (in dit geval de tegenstellingen tussen de mensen in verzet en het systeem /de staat) nooit zullen ophouden te bestaan, maar dat ze zich manifesteren in cyclische bewegingen, overwinningen en nederlagen.... In de 50er jaren bij voorbeeld was er sprake van een massieve onderdrukking. En toch was het verzet alleen maar defensief. Vanaf 1962 was er een golf van verzet die tot 1981 voortduurde. Maar daarop volgde weer een nederlaag. Zo'n nederlaag betekent echter niet automatisch het einde van de klassenstrijd. Maar je kan niet zeggen dat 't niet bestaat, alleen maar om er niet aan toe te geven. De onderdrukten blijven onderdrukt, de uitbuiters blijven uitbuiters, zelfs als ze van uiterlijk veranderen. Behalve het punt van de amnestie heb ik ook de theorieën over "de strategie van de gewapende strijd" ter discussie gesteld en ik heb me aangesloten bij de neo-libertaire standpunten.... Tegelijkertijd met onze nederlaag in Italië en met de - in breder verband gezien - nederlaag van generaties arbeiders zijn er andere

dingen gebeurd: bijv. het definitieve bewijs voor het contrarevolutionaire karakter van het realistische-socialisme. Je zal beweren: "Dat was al sinds de opstand van Kronstadt duidelijk", andere zullen zeggen, dat dat toen en toen al duidelijk was geworden.... Iedereen heeft zo z'n eigen referentiekaders. Maar tot dan toe waren het kleine elites die zich dat realiseerden... Sinds een jaar of 10 (inclusief alle gebeurtenissen in China, Vietnam, Cambodja, Polen etc.) is het ook voor de brede massa duidelijk, wat er gebeurd is. Volgens mij moet de stelling van de "politieke revolutie", in de bolschewistische zin - het idee dus dat de revolutionaire ontwikkeling er zo en zo zal uitzien: vorming van de voorhoede, revolutionaire breuk op staatsniveau, overname van de macht, diktatuur van het proletariaat, opbouw van de nieuwe maatschappij - deze stelling moet volledig worden op gegeven. Je moet POLITIEK als terrein voor afvaardiging radikaal bekritisieren. Er bestaat zo iets als een reformistische burgerlijke vertegenwoordiging; de avantgarde is slechts een andere verschijning van precies hetzelfde.

de fenomeen.

Het woord revolutie moet opnieuw worden gedefinieerd in een anthropologische en sociale betekenis. Tegen de mensen uit het gewapend verzet kan ik alleen maar zeggen: "We moeten deze visie op de revolutie over boord zetten, bekritisseren.... Ik heb nooit gedacht, dat een nederlaag het einde van alles zou betekenen, en ik heb altijd minachtend gereageerd op 'nieuwe filosofieën'. Maar voor allen die erin geloofden, is de balans van de histories kommunistiese beweging rampzalig!

Er zijn hier en daar wat aanzetjes geweest om dit duidelijk te maken. Volgens mij hebben de reformisten en bolschewisten de staatsopvatting over sociale veranderingen met elkaar gemeen: beiden denken ze, dat de staat het instrument is voor sociale veranderingen....

Tegenover het ondergrondse gebeuren ben ik altijd behoorlijk krities geweest, maar als ik nu het konsept de vorm van een voorhoede, bekritisser, heb ik vooral het konsept van de gewapende voorhoede op het oog. Zelfs als we ook verder altijd de mensen zullen verdedigen, die door de

smeris worden gezocht, hoeven we ons geen moer an te trekken van de ideeën van hen over "proletarische processen" en "volksrechtbanken", waarmee gepretendeerd wordt een voorbeeld te stellen.

? De eis van amnestie voor 'politieke' gevangenen heeft ook een korporatistische kant....?

Dat is waar, een aspekt dat besloten ligt in een "generatie"-konflikt....

? .....zo iets als de 68er generatie?

Je loopt altijd het risico met je eigen woorden aangevallen te worden, in je eigen geschiedenis te blijven steken. Maar in ieder geval is de bevrijding van de politieke gevangenen een kwestie van solidariteit, van verantwoordelijkheid ten opzichte van je strijdmakkers. We hebben geprobeerd hier bovenuit te gaan - ook zonder de kans dat dit zou likken - door een uiteenzetting te geven over het gevangeniswezen als zodanig. We huldigen de opvatting van afschaffing. Maar daarmee beweren we niet, dat alle gevangenen in de lucht zullen gaan. We moeten pragmaties blijven. Ik zou het bijv. heel goed vinden, wanneer de levens-

lange gevangenisstraf weer 'ns ter discussie zou worden gesteld. Dat is niet reformisties, maar 'n eis! Dat verschil moet je zien..

? Misschien is er wel een manier om de staat te dwingen, democraties te zijn....?

Ik heb het er met vrienden van "Arc-en-Ciel" al vaak over gehad, of we het begrip "demokratie" nog langer moeten gebruiken. Volgens mij moet je iedere vorm van fetichisme aan de kant zetten.... Demokratie is géén strategie. Eventals het "realisties socialisme" bestaat er een "realisties demokratie"-begrip. En je moet dus demokratie bekritisseren, als het niet langer meer van toepassing is.... Maar afhankelijk van de samenhang kan een beweging vechten voor meer vrijheden. In Chili of Polen kan je zelfs zeggen, dat het stakingsrecht of de vrijheid van meningsuiting belangrijk zijn!

? Hoe beoordeel je vandaag de dag de kwestie van de amnestie?

Het zit allemaal moervast... Ik zelf neem een wat radikaler standpunt in dan mensen uit mijn vriendenkring en dan mensen uit de oude groep van de oprichting van de Rode Brigades, zoals Curcio en Moretti. Ze zijn nogal hoopvol, omdat ze uit een lange donkere tunnel van de clandestiniteit komen, of zo'n 12 tot 15 jaar bajes achter de rug hebben; ze hebben hun hoop gericht op een eenvoudige oplossing, terwijl ik nogal pessimisties ben. Ik denk, dat je opnieuw aan het probleem moet gaan werken door met de kleine dingen te beginnen.... Met andere vrienden ben ik bezig aan een tijdschrift in Italië. Het is geen propagandablad, maar veel meer een laboratorium van theoretiese discussies; het heet "A/Traverso". Maar we zitten ook te denken aan een blad, dat de aanzet voor sociale strijd moet leveren; bijv. rond het thema, dat me erg bezig houdt: het probleem van het bais-inkomen.... Misschien dat er in sommige landen een reguleringspolitiek wordt bedreven, maar in Italië zou het voor behoorlijke konflikten zorgen. Loonsverhoging kan zeer goed passen in de lijn van het kapitalisme in een keynesiaanse periode; in een andere situatie kan diezelfde eis een totaal verschillende uitwerking hebben.... Dus met dit onderwerp moet je proberen binnen te komen in de COBAS, de nieuwe baisvakbonden. Ik denk dus dat het probleem van het opnieuw opzetten van sociaal-radikale autonome groepen hand in hand gaat met het probleem van de amnestie. Op het punt waar we nu zitten kan alleen een positief antwoord op de eerste vraag, perspectief geven aan het probleem van de "bevrijding". Het bijzondere van de "strijd voor amnestie" moet je in een breder perspectief plaatsen.

MUNICIPIO DI PALERMO

MUNICIPIO DI I

NO PERTIN

Conferenza dei Comuni unitari

Provincia di Palermo 22 dicembre 1978

Un rappresentativo unitario

Il lavoro e l'Autonomia

Industria e lo Stato

22 dicembre

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

ore 19.00

VANAF 6 OKTOBER IN DIT THEATER

THEO gegen den Rest der Welt

Vier uur in de ochtend. Theo, de vrachtwagenchauffeur, doet een plas in de Tankstelle 'Stuckenbusch' bij Dortmund. Als hij terugkomt is zijn nieuwe Volvo-truck van 20 ton gestolen. En de wagen was niet eens betaald. Theo besluit in de aanval te gaan, stilletjes blijven kniezen heeft geen zin. En ook al heeft zijn Italiaanse partner Enno Goldini er niet veel zin in, ze gaan achter de dieven aan, naar Aken, naar Luik, naar Marseille, naar Milaan, dwars door Europa. Geholpen door een medische studente uit Zwitserland, die toevallig in haar Fiat 600 aan komt rijden. Ze is gezakt en op weg naar huis.

De verrassende oplossing van het raadsel is dat het een erg aardige film is: pretentieloos amusement waar nu eens weinig op af te dingen valt. Opmerkelijk is vooral de lichte toon, die in andere Duitse publieksfilms vaak verte zoeken is. Geen komische effecten in het genre van-dik-hout-zaagt-men-planken, geen existentialistisch getob van toekomstige asfaltjeugdhelden ont-sieren deze soepele recht toe - recht-aan-film. Asphalt speelt wel degelijk een belangrijke rol. "Theo gegen den Rest der Welt" is een bijna ouderwetse 'road movie' zonder de uit Amerika overgewaaiden rage van vrachtwagenheroiek, gebabbel op de 27MC en races naar de schroothoop. Theo is gewoon een jongen die elke motor op gang kan krijgen en alle gemotoriseerde vervoermiddelen komen dan ook voor in de film."

THEO GEGEN DEN REST DER WELT

Regie: Peter F. Bringmann/Camera: Helge Weindler/Muziek: Lothar Meid/Montage: Annette Dorn
Productie: Tura-Film (München), Popular Film, Hans H. Kaden (Stuttgart), Trio-Film (Duisburg)

Met: Marius Müller-Westernhagen, Guido Gagliardi, Claudia Demarmels

&

I'M ALL RIGHT, JACK!

I'M ALL RIGHT JACK

Regie: John Boulting/Scenario: Frank Harvey, John Boulting en Allan Hackney
Productie: Roy Boulting

Met: Ian Carmichael, Peter Sellers, Terry Thomas